

情人节

情人节快乐

情人节快乐

Tuổi Xuân Tàn Khốc

Miên Miên

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

A

B

C

D

E - 1

E - 2

E - 3

F

G

H

I

J

K

L

L - 3

L - 4

L - 5

L - 6

L - 7

L - 8

M - 1

M - 2

N - 1

N - 2

O

P

Q - 1

Q-2

Q-3

R-1

R-2

S

T

U

V-1

V-2

W

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

A

Nguyên tác: KĘO

Giới thiệu tác giả:

Tác giả Miên Miên

Sinh ngày 28-8-1970 tại Thượng Hải. Là nhà văn Trung Quốc tiêu biểu cho thế hệ nhà văn mới, thuộc nhóm “Người đẹp viết văn”. Chưa tốt nghiệp cấp ba, từ 17-25 tuổi, sống phiêu bạt ở nhiều thành phố, làm nhiều nghề.

1995, về chữa bệnh tại Thượng Hải.

1997, bắt đầu sáng tác. Các tác phẩm tiêu biểu như: La La La, Kẹo, Người tình chua cay, Điều vũ xã hội, Trắng trên cả màu trắng, Gấu mèo,... đã được dịch và xuất bản trên mười mấy nước như Pháp, Đức, Hà Lan, Italia, Mỹ, Tây Ban Nha, Brazil, Bồ Đào Nha, Hy Lạp,...

Tác phẩm của chị phản ánh các mặt trái của xã hội hiện đại, những góc tối trong cuộc sống đô thị và thường mang tính nổi loạn

A

Tại sao bố tôi đưa tôi đến trước bức tranh Mona Lisa và cho tôi nghe nhạc giao hưởng? Tôi cứ nghĩ, đây là số phận. Đến năm hai mươi bảy tuổi, tôi mới dám hỏi bố tôi về chuyện này (Thậm chí trước đây tôi vẫn sợ nhắc đến tên người con gái trong tranh). Ông bảo, Chopin rất hay, khi tôi khóc quấy, ông nhốt tôi vào phòng và cho nghe nhạc Chopin. Hồi ấy, chung quanh chưa có ai có máy hát và ti vi như chúng tôi, thịt, vải, dầu còn phân phối theo tem phiếu, nhiều người phải nhặt lá rau ở chợ để sống qua ngày, mà chúng tôi là gia đình trí thức duy nhất trong khu chung cư, bố tôi muốn tôi cảm thấy may mắn.

Bố tôi bảo, ông không nghĩ tôi lại sợ bức tranh phiên bản trên tường kia. Ông nói, tại sao con không xem tấm bản đồ thế giới, hay bản đồ Trung Quốc treo bên cạnh, hoặc bản vẽ của bố? Tại sao con phải nhìn bức tranh ấy? Cuối cùng ông hỏi, tại sao con lại sợ cô ta?

Nhiều người hỏi tôi về chuyện này, hỏi nhiều lần, đã có lần tôi đỡ sợ hơn. Tôi không có cách nào để trả lời. Giống như tôi không rõ hỏi tôi còn bé, chừng như chưa biết nói, bố tôi đã dùng cách ấy để làm tôi không khóc nữa.

Vì tôi rất sợ. Thật ra, cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa nhìn kỹ người con gái ấy. Nhưng ký ức tuổi thơ tôi, chỉ có bức tranh người con gái ấy là rõ nét.

Lớn hơn một ít, tôi bắt đầu xác định: đôi mắt cô ta, giống như vừa xảy ra một vụ tai nạn xe cộ; mũi cô ta, giống như một mệnh lệnh đen tối, là cái thang dựng đứng trong tối; khoé miệng cô ta, là vực xoáy tai nạn; cô gái này chừng như không có xương, ngoại trừ xương trán, xương trán nhẵn nhụi; chỗ nào cũng đáng để châm biếm; áo cô ta giống như một cái ô lớn có thể lôi tôi đi; còn má, còn ngón tay cô ta, không nghi ngờ gì nữa, giống hết một bộ phận cơ thể đã thối rữa.

Cô gái này cực kỳ nguy hiểm, mà tôi lại sát gần với nguy hiểm, chừng như không còn sợ gì nữa, chỉ sợ cô ta thôi. Trong giờ lịch sử, trước tấm phim đèn chiếu hình cô gái này, tôi có lần kêu thét lên, họng căng ra, bởi vậy thầy giáo coi tôi là học sinh hư và phạt đứng, tiếp theo còn bị gọi lên phòng giáo vụ để phê bình, giáo dục, đồng thời còn bị hỏi xem phải chăng tôi đọc bản chép tay truyện vàng Trái tim thiếu nữ?

Từ đấy trở đi, tôi rất căm ghét cô gái trong bức tranh ấy, tôi căm giận tất cả những ai tự xưng là trí thức, căm giận là căm giận, thế thôi! Khi tôi mở rộng cánh cửa trái tim, sự phẫn nộ cứ co giật trong mạch máu, tôi gọi cảm giác ấy là “căm giận”.

Nỗi sợ đối với bức tranh ấy, không nghi ngờ gì nữa, đã lấy đi tất cả những gì thân yêu của tôi đối với bố mẹ, đồng thời quá sớm để tôi nhận ra rằng, không thể hiểu nổi thế giới này.

Dần dần, tôi tìm được sức mạnh để chống lại nỗi sợ ấy. Đó là mặt trăng, là ánh trăng, hoặc thứ ánh sáng giống như ánh trăng, đôi mắt, làn môi giống ánh trăng; hoặc tấm lưng con trai giống như ánh trăng.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

B

Những lúc trời mưa, tôi thường nhớ đến Linh. Linh nói với tôi có một bài thơ viết thế này: Mùa xuân trời hay mưa, ấy là trời và đất làm tình với nhau. Chúng tôi đã từng bị mê hoặc vì điều đó. Hồi ấy, chúng tôi thường bị những chuyện vớ vẩn ám ảnh, ví dụ như bệnh nhiễm khuẩn, chúng sợ hãi tình yêu là sự tưởng tượng khi hút điếu thuốc thứ ba. Linh là bạn ngồi cùng bàn với tôi hồi học trung học phổ thông, nó trắng như một trang giấy, cái trắng của nó là một trạng thái, trạng thái xuất thần.

Tôi nhớ rất rõ, hồi ấy tôi phân chia đám bạn thành những đứa đã làm tình rồi và những đứa chưa, tôi là một đứa con gái thích ăn chocolate, buồn rầu, học kém, thích sưu tập giấy kẹo, dùng giấy gói kẹo và hộp đựng thuốc để làm kính râm.

Vào năm thứ nhất bậc trung học phổ thông được ít lâu, Linh để mái tóc lờm chờm, chỗ ngắn chỗ dài, mặt nó hay có vết móng tay cào xước. Nó vốn là đứa con gái yên lặng, yên lặng biến nó thành kỳ quái. Về sau, nó bảo với tôi, nó nhận ra một bạn trai chú ý đến nó, nó bị ánh mắt cậu ta thiêu đốt. Tôi nhớ, nó nói thiêu đốt. Nó nói, ánh mắt của cậu kia cứ thiêu đốt nó không thôi, khiến đầu óc, tâm tư nó rối bời. Nó bảo, ngoài học tập ra, nó quyết không phân tán tư tưởng bởi bất cứ sự việc nào. Linh cho rằng, cậu kia thấy nó đẹp, mà nó cũng cho rằng nó đẹp. Linh cho rằng đẹp là một vấn đề, vì thế nó xấu hổ, nó phải làm cho mình xấu đi. Nó nghĩ, làm như thế nó có thể phát triển theo chiều hướng tốt. Nó nhận định, nếu nó xấu thì chẳng ai thèm để ý, có thể học hành tử tế. Linh bảo, nó phải học cho thật giỏi. Suốt cả một học kỳ, Linh cố làm cho bản thân thay hình đổi dạng. Nhiều bạn khó hiểu cho nó và không chơi với nó nữa. Tôi không thấy Linh đẹp. Tôi hiểu nó, chẳng qua vì nó quá căng thẳng, vì trường chúng tôi là trường trọng điểm, những trường ấy học sinh rất dễ phát điên.

Nhưng tôi không biết làm thế nào để giúp nó. Nó rất bằng lặng, dao súng khó dọa.

Bỗng một hôm, Linh không đến lớp. Từ đấy về sau, chỗ nó ngồi vẫn để trống. Nghe nói, nó có dấu hiệu bạo lực, bị bố trói đưa đến bệnh viện tâm thần.

Mọi người đều bảo cái Linh điên rồi. Tôi ra sức ăn chocolate. Từ đấy đến nay, mười một năm ròng, tôi có chứng mỗi khi căng thẳng lại thèm chocolate. Vì thế, tôi bị bệnh đường trong máu rất nghiêm trọng.

Tôi đã lén đến bệnh viện tâm thần thăm Linh. Một buổi chiều, tôi mặc chiếc áo trượt tuyết đỏ chót, chui qua hàng rào dây thép gai vào bệnh viện. Thật ra, tôi có thể đi qua cửa lớn để vào. Mùa đông, tôi đem cho Linh kẹo búp bê tuyết, ô-liu hương thảo và ô mai mơ. Tôi liên tục nhai chocolate, nó ăn kẹo búp bê tuyết và ô-liu hương thảo. Bệnh nhân nằm cùng phòng với nó đều là người lớn tuổi. Chỉ có tôi nói chuyện, dù tôi nói chuyện gì đi nữa, mỗi khi kết thúc câu chuyện, Linh đều cười, tiếng cười nghe như tiếng chuông bạc.

Linh nói chuyện gì đấy, nó cứ nhắc đi nhắc lại: ở bệnh viện, được uống thuốc, ăn nhiều, béo thể này đấy!

Nghe nói nó được ra viện. Gia đình đề nghị với thầy giáo thông báo cho bạn bè đừng đến thăm nó.

Một buổi chiều mưa, có tin Linh chết. Nghe đâu, có một cậu học sinh, nhân lúc bố mẹ Linh vắng nhà, cậu ta đem hoa đến thăm nó. Hồi ấy ở Thượng Hải rất ít người mua hoa tươi. Thế rồi đêm ấy, Linh cắt cổ tay tự sát trong nhà vệ sinh. Nó chết trong tư thế đứng.

Câu chuyện kinh hãi ấy khiến tôi trượt nhanh vào vũng lầy “vấn đề con gái”. Tôi bắt đầu không tin vào bất cứ ai, ngoại trừ những thứ ăn vào miệng, còn nữa tôi không thể tin vào bất cứ thứ gì khác.

Tôi không tin tất cả, có nghĩa là đã hết! Hơn nữa, tôi mới mười sáu, mẹ kiếp, coi như xong! Những ngày kỳ quái đến với tôi. Vì quá kích động, giọng nói của tôi mỗi ngày một vỡ ra. Tôi soi vào gương hoặc soi lên mặt bàn để đùa nghịch cơ thể tôi. Không phải tôi muốn tìm hiểu, mà tôi muốn chơi với tôi. Soi vào gương, tôi thấy nỗi khát khao xa lạ của tôi. Tôi dựa sát vào góc bàn bộ phận bí ẩn của cơ thể. Lần đầu tiên tôi hiểu rằng, tôi không thể kiềm chế nỗi cái “khoái cảm”.

Tuổi xuân tàn khốc của tôi bắt đầu từ đây. Tiếng cười như tiếng chuông bạc rất đặc biệt của Linh từ mùa đông năm ấy cứ văng vẳng bên tôi, nó hối thúc tôi đi vào vùng đen tối mênh mông để không bao giờ trở lại.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khốc

Dịch giả: Sơn Lê

C

Tôi bỏ học ngay học kỳ Linh tự tử. Tôi được giới thiệu vào làm ở một ban nhạc tự do, bắt đầu cuộc đời ca sĩ ngôi sao nhỏ ngẩn ngui. Tôi thích hát, hát có thể làm tôi thoải mái. Tôi mặc bộ đồ Đài Loan những năm tám mươi trông thật buồn cười, đứng trên sàn diễn cố làm ra vẻ thương cảm. Hồi ấy, tôi thích tô lông mày thật đậm, hồi ấy tôi thích Tô Nhuế và búp bê.

Trong đoàn chúng tôi có một cậu chuyên múa minh họa bé hơn tôi mấy tuổi, hai chúng tôi thân nhau, thường hút thuốc lá Phượng Hoàng với nhau. Cậu ta có tên là Sâu nhỏ, biết làm mọi việc, không giống con sâu nhỏ chút nào. Một lần, chúng tôi biểu diễn ở Tây Ninh, Sâu nhỏ thích lắm, bước đi của cậu ta rất đặc trưng, giống như đang tập thể dục buổi sáng vậy. Sâu nhỏ lớn lên ở Tây Ninh, rất thích bình minh vùng Tây Bắc. Cậu ta bảo bình minh Tây Bắc hàm chứa ánh sáng.

Trên tàu đi Tây Ninh, Sâu nhỏ kể về Bạch Kiềm, bạn của cậu ta: thầy giáo thể dục đánh bọn mình, thầy người lùn tịt, Bạch Kiềm đột ngột nhảy từ mái nhà xuống ngay trước mặt thầy, cho thầy cái tát. Mọi người cùng phá lên cười. Thầy giáo không có cách nào trị cậu ta, ai cũng phải sợ cậu ta, cậu ta không học cùng trường với mình, nhưng rất nổi tiếng. Hồi ấy mình chưa biết cậu ta là ai, chỉ biết tên là Bạch Kiềm. Bố mẹ mình từ Thượng Hải lên Tây Bắc, mình chỉ là đứa trẻ nơi khác sinh ra ở Tây Bắc, cho nên hay bị bắt nạt. Một lần, có người chặn mình lại ở đường sắt, đòi tiền, mình không có tiền, mình biết mình sẽ bị đánh. Trẻ con Tây Bắc và trẻ con Thượng Hải không giống nhau, chúng thường hay đánh nhau. Trong lớp mình có một cậu luôn luôn bị lừa. Một hôm, có một cậu học sinh rất hung, lột quần cậu kia ra trước mặt mọi người. Lúc tan học, cái cậu bị lừa lấy lọ mực, ném cậu kia, cậu kia lăn ra chết. Ném lọ mực? Chuyện ấy bọn mình vẫn làm. Nhưng không ai ngờ cậu kia chết ngay được. Cho nên mình rất sợ trẻ con vùng Tây Bắc. Hôm ấy, mình sắp bị đánh, bỗng có người đến, tóm lấy thẳng

đang bắt nạt mình, dạy cho hẳn ta một trận, Bạch Kiềm, “đại ca” của lớp, chú ý bảo vệ mình, lúc ấy mình mới biết Bạch Kiềm là bạn mình hồi nhỏ, hồi nhỏ cánh mình vẫn đánh bi đánh đáo với nhau. Mình đi tìm cậu ta, hai đứa lại chơi với nhau. Bạch Kiềm có năm chị em gái, mẹ cậu ta chết sớm, cậu ta được chiều, đâm ra hư hỏng. Nhưng với bạn bè, cậu ta rất tình cảm, sẵn sàng hy sinh vì bạn. Cậu ta có rất nhiều bạn gái, cậu ta đã từng chơi em gái của “Mảnh vỡ”, chơi đấy rồi vứt người ta đấy. Cậu ta còn một mực đòi tìm bạn gái cho mình, đưa con gái vào rừng cho mình xem mặt, nhưng hồi ấy mình còn nhỏ lắm.

Tôi đã gặp Bạch Kiềm. Bạch Kiềm rất trắng, làm tôi hơi bất ngờ, mắt hai mí, rất đen, ánh mắt trông trái, để đầu đinh, tóc hơi quăn, rất đen, tôi phát hiện chân cậu ta rất nhỏ. Bạch Kiềm mời tôi và Sâu nhỏ đi khiêu vũ. Hồi ấy chưa ai nhảy Disco, chỉ có khiêu vũ cổ điển. Trong sàn khiêu vũ có đủ độ tuổi. Sàn khiêu vũ ở Tây Bắc rất lộn xộn, hay xảy ra đánh nhau vì tranh bạn nhảy, đó là chuyện lạ với người Thượng Hải chúng tôi.

Hôm ấy, Bạch Kiềm đi với bạn gái, cô này có nét đẹp cổ điển, xem ra ít tuổi hơn tôi. Ngay trước mặt chúng tôi, Bạch Kiềm nói đổi bạn nhảy với Sâu nhỏ. Tôi không thích cách ấy của cậu ta. Tôi nghĩ, nếu cậu ta muốn nhảy với tôi, cậu ta có thể đến lịch sự mời. Lúc ấy tôi nghĩ, có thể đó là sự khác nhau giữa người Thượng Hải và người Tây Bắc chăng? Nhưng Sâu nhỏ lại vui vẻ nhận lời. Tôi nghĩ, mình phải giữ sĩ diện cho cậu ta. Tôi nhảy với cậu ta đúng lúc bản Tình bạn dài lâu vang lên. Mọi người đều nhảy rất nghiêm túc, kể cả Bạch Kiềm, điều này khiến tôi thấy làm lạ. Tôi chỉ cười.

Ngay hôm sau chúng tôi biểu diễn buổi thứ hai, Bạch Kiềm đến mời riêng tôi đi khiêu vũ. Tôi hỏi, tại sao anh mời tôi? Nhưng lúc ấy giọng nói của tôi không được thoải mái bởi anh chị em trong đoàn vừa cãi nhau về chuyện chia chác tiền nong. Cũng có thể, câu nói của tôi làm cho Bạch Kiềm hiểu nhầm. Cậu ta cúi lên. Bạch Kiềm nhìn tôi, hỏi tại sao cậu ta không mời tôi đi được? Tôi bảo, không phải là không được, mà tôi chỉ hỏi tại sao? Cậu ta bảo, có đi hay không? Tôi nói, bạn ấm đầu hay sao đấy? Đâu có cách mời như thế? Cậu ta bảo, có đi hay không? Giọng nói của Bạch Kiềm không chút tình cảm, âm lượng cứ đều đều không lớn không nhỏ. Tôi bảo không

đi!

Bạch Kiềm đến, tôi đang ngồi tựa thành giường trong nhà khách, đọc tập thơ Người thành phố, khi tôi nói không đi, tập thơ bị tôi vứt xuống giường. Tiếp đấy, nhanh như chớp, tôi bị ngay một nhát dao. Tôi không rõ Bạch Kiềm lấy dao từ đâu ra, không thấy cậu ta chìa dao về phía tôi, cũng không thấy tay cầm dao của cậu ta rụt lại như thế nào. Tôi chỉ thấy cậu ta cầm dao đứng trước mặt tôi, mặt tái nhợt, chùng như run run, điều lý thú là cậu ta không nhìn vào tôi, mà nhìn ngoài cửa sổ. Cậu ta rạch tôi, toàn thân tôi lạnh toát, có cảm giác cơ thể rời khỏi mặt đất và rơi xuống khi cảm thấy đau đớn, theo đó tinh thần tôi trở nên phấn chấn, sống lưng gai lên, đầu óc trống trải, nước mắt vô cớ trào ra. Tôi bắt đầu run lên, điều này giống như tôi xúc động khi đọc một bài thơ nào đấy, hát một bài hát nào đấy, nghe một câu chuyện nào đấy, nhưng nhanh và mạnh hơn nhiều.

Bạch Kiềm tiếp tục hỏi tôi có đi không? Cậu ta vẫn không nhìn tôi. Tôi hỏi đi đâu? Cậu ta bảo đi khiêu vũ. Tôi bảo đi, nhưng phải chờ tôi vào nhà vệ sinh rửa sạch máu đã.

Tôi xuất hiện lại trước mặt Bạch Kiềm. Khi cậu ta ngược lên nhìn tôi, con dao trong tay tôi đâm thẳng vào sườn cậu ta, con dao tôi đâm vào và không rút ra. Con dao này của bố tôi cho, một con dao Tân Cương. Tôi không hiểu tại sao bố tôi lại cho tôi con dao này, điều này cũng kỳ lạ như bố tôi đồng ý để tôi thôi học. Nên nhớ bố tôi là một trí thức.

Bạch Kiềm đứng bất động trước mặt tôi, hai chúng tôi cứ đứng nhìn nhau, ánh mắt trống trải của cậu ta khiến tôi bị mê hoặc, bỗng người tôi nhũn ra, chùng như muốn ngã. Cuối cùng tôi bay, bay đi. Mọi người đổ xô đến. Hai con dao, hai người bị chảy máu. Sâu nhỏ cũng đến, cậu ta cũng như Bạch Kiềm, đứng ngây nhìn tôi. Không biết ai đã đi báo công an, vậy là tôi bị bắt. Công an vùng Tây Bắc rất hung. Tôi nghĩ, Bạch Kiềm là người địa phương, vậy là tôi coi như xong! Cứ mỗi sáng, tôi và những phạm nhân khác, hai tay chắp sau lưng, quỳ trước khẩu hiệu “Thành khẩn được khoan hồng, chống đối bị phạt nặng”. Trong tù có nhiều khẩu hiệu có nội dung hung hăng đến quái dị, tất cả được khắc bằng vật nhọn. Tôi không nói chuyện với bất cứ ai, tôi không nói chuyện vì tôi sợ. Khi tất cả được đúc

thành sự thật, tôi không còn làm được gì. Tôi cứ nhìn xuống chân mình, tôi xác nhận đó là cặp chân đẹp. Sâu nhỏ đến thăm tôi. Cậu ta hỏi, khi đâm dao vào có cảm giác gì không? Tôi suy nghĩ, không nói gì. Thật ra tôi cảm thấy như đâm vào cái chần bông. Sâu nhỏ hỏi tôi có hối hận không? Tôi bảo, tôi không biết mình đã làm gì, mà cũng không biết tại sao lại cho Bạch Kiềm một nhát dao, chỉ biết tôi phải làm như thế, tôi không nghĩ mình làm cái việc giống như giết người, tôi xin nhận tội. Nhưng ở đây quá bẩn! Chỗ nào cũng đầy nước đá, bên ngoài tốt tuyệt vời, dù có phải nhịn đói. Sâu nhỏ bảo, bạn đừng nói, đừng khóc nữa, không sao đâu. Mình đi tìm Bạch Kiềm, cậu ta đồng ý giúp, bạn sẽ được tha sớm thôi mà.

Trên tàu về Thượng Hải, lần đầu tiên tôi cảm thấy mình tự do như một con chim, rời bỏ nơi ấy thật sung sướng. Tôi có cảm giác rằng, mọi chuyện lý thú sắp đến rồi. Tôi nhìn ngoài cửa sổ tàu hồi lâu, cánh đồng mênh mông là cảm giác của tôi, những cành cây trụi lá là tư duy của tôi. Về đêm, tàu chạy xuyên đêm tối, tôi rất yêu cái âm thanh ấy, tôi ghi vào sổ tay: tôi muốn bay lên bằng đôi cánh.

Chợt tôi bắt đầu thích Bạch Kiềm, tôi nghĩ mình thích cậu ta, khuôn mặt cậu ta cứ loang loáng, lòng tôi đầy hiếu kỳ. Có thể vì con người Bạch Kiềm có sức hấp dẫn mà không có ở tôi, có thể vì lần đầu tiên cậu ta cho tôi cái cảm giác “bay triệt để”. Tôi bắt đầu viết thư cho cậu ta, nhưng tôi không gửi những lá thư ấy đi. Về sau, có Trại Ninh, tôi quên hẳn Bạch Kiềm.

Nghe Sâu nhỏ nói, sau đấy Bạch Kiềm can tội ăn trộm đồ tùy táng trong mộ, bị kết án mười mấy năm tù, được giảm án, cậu ta bây giờ mở một cửa hiệu nhỏ ở Tây Bắc.

Một buổi chiều mười năm sau, tôi đốt những lá thư kia đi. Tôi tìm thấy những chuyện cũ, sờ lên vết sẹo vui sướng trên cánh tay phải, tôi nhớ lại cảm giác mình đâm lưỡi dao kia, chừng như cảm thấy hư không vô hạn. Tôi không có phản ứng gì với việc tôi làm. Nhưng những bức thư kia lại có chút hơi hướng của tuổi xuân.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

D

Trước năm mười chín tuổi, tôi rất thích Trái táo, bạn học hồi trung học, tôi còn thích Bạch Kiềm. Khi nhớ đến những người bạn này, tôi bắt đầu làm thơ. Trước đây tôi đã từng đọc Đóa hoa tình yêu, đọc Từ Tinh, đọc Trần Tiên Phát.

Có lúc, tôi rất thích những bài thơ của tôi, cảm thấy thơ của mình không là gì, nhưng nghĩ mình phải có một vài câu chuyện.

Buổi hoàng hôn mùa đông năm ấy, Sâu nhỏ bảo tôi đi với tôi đến nhà một cô gái. Chúng tôi vừa sợ vừa phấn khởi, vì cô gái kia đang có mang. Cô ta không có nhà, chúng tôi ngồi ngoài cửa hút thuốc. Tôi lấy thơ của tôi ra đọc cho Sâu nhỏ nghe. Cuối cùng tôi hỏi: cậu thấy đây có phải là thơ không?

Sâu nhỏ đưa ra năm đồng, bảo mua tập thơ của tôi. Cậu ta bảo, mình mua, sau này sẽ phát tài to. Bạn sẽ là một nhà thơ cách mạng, hoặc là một nhà văn, hoặc hy sinh oanh liệt trong một trận chiến đấu nào đấy. Tóm lại, thơ của bạn lúc bấy giờ rất có giá trị.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

E - 1

1.

Anh cởi giày, chỉ đi đôi tất trắng. Tôi cởi đôi dép nhựa, đi chân trần. Thảm đỏ, thảm nhung đỏ, màu đỏ trong căn phòng của anh. Cuối cùng tôi đã được thấy căn phòng của anh. Tôi nói, phòng của anh đẹp quá! Cặp môi dày của anh đột ngột áp vào ngực tôi. Đó là người con trai đầu tiên hôn ngực tôi. Anh đem đến bức tranh này, bức tranh vô cùng kích thích tôi. Khi tôi đưa tay lên mái tóc anh, anh vội cởi áo tôi. Cặp môi dịu dàng của anh hôn trái tim tôi đang đập mạnh, khiến tôi vô cùng cảm động. Tôi vuốt mái tóc anh, tóc anh đẹp lắm.

Khi anh đột ngột kéo tôi vào sát người anh, chợt tôi có cảm giác ớn lạnh. Anh tỏ ra hứng thú với cái cổ của tôi, cảm giác như anh sắp vặn đứt cổ tôi. Tôi chưa cởi xong áo, cái ấy của anh đã đâm vào người tôi rồi. Đau quá! Vậy là anh đã cho vào thân thể tôi, tôi không dám động đậy, cảm giác đau đến tận tim phổi. Tôi cứ chờ đợi cả người, không sao động đậy nổi. Mái tóc anh rẽ đôi, cứ thế rủ xuống, quét sang hai bên, khiến tôi cảm thấy như có hai người đang đồng thời vận động trên người tôi, đầu tóc hai người đang quét sang hai bên phải và trái người tôi. Một lúc lâu, mẹ kiếp, dần dần tôi không còn nhận biết cơ thể mình. Anh không hôn ngực tôi nữa, khiến tôi thất vọng, anh kêu lên một tiếng cuối cùng, tôi thấy thật hài hước.

Cơ thể anh lần đầu tiên áp sát vào tôi. Anh hôn, anh nói em là cô gái Trung Quốc đầu tiên của anh. Đây là cặp môi khốn kiếp lần đầu tiên hôn tôi. Rồi anh cười, cặp môi dày nhếch lên, ánh mắt ngọt ngào. Lúc này, khuôn mặt anh trở lại như cũ, khuôn mặt mà tôi quen biết trong quán bar, khuôn mặt này hoàn toàn khác với khuôn mặt lúc anh làm tôi.

Tôi nói, anh nói những lời chó chết gì vậy? Trước đây anh ngủ với những hạng con gái nào?

Anh ta bảo, anh lớn lên ở Anh quốc.

Tôi nói, anh là người con trai đầu tiên của em. Em mở mắt để nhìn anh cường bức em, anh làm nhanh đến độ em chưa kịp cởi áo quần.

Anh ta không cười nữa. Anh ôm lấy tôi, mái tóc dài của anh xoa lên ngực tôi, không động đậy gì. Trong máy có tiếng hát của một nam ca sĩ, tiếng hát như vuốt ve trên da thịt mà tôi chưa bao giờ gặp. Những tiết tấu đơn giản mà vẫn không ngừng tuần hoàn, cả thế giới biến thành mặt phẳng trong tiếng nhạc, tôi không nghe thấy anh ta đang hát gì, nhưng những nốt nhạc kia như con quỷ hút máu, không ngừng hút tình cảm của tôi.

Anh bảo, đây là bản nhạc mà anh thích nhất.

Tôi nói, em phải vào nhà vệ sinh, anh làm em rối tung cả lên.

Tôi ngồi trên bàn cầu, không biết ngồi bao nhiêu lâu, chỉ cảm thấy chỗ ấy của mình bị trọng thương. Trong tấm gương nghiêng nghiêng kia là một khuôn mặt xấu xí, chưa bao giờ tôi thấy tự ti đến mức này.

Máy hát đang phát ra bài The Doors. Sự thiếu hiểu biết của tôi trong cái đêm đầu tiên này chừng như có liên quan đến bạo lực. Điều này đã trái với những mơ ước của tôi về tình dục trong những năm qua. Tôi không dám nhìn cái bộ phận ấy ở người con trai. Tôi thích làn da của anh, cặp môi của anh sao mà dịu dàng, đầu lưỡi của anh làm tôi ảo tưởng. Tôi nhìn mà không sao hiểu nổi cái hưng phấn kỳ quái trên khuôn mặt anh. Tôi không có cách nào để tìm được điều mà tôi đã tưởng tượng. Tôi như một con mèo buồn, im lặng khoanh tròn trong lòng anh.

Năm tôi mười chín tuổi, anh chôn tôi trong đau đớn, phủ chụp lên tôi là một thứ vật chất xa lạ, đường đột ép buộc tôi. Những gì trong cơ thể tôi chảy ra, không phải là của tôi. Tôi dùng nước nóng để xoa dịu cơ thể mình. Trong tấm gương mờ hồ kia là một khuôn mặt mờ hồ. Anh là một người xa lạ, chúng tôi quen nhau trong quán bar. Tôi quen lắm những con sóng trong mắt anh, tôi không biết anh là ai.

2.

Đó là một quán bar tồi tàn đến đau lòng, ánh đèn vàng vọt, trông nó càng tồi tàn hơn. Tôi ngồi ở quầy, giống như một vầng trăng đơn cô tỏa sáng. Đây là lần đầu tiên tôi ngồi ở quầy, có phần căng thẳng, thỉnh thoảng lại

ngó nhìn chung quanh, chừng như đang chờ ai. Tôi không biết nơi đây gọi là quán bar. Tôi vừa từ Thượng Hải đến cái thành phố nhỏ ở miền nam này. Hồi ấy Thượng Hải chưa có bar, cả thành phố chỉ có vài quán cà phê vỉa hè, trong các khách sạn có thể có quầy bar, nhưng chưa bao giờ tôi vào đấy.

Lúc này, ngoài kia trời đang mưa to, thùng loa đang phát ra những âm thanh nào tôi không còn nhớ nữa. Không hiểu tại sao tôi lại trông thấy anh đang đi đi lại lại, trên khuôn mặt là nụ cười vô cố, mặc quần nhung kẻ in hoa, quần rộng thùng thình như cái váy, nhưng rõ ràng là quần. Anh một mình đi lại, tay trái là ly rượu Whisky, tay phải cứ đung đưa, bước chân anh di động về phía tôi ngồi. Tôi không trông rõ mặt anh. Anh cứ nhìn xuống chân mình, anh đi đôi giày thể thao màu xanh nhạt, đế giày rất mỏng, điều này khiến bước chân anh không vững chắc. Anh mặc cái áo pull trắng, ngắn tay. Mái tóc dài của anh bóng mượt, thẳng, ngọn tóc cứ lay động ngang vai. Mặt anh trắng bệch, tôi không nhìn rõ khuôn mặt anh, nhưng tôi biết khuôn mặt anh đang nở nụ cười, tôi không rõ có phải anh đang nhìn tôi không.

Tôi tiếp tục ăn kem. Lát sau, bên phải tôi xuất hiện một bàn tay con trai đang cầm ly rượu, bàn tay to, đầu ngón tay mạnh khỏe, thoáng nhìn có thể biết anh có thói quen cắn móng tay. Ngọn tóc anh rủ xuống trước mặt tôi, tôi ngửi thấy mùi thơm nhẹ nhẹ trên tóc anh. Tôi ngược lên nhìn anh.

Tôi thề rằng, đấy là khuôn mặt thiên sứ.

Ánh mắt ngây thơ trần trụi của anh đã mê hoặc tôi. Từ đấy, tôi không có cách nào rời ánh mắt mình khỏi khuôn mặt thiên sứ kia. Thậm chí tôi cho rằng, sống cho đến ngày hôm nay vì tôi tin ở khuôn mặt kia. Anh có khuôn mặt quanh năm đắm nước mưa. Tôi yêu cặp mắt đen của anh, tôi yêu cặp mắt đen của tôi.

Nụ cười của anh thật kỳ lạ. Về sau tôi mới biết, lúc bấy giờ anh đang hút thuốc.

Cái cảm giác đơn thuần đến dần. Anh bắt đầu ở bên tôi nói mãi không thôi về các thương hiệu kem (lúc bấy giờ tôi đang ăn kem hương thảo không biết thương hiệu gì). Anh bảo với tôi, anh thích ăn chocolate. Mẹ anh ta bảo, đứa trẻ nào thích ăn ngọt là đứa trẻ cực khổ. Vì thích ăn ngọt, anh

đoán đến năm ba mươi tuổi, anh sẽ phát phì, bốn mươi tuổi sẽ hói đầu.

Tôi cảm thấy cái anh chàng Trại Ninh đang tự nói về mình, chừng như rất thích tôi. Trên người anh rất nhiều màu sắc, màu nào cũng làm tôi vui. Qua cách nói chuyện thiếu liên tục của anh, tôi biết anh là tay chơi guitar, anh muốn có một ban nhạc của chính mình, anh mong có một quán bar có sân khấu.

Với vẻ khâm phục, tôi hỏi anh ở Trung Quốc nơi nào có những quán bar như thế? Anh bảo anh không biết, nhưng có thể tìm thấy. Tôi yêu cặp mắt đen của anh, cặp mắt ngây thơ làm đau lòng người, cặp mắt to long lanh đầy nước. Ngay lúc bấy giờ tôi mơ hồ dự cảm tuổi xuân sống gấp chết trẻ để lại một thi thể đẹp sẽ là số phận của anh. Dự cảm ấy lập tức bất ngờ đem đến cho tôi một niềm vui chưa từng có trong đời.

Tôi nói, anh kể chuyện của anh cho em nghe với nào.

Anh nói, em muốn hiểu thế nào là cuộc sống không? Anh kể chuyện của anh xong, em phải theo anh về nhà nhé?

Nhìn mắt anh tôi hiểu anh định nói gì. Đây là người con trai đầu tiên cầu xin tình yêu của tôi. Có trời mới biết tại sao tôi đồng ý ngay với yêu cầu của anh. Điều tôi mong đợi rất mơ hồ và giàu chất thơ, ảo tưởng của tôi ẩn nấp trong bóng tối.

Anh nói, anh rất thích người con gái nào đến từ những gia đình tan nát, ăn nhiều chocolate, thích trời mưa, anh vẫn đợi chờ người con gái ấy. Đây là câu chuyện của anh.

Tôi kêu lên: Trời ơi! Người đến từ một gia đình tan nát, ăn nhiều chocolate, thích trời mưa là em rồi!

3.

Tôi nên nghĩ rằng, tôi và một người con trai đã có một bắt đầu không tốt đẹp, nhưng hình như tôi không suy nghĩ gì. Xem ra tất cả chỉ là một sự việc, gồm cả nỗi đau vào tận tim phổi, vết thương rát bỏng bị xé rách, giống như những việc phải xảy ra.

Tôi trở về Thượng Hải. Hàng ngày tôi vẫn nghe Thôi Kiện hát, ăn kem búp bê và chocolate thay cơm. Thượng Hải bắt đầu xuất hiện những siêu thị

đẹp, dạo chơi siêu thị là một thú vui. Điều này khiến cuộc sống của tôi thêm phong phú.

Hơn một tháng sau tôi lại đến cái thành phố kia. Tôi tìm đến Trại Ninh khi anh đang ngủ.

Anh mặc bộ đồ ngủ có mũ màu xám ra mở cửa cho tôi. Cặp môi anh khô khốc. Tôi thấy vẻ lạnh lùng của anh rất đẹp. Tôi tin, cái đẹp ấy có liên quan đến tôi, cho nên tôi bảo anh đẹp.

Tôi nói, em lại đến tìm anh. Anh pha cho tôi một ly cà phê, rồi nói đừng để ý, anh mới ngủ dậy, không có chuyện gì đâu. Tôi nói, em không rõ cảm giác giữa anh và em, hoặc là em quên, cho nên chúng mình lại một lần nữa, được không?

Anh không ngược lên nhìn tôi, chỉ nói: em cắt tóc rồi à? Tôi bảo, em chỉ cắt một ít thôi. Anh nói, tóc em trước đây dài hơn tóc anh, bây giờ thì bằng nhau rồi. Tôi bảo, em đói rồi, muốn ăn một tí gì. Anh nói, em muốn làm với anh hay muốn ăn? Tôi bảo, em muốn làm tất cả, nhưng sợ đau. Anh bảo, thôi được, anh rang cơm cho em ăn, được chứ? Anh rang cơm ngon tuyệt!

Anh rang cơm cho tôi, trong cơm có nhiều thứ, thậm chí có cả táo. Anh bón cơm cho tôi. Tôi nhìn sát vào mắt anh, cặp lông mi mềm mại cứ chớp chớp. Bỗng cơ thể tôi ướt nước. Tôi muốn sờ vào mắt anh, nhưng không dám. Anh biết tôi đang nhìn anh, nhưng anh không nhìn tôi. Anh bón cơm cho tôi mỗi lúc một nhanh hơn. Tôi bắt đầu ngợp thở, bắt đầu nước mắt trào ra. Hình như anh rất yêu những giọt nước mắt ấy. Anh đặt những ngón tay lên ngực tôi, tôi kêu lên, đó là tiếng kêu đầu tiên của tôi, tiếng kêu làm tôi căng thẳng.

Anh quỳ xuống trước mặt tôi, bắt đầu vuốt ve tôi. Khi anh hôn tôi, động tác ấy của anh làm tôi sợ. Tôi nghe thấy âm thanh của các dịch thể đang hòa trộn vào nhau, âm thanh ấy khiến tôi nhận ra người con trai này yêu tôi. Tôi gọi cái cảm nhận ấm áp đó là “yêu”. Tôi sắm vai người không hiểu. Cảm giác yêu đến rồi đi, cho đến lúc toàn thân tôi mệt nhừ, và lập tức anh biết tôi đã mệt.

Tôi rất thích anh làm tình với tôi như thế. Tôi nghĩ, đây là làm tình. Từ đây

về sau, chúng tôi làm tình với nhau bất cứ lúc nào, nơi nào. Tôi nghĩ, cơ thể tôi rất thích làn môi anh, tôi chỉ cần thế thôi.

Có lúc anh chơi guitar hoặc violon cho tôi nghe. Tôi cố gắng để hiểu âm nhạc của anh. Anh bảo, đầu óc em bẩn quá, phải rửa cho sạch, âm nhạc không cần hiểu, âm nhạc gần con người nhất.

Tôi dọn khỏi nhà bạn của bố tôi, ra thuê một căn hộ. Lần đầu tiên tôi tự quyết định cho mình một chỗ ở. Phải trang trí nội thất thế nào đây? Tôi viết thư nói với bố, tôi không thể xa con người này được nữa, tôi muốn lúc nào cũng được nhìn thấy anh, chăm sóc anh, tôi nói, không hiểu có phải đây là yêu hay không? Bố tôi gửi tiền cho tôi, ông bảo ông bỏ việc ở cơ quan và đã ra buôn bán làm ăn. Ông khuyên tôi phải chuẩn bị để thất tình, đồng thời chúc tôi hạnh phúc.

Tôi mua máy hát, bảo với Trại Ninh bao giờ về Hong Kong thì mua cho tôi mấy cái đĩa nhạc rock, tôi vẫn cho rằng Madonna là ca sĩ nhạc rock.

Lần nào đi Hong Kong về, Trại Ninh đều mua rất nhiều thuốc lá. Chừng như ngày nào chúng tôi cũng đến với nhau, tôi thích cùng anh nằm trên giường nghe nhạc, hút thuốc. Chẳng mấy chốc tôi đắm nghiện thuốc. Tôi cảm thấy thuốc lá rất sạch sẽ, thuần khiết, nó là chìa khóa để đến với thần linh, tôi cảm nhận nó, nó sẽ tốt với tôi. Nó giúp tôi bật được tảng đá vẫn đè nặng bên tai tôi. Cánh cửa thông với một thế giới khác đang dần được mở ra, tay tôi bắt đầu chuyển động, ngón tay tôi cứ di động trong không khí, tôi trở thành lãnh tụ của không khí, tưởng đâu những bản nhạc kia là của chúng tôi sáng tác, cảm giác thật sáng khoái.

Tất nhiên, thuốc cũng làm chúng tôi lười. Suốt ngày cứ nằm nghe nhạc, không muốn làm gì. Một hôm, Trại Ninh nói, em có biết tại sao anh thích em không? Tôi hỏi tại sao? Anh nói, vì em và anh lười như nhau.

Một hôm, ở ngay cửa nhà Trại Ninh, tôi nghe thấy tiếng anh đang làm tình với ai đó. Tôi không rõ, người con gái kia đang kêu rên vì sướng hay vì đau đớn, mà tiếng của Trại Ninh tôi cũng chưa bao giờ nghe thấy. Tôi muốn thấy hai người làm thế nào, nhưng tôi không biết mình phải làm gì, cho nên tôi bỏ chạy, chạy lung tung ngoài phố, chạy về nhà, chạy lên gác. Vừa vào đến nhà tôi gọi điện thoại ngay cho anh.

Không có người cầm máy. Tôi tiếp tục gọi. Sau đấy là tiếng Trại Ninh. Tôi nói, em nghe thấy hết rồi, em phải gặp anh ngay, nếu không em sẽ chết, mười phút nữa em đến chỗ anh.

Tôi ra sức chạy, chạy đến nhà Trại Ninh.

Trại Ninh không mở hẳn cửa, anh bảo tôi chờ. Anh vào rồi quay ra, đưa tôi đi xuống, cả hai chúng tôi cùng lên taxi.

Trại Ninh vẫn im lặng, cái vẻ bức tức của anh làm tôi sợ. Chúng tôi đến chỗ ban nhạc của anh tập. Đây là một căn nhà của một nông dân ở vùng nông thôn. Tôi gặp Tam Mao, bạn thân của Trại Ninh. Tam Mao nói: em là cô gái muốn hiểu cuộc sống phải không? Tôi hỏi, đó là câu nói của ai? Anh ta bảo đấy là câu nói của Trại Ninh. Tôi hỏi Trại Ninh nhiều bạn gái lắm phải không? Tam Mao nói, không nhiều. Tôi lại hỏi, tại sao con trai một lúc có mấy bạn gái? Tam Mao nói vì bọn họ rất chóng cảm thấy nhàm chán.

Tôi quay lại, nói với Trại Ninh: em muốn cùng anh. Tam Mao bỏ đi. Trại Ninh bảo, chúng mình đang cùng nhau đẩy thôi? Tôi nói, em muốn biết bí mật của anh, để bí mật của anh thành bí mật của em, em muốn biết rõ anh tất cả, muốn nhìn thấy anh làm tình, em muốn thấy mọi tư thế của anh, muốn trở thành người con gái biết tất cả mọi chuyện.

Trại Ninh cười. Anh nói, em là một cô gái mười tám tuổi, là thứ kính dễ vỡ, là tấm kính đẹp, là tấm kính ngu ngốc, em là con búp bê thủy tinh, có lúc anh muốn mặc áo quần búp bê lên người em cùng đôi dép nhựa màu phấn hồng, để anh biết cái anh cần không phải là búp bê.

Tôi suy nghĩ giây lát rồi nói, anh Ninh, anh nghĩ về em như thế là không công bằng, vì em là con người, con người có tình cảm. Em cũng đã nghĩ, anh cần gì em cũng sẽ cho, anh chỉ hơn em hai tuổi, lớn lên ở nước ngoài, có thể anh tân tiến hơn em, nhưng ít nhất anh phải cho em một cơ hội.

Trại Ninh nhìn tôi, bất động nhìn tôi. Anh nhìn như thế làm tôi khóc.

Trại Ninh nói, em là loại người chỉ biết khóc, không còn biết gì khác hơn. Tôi bảo, em cũng muốn làm tình như thế, muốn anh là anh, muốn được cùng với anh, anh chỉ đến với một mình em, chỉ một mình em thôi. Tôi vừa nói, vừa cởi áo quần, áo quần đã cởi hết, tôi không biết phải làm gì, tiếp theo phải thế nào, cho nên tôi khóc rất dữ dội.

Tôi ngồi trên nền nhà, khóc mỗi lúc một thương tâm. Trại Ninh không để ý gì đến tôi. Hoàng hôn, tôi về nhà Trại Ninh. Hai chúng tôi cùng hút thuốc, cùng nghe nhạc. Trại Ninh dịch lời bài hát The doors cho tôi nghe: hồi cô gái yêu người yêu của cô, cầm tay mẹ để mẹ hiểu suy nghĩ của cô, bước đi trong mưa sa bão táp, đi vào quá trình kiến tạo ngôi nhà, vào với thế giới đang xoay vần, giống như một diễn viên lên sân khấu, có kẻ giết người giống như người con gái nguyện cầu.

Jim Morrison, linh hồn anh hòa quyện cùng tôi, cho tôi cảm giác mạnh, cho tôi theo cùng.

Hôm ấy chúng tôi không làm tình với nhau. Anh ôm tôi, theo tiếng nhạc, chúng tôi đi vào giấc mơ riêng, tỉnh dậy cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

Chưa bao giờ anh kể về anh cho tôi nghe. Anh hay đột ngột xuất hiện trước mặt tôi, làm tình các kiểu với tôi. Anh nói, nếu em muốn kêu thì cứ việc kêu, em kêu lên cho chúng ta sáng khoái. Anh bảo, tôi rất thích hợp với cơ thể anh, anh đã quen giữ dư vị của tôi trong miệng anh, anh còn nói, ăn hạt điều mà có dư vị của tôi là một thứ hưởng thụ.

Hình như anh là người con trai mà tôi mong đợi từ lâu, anh làm tôi vui, có thể ra lệnh cho tôi lỏa thể trước mặt anh, nũng nịu với anh, nhưng không có cách nào làm tôi ưng dung, làm tôi dịu dàng, làm tôi kích thích nhục cảm.

Tôi hỏi, anh Ninh, thế nào gọi là cao trào?

Anh bảo, cứ trải qua rồi khắc biết.

Tôi cảm thấy người con trai này cần tình cảm lãng mạn, mà tôi rất kém, tôi biết làm thế nào đây?

Trại Ninh và Tam Mao lập ban nhạc riêng, tôi cứ phải mở to cặp mắt để chạy theo họ khắp nơi.

Hồi ấy có rất ít buổi trình diễn nhạc rock, họ chỉ thường để hâm nóng những buổi ca nhạc tẻ nhạt, họ đã từng bị hò hét xuống đi xuống đi, nhưng họ bất cần. Trại Ninh rất thích trình diễn, bất kể đó là buổi trình diễn thế nào, chỉ cần được diễn là đồng ý đi ngay. Được chơi là tốt rồi. Hồi ấy tôi không rõ nhạc của họ là thế nào, chỉ thấy Trại Ninh và bạn bè anh tỏ ra thiết tha, hùng mạnh, tôi thích cái cảm giác ấy.

Ngày nào tôi cũng gọi điện cho Trại Ninh, tôi rất thích những cuộc hẹn riêng với anh, tôi làm mọi cách để anh thích. Nhưng anh không tiếp nhận tình cảm của tôi. Anh làm cho tôi lẩn lộn thực hư. Bất cứ lúc nào, nơi nào anh cũng đùa giỡn với cơ thể tôi. Tình yêu nồng cháy đầy sức tưởng tượng của anh biến tôi thành con người không còn sức tưởng tượng, chừng như cái bộ phận ích kỷ và tế nhị của anh khiến tôi lạc đường trong thế giới ma quỷ.

Có lúc anh đột ngột quan tâm đến tôi. Anh đem thức ăn sáng mà tôi vẫn thích ăn đến cho tôi, anh cẩn thận chọn áo quần cho tôi, anh biết tôi thích ăn dâu tây. Mùa không có dâu tây, anh bất ngờ đưa đến cho tôi một cái bánh kem dâu tây, anh đưa vào miệng tôi những trái dâu tây rất đẹp bày trên chiếc bánh. Từ trước đến nay chưa một người con trai nào đối xử với tôi như thế.

Một hôm, anh đánh đàn và hát cho tôi nghe, tôi nhảy múa trên giường của anh. Anh nhìn tôi và nói: thỏ con của anh, em thích gì anh cũng sẵn sàng chiều em. Tôi nói, em muốn anh là bạn trai của em, muốn cái được gọi là tình yêu. Mặt anh sa sầm, nói: chỉ những cô bé chíp hôi mới kết bạn trai, con gái không kết bạn với con trai, mà là điều khác cơ.

Tôi khóc, chừng như trở lại thời niên thiếu, chỉ có bố mẹ tôi cho tôi những đồng tiền lẻ, mà lúc này là Trại Ninh. Bỗng anh trở nên dịu dàng, ôm tôi vào lòng, anh liếm những giọt nước mắt trên mặt tôi như đang liếm chocolate. Anh an ủi tôi bằng giọng nói nhẹ nhàng: cứng của anh, đừng khóc nữa, em phải nở nụ cười tươi của em. Anh nói, có nhiều cách yêu, nếu em chỉ đòi một cách yêu thì em sẽ thất vọng.

Anh Ninh, anh bảo người con gái chưa làm tình giống như trái táo xanh, người con gái làm tình rồi là trái táo chín, người con gái làm tình quá nhiều khác nào trái táo nẫu, nhưng nó sẽ cho anh cái đẹp tàn phai. Bây giờ em cho anh là một thằng đểu. Em không muốn làm trái táo nào của anh, nếu anh không yêu em, em sẽ không muốn gặp anh nữa. Em nói thật đấy!

Trại Ninh suy nghĩ giây lát rồi nói, thôi được, em đi đi! Anh không muốn yêu em, càng không muốn phải nhanh như thế. Em đi đi, anh không yêu em nữa.

Thằng đêu ấy đã đuổi tôi đi như thế. Anh ta là một tên cướp, cướp sạch thời gian và cuộc sống trên con người tôi, cướp đi không chút khách khí.

4.

Mấy tháng sau ngày chúng tôi chia tay, một buổi tối bình thường như bao tối khác, bỗng tôi thấy người con trai mà tôi không sao hiểu nổi, xuất hiện ở cửa nhà tôi. Anh ôm tôi vào lòng, nói: cưng của anh, em gầy quá!

Chỉ một câu nói ấy làm toàn thân tôi mềm nhũn.

Hồi ấy, thành phố này giàu nhất Trung Quốc, có nhiều người giàu, cũng có đủ loại người kiếm sống. Ở đây luôn luôn ấm thấp và nóng bức, đường phố đầy những kẻ bơ vơ không hồn. Chúng nắm tay nhau đi trên một con phố lớn nào đấy, chúng nắm tay nhau trông như đôi bạn thương tâm.

Chúng tôi đến một quán bar. Tôi gọi một ly cola, anh bảo em đừng uống cola, con gái nên uống chút rượu.

Cuối cùng tôi cũng biết chuyện về anh. Thời niên thiếu của anh trải qua trăm ngàn hải hùng. Bố mẹ anh hồi bấy giờ là “chính trị phạm nghệ thuật”. Mẹ anh rất yêu nhà thơ Diệp Trại Ninh. Anh sinh ra trong một trại cải tạo ở vùng Tây Bắc. Anh lên chín, bố mẹ anh được minh oan và hai người ly hôn. Anh theo bố sang Anh và vừa về nước được một năm nay. Bố anh cứ muốn anh trở thành một tay violon như Paganini. Cây đàn violon đầu tiên là do bố anh làm bằng tre. Tiếng đàn thời niên thiếu của anh là do bố anh tạo nên. Trại Ninh nói, bây giờ anh có bệnh thích chơi cho lạc điệu, cũng có thể vì thế mà anh thích chơi lạc điệu.

Gia đình anh được minh oan rất muộn, nếu không bố mẹ ly hôn từ lâu rồi. Hồi nhỏ, mỗi lần trông thấy bố đến, anh không biết ông sẽ ôm ấp hay đánh anh. Bố mẹ anh đều điên khùng, nhưng là người tốt. Từ khi anh hiểu biết cho đến ngày xa bố mẹ sống độc lập, anh gặp toàn những người xấu, họ nghĩ gì anh không biết, tóm lại bố mẹ và anh đều là những người bị giày vò điêu đứng, nên không còn cách nào để sống với nhau.

Nét phần nộ đáng yêu trên khuôn mặt anh khiến tôi đau lòng. Tôi nói, anh

Ninh, anh là anh, dù anh là ai đi nữa thì em muốn được cùng anh, em không muốn xa anh, đúng như thế.

Birmingham, cái thành phố công nghiệp khổng lồ, đường phố đầy những kẻ cô hồn. Đây là nơi không có quan hệ gì đến anh. Anh rất thích nông thôn nước Anh, ở đây chỗ nào cũng đầy quán rượu rất đáng yêu. Có lúc anh nghĩ mình sẽ ở đây suốt đời để viết bài hát cho những người con gái thân yêu.

Khi anh chuyển từ violon sang chơi guitar, anh cảm thấy âm nhạc không từ chối anh. Nhưng quan hệ giữa anh và bố trở nên căng thẳng, ông cứ liên tục can thiệp vào cuộc sống của anh. Hai bố con cãi nhau hoài, đó là điều đau lòng.

Trại Ninh bỗng xấu hổ. Gương mặt anh như vương ánh trăng, lúc này tỏ ra yên tĩnh, thậm chí có gì đó bất lực. Anh cúi đầu nhìn cái ly trong tay, giống như đang trong giấc mơ.

Cho anh một cơ hội để tất cả trở nên tốt đẹp, hoàn mỹ. Anh không tốt với em, vì anh bi quan. Bây giờ anh không còn bi quan nữa. Em có thể cho anh bay đến một nơi rất xa, em có thể để anh nổi giận vô cớ, đó là sức mạnh của em.

Tôi gật đầu nói, vâng, vâng, đó cũng là điều em mong ở anh.

Chúng tôi như hai hạt ngọc tỏa sáng trong quán bar. Chúng tôi gọi điện thoại mời các bạn trong ban nhạc đến đây. Trại Ninh nói, anh không nghĩ mình biết yêu, trước đây anh không thể tin con gái. Anh cho rằng yêu chỉ dành cho lứa tuổi trung niên trở lên.

Tam Mao bảo, hai bạn là một đôi trời sinh. Tam Mao nói tiếp, hồi ấy mình phải một thời gian dài mới hợp được với nhạc của Trại Ninh, chúng mình rất hay tranh luận.

Chúng tôi ghép thành một bàn lớn để nói chuyện, để tâm bốc nhau. Tam Mao còn đưa đĩa hát đến để mở ngay trong bar. Quán ăn ở bar này rất khó ăn, bia thì nóng, nữ nhân viên phục vụ thì thái độ rất chông lòn, thẳng thắn đến khó chịu. Trại Ninh bảo anh thích cái quán bar thợ mỏ này.

Bữa tiệc mừng của chúng tôi kết thúc bằng cuộc hỗn chiến bởi có một anh chàng nhìn trộm tôi trong nhà vệ sinh. Hai bên đánh nhau chí tử. Ông chủ quán mặc kệ. Tôi thấy Trại Ninh hai tay không, Tam Mao thì cầm cái xẻng

đứng ở giữa. Không biết Trại Ninh đội lên đầu cái mũ từ lúc nào, trông như con trai người lái tàu hỏa.

Cuối cùng, đối phương có người kêu lên đừng đánh nữa, chúng tôi là người từ nơi khác đến, đừng để người ở đây cười chê.

Cuộc hỗn chiến lập tức kết thúc. Trại Ninh đưa trả mũ cho đối phương, mọi người đền cho chủ quán ít tiền. Cuối cùng tôi thấy họ còn bắt tay nhau.

Cái gọi là hạnh phúc là quán bar mở cửa từ bình minh đến tận đêm khuya mà chúng tôi biết, đã xa rất xa, nhưng chúng tôi vẫn quay lại nhìn.

5.

Trại Ninh dùng keo chải tóc chải lật ngược tóc thành hình bầu dục. Tôi phá lên cười. Theo tôi biết, anh rất ghét cái vẻ giả dối của Elvis. Anh cứ nhảy lên, lục tìm cái quần loe cũ nát, anh bảo đây là cái quần của người bạn tốt duy nhất ở Anh Quốc cho anh, chưa bao giờ anh rời nó.

Anh treo đầy các thứ rối rắm lên người. Anh vừa hát, vừa nhảy nhót điên đảo trước mặt tôi.

Trại Ninh trông như con bướm hoa, anh ôm tôi, đưa tôi đến chỗ tủ lạnh, anh ta bảo anh yêu em. Tôi nói, em mãi mãi yêu anh. Chúng tôi hôn nhau, hôn nhau cho đến khi cái hôn trở thành nỗi đau.

Đầu tôi nhẹ đau. Lần đầu tiên tôi trần trụi nhìn người con trai cũng đang trần trụi, tôi không phân biệt nổi da anh và da tôi. Im lặng là vòng vây dụ dăng. Nỗi khát khao yêu đương của tôi ẩn náu trên cơ thể anh.

Anh sờ cặp môi tôi bằng những ngón tay ấm ướt. Anh nói, tất cả đều là của anh! Tất cả đều rất tình cảm!

Anh gọi tên tôi.

Khi anh hôn tôi, tôi như tìm được mọi sự an toàn. Mồ hôi anh nhỏ trên má tôi, lưng tôi, ngực tôi. Tôi như mê đắm phiêu diêu. Những âm thanh bên tai đến từ một nơi rất gần. Trại Ninh đặt tôi lên người anh. Anh nói, chú thỏ bé xinh, em là của anh, mãi mãi là của anh nhé? Tôi như đánh mất hơi thở, sợ mình biến mất, cơ thể tôi như không có chỗ dựa, tôi ngợi ca vẻ đẹp của cơ

thể tôi.

Người con trai này nói, em hãy nhớ anh như nhớ chính em nhé! Nước mắt anh nhỏ lên môi tôi. Tôi phát hiện anh khóc. Trái tim hạnh phúc của tôi nát tan, tôi gọi khoảnh khắc này là “cao trào”.

Tôi nghiền ngẫm suy tư về vật chất từ trong cơ thể tôi đang chảy ra. Tôi dự cảm mình sẽ là người con gái có nhiều chuyện, mà mỗi câu chuyện đều có cái giá của nó.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

E - 2

6.

Năm 1992, trong khi nằm trên giường, tôi nhớ lại những thứ đã định hình trong ký ức, thậm chí cả những thứ có liên quan như nhiệt tình, ảo tưởng, đói khát. Tôi có nhiều điều mê hoặc. Ba năm qua đi, bây giờ tôi nghĩ lại, yêu là gì nhỉ? Tôi chỉ biết tôi không thể không thấy người con trai ấy, ngày nào tôi cũng phải làm tình với anh. Mà tôi làm tình với anh mỗi ngày là để chứng minh anh yêu tôi hay vì cao trào? Câu trả lời thật đáng ngờ. Cuối cùng cao trào là gì? Hôm nay Trại Ninh nhắc lại: em hãy nhớ anh như nhớ chính mình. Tôi không rõ, anh nhắc lại câu nói ấy là vì cao trào của anh hay vì tôi một lần nữa biết mỗi tình vụng trộm khác của anh?

Ở hộp đêm nơi tôi hát chỉ có trời mới biết có bao nhiêu vụ giao dịch không đạo đức. Có nhiều cô gái đến từ các thành phố khác hoặc ở quê ra kiếm sống. Kỳ là một trong những cô nhân viên nhà hàng đang đi đi lại lại ở kia. Kỳ có khuôn mặt khó đăm đăm, khuôn mặt Kỳ đã là một dấu hỏi. Tình cờ tôi biết tên nó là Kỳ. Kỳ và tôi đến cùng một thành phố, Kỳ học ở trường học nọ, mồ côi cha. Lại một lần tình cờ khác, tôi với Kỳ uống rượu sau khi thảo luận Câu chuyện của cô thiếu nữ Tula, tôi trở thành bạn thân của Kỳ. Bỗng hôm nay Kỳ gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi đến chơi. Kỳ bảo nó sắp chia tay với bạn trai, cần một người chứng kiến. Rất lâu tôi không gặp Kỳ, chưa bao giờ tôi nghe nói Kỳ có bạn trai. Nhà Kỳ ở đâu tôi cũng không biết, trước đây nó cứ chạy đông chạy tây.

Hồi xưa tôi không thích ở cố định một chỗ, cho đến khi tôi gặp anh, anh là người con trai, anh chăm sóc tôi, anh là người độc nhất vô nhị. Chúng tôi tối ngày uống rượu, tán dóc, làm tình, anh đem đến cho tôi cảm giác về tình yêu.

Kỳ rót rượu cho tôi. Tôi ngồi nhìn cặp chân xinh xinh của nó, cặp chân thật đẹp.

Tôi phát hiện nhà nó không có gì để uống với rượu. Nó bảo nó thích uống chay. Trại Ninh cũng thích uống như thế. Tôi không thích rượu màu, mà cũng không quen uống kiểu đó, uống như thế khác nào một gã ma men.

Kỳ nhỏ nhắn hôm nay lạnh băng. Nó chưa bao giờ nói với tôi ai là bạn trai nó.

Tôi ở nhà lục hòm xiềng để tìm sách cho Kỳ. Tôi nói với Trại Ninh, Kỳ là đứa con gái đáng thương. Trại Ninh lạnh lùng nói, sao em có thể tùy tiện bảo một người đáng thương? Em thương một con người bệnh hoạn, điều ấy không đạo đức chút nào. Em là con người trống rỗng, muốn tìm cho mình một cơ hội. Tôi bảo, anh nói thế là thế nào? Bây giờ anh trở nên kỳ quái lắm. Trước đây anh là người thích giao du bạn bè. Em chỉ biết Kỳ là người cần giúp đỡ, mà em phải là người giúp đỡ nó.

Đến nhà Kỳ, tôi rất thích cách bày biện của nó, đơn giản, nhẹ nhàng, tinh tế. Tôi nghĩ, mình không nhìn nhầm nó, nó quả là người lý thú.

Tôi nghe thấy tiếng mở khóa.

Trại Ninh mở cửa vào.

Tôi kêu thất thanh.

Tôi nói, Kỳ ơi, tớ cảm thấy vui lắm!

Trại Ninh đứng ngây ra trước mặt chúng tôi. Cặp môi dày của anh há hốc, ánh mắt anh thoáng ngượng ngùng, căng thẳng.

Tôi nói, anh Ninh, anh đi về với em.

Trại Ninh lặng lẽ theo sau tôi. Sau lưng tôi có tiếng nói lạnh lùng của Kỳ: tớ yêu người con trai này hơn đấng ấy.

Tôi quay lại, ném cái cốc, nói: mà còn nói yêu nữa này!

Tôi nghĩ, không ai đủ tư cách nói câu ấy với tôi.

Trại Ninh nói, em làm gì mà quá đáng thế!

Tôi nhìn Trại Ninh. Bố tôi vẫn bảo, người con trai này yêu con không quá một năm đâu. “Cách xa trăm dặm, đẹp nhất là con mắt dương liễu.” Mắt Trại Ninh bố xem, giống như mắt dương liễu. Đôi mắt ẩn chứa bao điều nguy hại, đôi mắt trống rỗng không hồn, đôi mắt sáng ánh trăng, đôi mắt như bất cứ lúc nào cũng làm tôi xao xuyến. Bây giờ tôi còn biết tin ai? Tôi lập tức trở thành kẻ theo thuyết âm mưu. Tôi không muốn bỏ đi, chỉ

muốn chờ xem sẽ xảy ra chuyện gì.

Kỳ hỏi, anh Ninh có yêu em không?

Kỳ đến trước mặt tôi, nó nói bạn đừng tác động đến anh ấy, tớ muốn nghe anh ấy nói thật lòng mình. Đây là lần đầu tiên Kỳ nhìn tôi từ lúc Trại Ninh vào nhà. Kỳ nhỏ nhắn thật ác độc, nó có tác dụng làm mê ảo, nó khiến tôi và Trại Ninh đứng ngây ra.

Em biết anh không trả lời. Em không muốn trông thấy bộ quần áo này nữa, vì người con trai cho em là để lợi dụng cảm giác ở em. Kỳ bắt đầu cởi bỏ áo quần, nó quàng từng chiếc, từng chiếc lên người Trại Ninh. Màu của da thịt nó làm tôi chói mắt. Tôi trông thấy cái “gầy yếu” trên cơ thể nó bỗng thành một thứ tượng trưng cho cái gì đó có liên quan đến sự tôn nghiêm. Tôi phát hiện Kỳ quả là đẹp. Trước đây tôi không nói được đẹp như thế nào, bây giờ tôi cho rằng đấy là “cái đẹp buồn thương” của một sinh vật.

Em biết rõ anh lắm rồi.

Kỳ lấy từ trong tủ ra một đồng đĩa hát, ném về phía Trại Ninh. Trại Ninh quỳ xuống nhặt, vẻ mặt anh rất khó coi, điều ấy làm tôi đau lòng. Anh biết không, bây giờ em không còn chút cảm giác nào đối với anh, anh cút khỏi cuộc đời em, vĩnh viễn cút khỏi.

Chừng như Trại Ninh không còn nghe nổi, anh ôm đồng đĩa hát và đi ra cửa. Tiếng Kỳ trở nên dịu dàng: em cứ nghĩ anh là người tốt với em, em có thể vì thế mà làm bất cứ việc gì, em đã nhầm, đã nhìn nhầm người.

Tôi nói, Kỳ, đảng ấy đã nhầm, anh Ninh yêu tớ, anh ấy không thể yêu đảng ấy được nữa. Anh ấy không thể, mà đảng ấy cũng không thể yêu cầu anh ấy được, tớ với anh ấy thật sự thời gian nhau, chúng tớ yêu nhau lắm.

Nước mắt tôi không ngừng rơi. Nước mắt Kỳ cũng không ngừng rơi. Kỳ nói, mình xin lỗi.

Xin lỗi? Tớ tốt với đảng ấy như thế, vậy mà đảng ấy còn quyến rũ Trại Ninh, bây giờ đảng ấy còn nói xin lỗi? Giọng nói của Kỳ trở nên lạnh lùng, nó nhấn mạnh từng chữ từng câu: có việc này đảng ấy cần biết rõ, anh Ninh đến và lên giường của mình, không phải mình đến nhà của đảng ấy và lên giường của hai người.

Điều ấy đã thuyết phục được tôi, tôi lúng túng và xấu hổ ra khỏi nhà Kỳ.

Từ dưới nhà tôi thấy Trại Ninh quỳ ở kia. Tôi nhớ lại, có lần Kỳ nói, một hôm nó làm tình với bạn trai, anh bạn kia làm nó ngất đi. Lúc ấy chúng tôi nói với nhau, phải chăng vì vụng trộm mà có sự kích thích đặc biệt? Bây giờ tôi cho rằng, người con trai kia chính là Trại Ninh. Nghĩ đến đây, tôi lớn tiếng chửi Trại Ninh.

Tôi đi lung tung ngoài đường, sóng gió trong lòng mãi không thôi. Tôi vừa đi vừa hình dung các cảnh diễn tình của đôi trai gái chó má này. Tôi cứ lắc đầu, cuối cùng ngay tôi cũng cảm thấy bi ối khi cứ hình dung như thế về người khác. Nghĩ đến Trại Ninh mua áo quần, mua đĩa hát cho người con gái khác, tôi cứ run lên. Run lên như thế sẽ rất nguy hiểm. Tôi luôn tin rằng, có lẽ cả đời tôi không bao giờ được yêu mà cảm thấy đau đớn cho mình.

Về đến nhà, thấy Trại Ninh đang ngồi ở cửa, tôi nói: thế nào, anh mất hồn mất luôn cả chìa khóa à?

Trại Ninh ôm tôi vào lòng, hồi lâu sau anh mới nói rất khẽ với tôi một câu: đừng bỏ anh, em nhé!

Anh nói câu này không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn làm tôi xúc động.

Anh ôm chặt, tôi không làm sao cử động nổi.

Anh buông em ra, chúng mình nói chuyện với nhau.

Trại Ninh quỳ trước mặt tôi. Khi tôi vờn mái tóc anh, anh nói: nghe tiếng chân em về là anh muốn em ngay, đừng từ chối anh.

Giây phút cái ấy của anh cho vào trong người tôi, một lần nữa tôi cảm thấy mình không thể không có người con trai này. Ngoài ra, tôi không còn hiểu thế giới này ra sao nữa, mà cũng không muốn hiểu làm gì.

Tôi bắt đầu khóc. Tôi nói, đừng bỏ em anh nhé, em không có gì, chỉ có anh thôi.

Lâu lắm chúng tôi không làm tình với nhau (tôi cứ nghĩ, anh dồn toàn bộ năng lượng cho âm nhạc). Trại Ninh là người con trai lúc nào làm tình cũng cho tôi cảm giác mộng mơ. Những lúc ấy, anh có rất nhiều khuôn mặt, tôi biết đấy là nguyên nhân quan trọng để chúng tôi không rời nhau ra được.

Chúng tôi là thế, vừa cãi nhau xong là vào ngay cuộc âu yếm yêu đương nhanh như chớp. Với tôi, hình như cãi nhau là sự kích thích đặc biệt nổi

thèm khát người con trai này. Sau mỗi lần cãi nhau, chúng tôi lại có một chiêu mới. Trong khi hai xác thịt chạm nhau, tôi luôn ở vào thế bị động, tôi biết bệnh của anh, tôi yêu bệnh của anh và bệnh của tôi. Điều duy nhất mà tôi xác định là phải nghe theo sự sai khiến của trái tim. Có lúc tôi cần được anh làm tổn thương, có lúc tôi cần có cơ hội cứu rỗi anh, sự tiếp xúc với cảm giác xấu hổ để làm tôi vui trong cuộc đời, hình như tôi sống vì thế. Bao giờ tôi cũng xấu hổ vì thế. Tôi không hiểu có ai làm tình như chúng tôi không.

Có thể tôi không có sức chống đỡ, tôi không hiểu cái gọi là cao trào của tôi là ở cơ thể hay ở trí óc. Trước kia tôi không nghĩ đến chuyện này. Từ hôm Kỳ bảo với tôi, cao trào làm cho nó ngắt đi, tôi không còn xác định nỗi cảm giác cao trào kia nữa. Thật sợ hãi trong mê cung ấy!

Những khi có chuyện, Trại Ninh muốn làm đến chết mới thôi. Mà chúng tôi thì lúc nào cũng có chuyện. Người con trai này rất thành thạo bóc trần cơ thể tôi, anh làm cho cơ thể tôi không ngừng đạt đến giới hạn tối đa, nhưng lại không có cách nào làm tôi hiểu cao trào là gì? Tôi nghĩ, đấy là chuyện lớn, nhưng chưa bao giờ anh nói với tôi về chuyện này.

Chúng tôi bắt đầu uống rượu, lâu lắm rồi chúng tôi không uống rượu. Tôi vừa uống, vừa nói, anh Ninh, giữa chúng mình có vấn đề đấy! Anh nói, đúng, có vấn đề. Tôi hỏi, vấn đề gì? Anh nói, anh cũng không biết nữa. Tối hôm ấy, hai chúng tôi ôm lấy chai rượu, ngồi tán dương các bậc anh hùng của nhạc rock. Anh nói, rock là “không quan hệ”. Tôi nói, rock là chia tay. Chúng tôi nói cười vui vẻ, còn thảo luận thật thoải mái những vấn đề vô cùng kỳ quái như khuyếch tán, lan tràn, thẩm thấu, bành trướng,...

Gần sáng, tôi dậy thu dọn đồ đạc. Trại Ninh như cái bóng, đột ngột xuất hiện sau lưng tôi. Anh ngồi trên nền nhà, ngay sau lưng tôi. Bình minh như làm cho nước da anh thêm trắng, mắt sáng hơn.

Em vẫn đi à?

Hai năm trước, anh ngủ với người hàng xóm của bọn em. Lúc ấy anh làm em cảm thấy cả thế giới không phải là của em, nhưng em vẫn không đi, thậm chí không trách anh, ngược lại còn ôm anh chặt hơn. Không lâu sau, em biết mình đã nhầm, em phải xa anh đồng thời chờ anh tìm lại em. Lần

này thì em không còn nhảm nữa.

Trại Ninh lấy cái gạt tàn đập lên đầu. Tôi thấy máu chảy.

Anh đừng trẻ con như thế, hôm nay anh có chết ngay trước mặt em thì em vẫn đi. Cuộc đời anh không bao giờ chung tình với một người. Anh có thể yêu người khác, hoặc là em, vấn đề ở chỗ anh không được lừa dối em, anh đừng coi em như con ngốc. Anh làm em cảm thấy mình thực sự bất thỉu, giống như em làm tình với trăm ngàn người khác. Em không chịu nổi cảm giác ấy.

Trại Ninh đuổi theo tôi, lôi tôi lại. Anh đứng tựa cửa, nói: em chờ cho máu trên đầu anh thôi không chảy nữa hãy đi, có được không?

Về cuộc sống của anh, anh là người có năng lực suy nghĩ kém em, cho anh thêm một chút thời gian anh cũng không thể nào thuyết phục nổi em ở lại. Thậm chí, em nghi ngờ, hồi ấy lời anh nói yêu em, có qua đầu óc anh hay không? Anh không thể nói thế, anh không thể như thế được!

Trại Ninh, mười tám tuổi anh đã làm bố rồi, anh bảo mẹ của con anh là một bà chị lớn hơn anh mười tuổi. Bố anh nuôi đứa bé được một năm, sau đấy anh đem trả con, vì xét ra anh không phải bố đứa bé ấy. Năm nay anh đã hai mươi bốn tuổi, mẹ anh ở Nhật, bố anh ở Anh, một mình anh ở Trung Quốc, em không phải là người thân của anh, anh là người em có thể lựa chọn. Chỉ có anh mới có thể chịu trách nhiệm với chính mình, anh phải học được cách trả giá. Câu nói ấy của bố em dạy em.

7.

Tôi đến ở nhờ nhà Tam Mao. Lần này thì tôi không thể nói với mình: đây không phải là sai lầm của anh ta. Tôi giống như con chim đứng yên trên nóc nhà. Lòng tự tin của tôi xuống đến mức thấp nhất. Tam Mao nói, vấn đề của tôi là, yêu Trại Ninh đến quên cả mình, một người không biết yêu chính mình thì không đáng yêu. Tam Mao còn bảo, cần phải học để biết yêu. Anh còn dạy tôi một vào cách. Anh nói: cánh con gái các bạn chỉ biết trách con trai đối xử không tốt với các bạn, mà không biết lợi dụng ưu thế của mình để nắm lấy nhược điểm của con trai. Tôi không hiểu lời Tam

Mao. Anh nói, yêu không phải là một kỹ thuật, nói thế không chút nhân tính. Ngày nào tôi cũng mua rượu uống, tôi rất hay nôn. Tam Mao nói tôi là đứa con gái ngu ngốc không biết vui là gì.

Trại Ninh được phép tối chủ nhật đến thăm tôi, lần nào chúng tôi cũng làm tình, lần nào anh cũng đem quà đến. Có lúc anh còn đem đến những bài thơ anh viết mỗi lần nhớ tôi. Trại Ninh cảm nhận sự vật rất bí ẩn và giàu ý tưởng, nhưng vì anh không được học tiếng Trung Quốc một cách chính quy, thơ anh viết sai chính tả rất nhiều, thông thường chỉ có tôi mới có thể hiểu. Trong những bài thơ nhớ tôi, anh cố gắng thể hiện ý không thể nào xa tôi, có lúc anh bảo tôi “một người con gái đẹp như một con bò sữa”, có lúc lại bảo tôi như một “miếng bánh có thuốc độc”.

Tôi hỏi, anh Ninh, anh có yêu Kỳ không? Anh ta bảo có yêu. Tôi hỏi, vậy anh còn đến với em làm gì? Anh bảo, đời anh không thể không có quan hệ với tôi. Rồi anh khóc.

Bây giờ anh trở thành người chỉ biết khóc. Lúc làm tình anh biểu hiện cũng rất kém. Anh làm đầu óc tôi mệt mỏi. Tôi lo, những ngày tươi đẹp trước đây không còn trở lại.

Tôi tìm gặp Kỳ. Tôi bảo với Kỳ, không bao giờ tôi tha thứ cho nó đã làm tổn thương đến tôi, tôi mong nó vĩnh viễn ra khỏi tầm nhìn của tôi và của Ninh. Tôi nói, Trại Ninh yêu đảng ấy, nhưng cũng không thể xa tở, đảng ấy có bằng lòng yêu một người con trai như thế không? Kỳ nói, đảng ấy và anh Ninh dùng tiền bạc đúc nên hai người, cuộc sống của hai người rất kهنệ, nhợt nhạt, yếu đuối, hai người nhắm mắt mà sống, tở thương hại cho hai người. Nói xong, nó bỏ đi ngay, tôi không còn gặp lại nó nữa.

Sau đấy, tôi chọn một buổi tối chủ nhật không trăng, cắt cổ tay để tự tử. Tam Mao đi làm ở hộp đêm, tôi biết Trại Ninh mấy giờ sẽ từ nhà Dobi (anh là gia sư) về. Tôi vào nhà vệ sinh hành động sớm bốn mươi phút. Trong gương, tôi thấy tôi, tôi trong gương rất sáng sủa, vẻ mặt ai oán thâm, đầy khí thế phục thù. Lưỡi dao cửa mạnh vào mạch máu, lần này tôi làm như thật. Khi tôi đạt đến đỉnh điểm hạnh phúc, tôi xúc động đến phát khóc. Mở vòi nước, nước lạnh xối vào mạch máu, tôi ngồi cạnh bồn tắm mà nhìn. Tôi tự nhủ, nếu yêu tôi anh sẽ có giác quan thứ sáu, nếu tôi không đáng

chết, anh sẽ đến đúng lúc.

Tự sát không có người xem. Em không tự sát, em không chứng minh rằng em yêu anh, em đang thách thức với anh, em hung quá đấy!

Đó là câu đầu tiên Trại Ninh nói sau khi tôi tỉnh lại. Anh vừa vục tôi dậy, vừa rút ống tiếp nước, vừa nói với tôi: đến là ghét cái trò ma mãnh này của em!

Chúng tôi làm cô y tá phát hoảng, khi cô nghiêm khắc phê bình Trại Ninh, cũng là lúc tôi buột miệng nói anh ấy không sai đâu.

Chúng tôi cùng khóc. Trại Ninh chỉ khóc với một mình tôi. Nước mắt của anh là những giọt trân châu của tôi, là tặng vật trời cho tôi, giọt nước mắt sao mà mê đắm lòng người.

Trại Ninh ở trong bệnh viện chăm sóc tôi, anh đổi cho tôi sang phòng bệnh một người. Hai chúng tôi mỗi người một cái tai nghe cùng nghe nhạc. Anh ở bên tôi, tôi có thể ngủ yên, cho dù hai chúng tôi hiểu nhau còn khó khăn, cho dù việc ấy với tôi vẫn chưa xong. Có lúc tôi tự nhủ, mi đã hai mươi hai rồi, mi không thể cứ ỷ lại mãi vào một người con trai, con đường của mi còn dài, sống như thế này sẽ bất lợi cho sự trưởng thành của mi. Nhưng tôi không còn cách nào khác, tôi không chống lại nổi.

Hôm ra viện, tôi mời toàn ban nhạc đến một nhà hàng thịt rắn rất lớn. Trong lúc ăn, bỗng tôi nói, anh Ninh, em quyết định chia tay với anh, em sẽ về Thượng Hải.

Trại Ninh bảo không.

Tôi nói, không chia tay cũng được. Chẳng phải anh vẫn nói chuyện với Tam Mao đàn ông Tây Bắc vẫn đánh vợ thế nào đấy thôi. Em muốn anh ngồi kia để em tát cho anh một cái. Tôi chỉ vào giữa nhà hàng, nơi đông thực khách nhất, nói ra câu mà tôi muốn nói từ lâu.

Trại Ninh cúi đầu, không nói gì.

Tam Mao nói, cậu là thằng ngã cả trăm lần mà cũng không biết thân, tại sao cậu cứ muốn gây chuyện rắc rối? Làm tớ bực chết đi được!

Nếu anh ấy còn yêu em, anh ấy phải làm như thế, đó là chuyện anh ấy tự gây ra.

Trại Ninh đứng phắt dậy. Mọi người thấy anh bê cái bàn đi ra giữa nhà

hàng, anh ngồi quay mặt về phía tôi. Trong khi mọi người chưa kịp để ý, tôi đi tới, cho anh ta một cái tát vang đến tận mây xanh.

Tôi khóc, mọi sự oan ức đều tiêu tan.

Rất nhiều người đứng dậy. Trại Ninh ôm lấy tôi, vội nói với mọi người: không sao, không sao, cô ấy là người yêu của tôi. Anh vừa xoa tay để mọi người ngồi xuống, vừa nói: xin lỗi, tôi đã làm phiền mọi người, đây chỉ là chuyện gia đình chúng tôi.

Trở về bàn ăn, tôi nhìn thẳng vào anh. Tôi ngồi lặng lẽ nhìn hồi lâu, không nghe thấy chung quanh nói gì. Tôi chỉ muốn nhìn anh, muốn thấy anh nhìn tôi. Cuối cùng tôi nói, chúng mình đi ra ngoài kia một lát.

Dưới ánh đèn trơ trần của nhà vệ sinh, tôi bắt cóc anh, bắt anh nghe tôi hát. Tôi hôn anh, hôn cái linh hồn ướt át, để cánh cửa cuộc đời anh khép lại từ đây. Anh là người con trai duy nhất của tôi. Lúc này anh là con tôi, tôi phải lật tung anh từ trong ra ngoài, Trời ơi, hãy để mọi sự vượt ve biến thành nguyên rủa, vượt ve toàn thân anh như một sự dìm dìm vô cùng tận. Cho đến khi tỉnh lại, anh khẽ nói với tôi thật rõ ràng: anh yêu em đến chết!

Tôi dọn về nhà. Tôi và Trại Ninh lại nắm tay nhau đi tới ngày mai không xác định.

8.

Suốt trong mấy năm, cuộc sống thường ngày của tôi và Trại Ninh không thay đổi, ban ngày ngủ (trừ những lúc ban nhạc phải tập), buổi tối đi mua bán, về đêm đọc sách, uống rượu, nghe nhạc, xem phim, chơi đàn, hát. Thỉnh thoảng đi biểu diễn hoặc đi du lịch. Cứ sáng sớm, chúng tôi lại vào cuộc yêu thương triu mến. Buổi sáng lạnh lẽo, chúng tôi thích vào những lúc lạnh lẽo như thế cảm nhận sự liên hệ giữa chúng tôi và thế giới. Lúc ấy, một tia sáng yếu ớt rọi vào, tôi có thể trông thấy những sợi tóc của Trại

Ninh bay bay, tôi rất thích mái tóc anh, mái tóc anh giống như tình cảm của tôi. Hầu như sáng nào cũng vậy, Trại Ninh đứng trước cửa sổ chơi violon. Tiếng guitar của anh nghe đau thương và sắc lạnh như ma quái nhưng tiếng violon của anh lại rất trữ tình và đẹp, khiến tôi phải tuyệt vọng.

Tôi đã có một thời gian đi làm. Trại Ninh không thích tôi đến hát ở các hộp đêm. Đã có lần anh cắt trang phục biểu diễn của tôi thành những hình kỳ quái, còn đến nơi tôi làm việc để phá bĩnh. Có lúc, suốt mấy ngày liền, Trại Ninh không trò chuyện với tôi, cả lúc làm tình cũng không nói năng gì. Anh ngồi uống rượu hồi lâu giữa đồng sách. Anh rất thích cuốn Ký ức như bóng câu qua cửa, anh đọc mấy lần, có thời gian anh như không dứt ra khỏi quyển sách.

Cũng có thời gian anh phải làm việc. Anh làm gia sư của đứa trẻ có vấn đề của nhà Doby. Doby là đứa trẻ Hong Kong, có chứng sợ trường học. Suốt một thời gian dài, nó cùng với một chị bảo mẫu ở trong một căn nhà bên lục địa, Trại Ninh dạy nó toán, tiếng Anh, violon, đá bóng. Anh gặp Doby hoàn toàn ngẫu nhiên. Hai người nói chuyện rất hợp nhau. Tôi rất vui khi Trại Ninh trở thành gia sư của Doby. Nhưng không ngờ, anh đến với Doby lại quay lưng lại với tôi và Kỳ.

Sau “sự kiện Kỳ”, Trại Ninh khuyên Doby về Hong Kong. Anh bảo anh không muốn có trách nhiệm với Doby nữa, mà Doby cũng nên về sống với bố. Tôi với Trại Ninh khôi phục lại cuộc sống khi xưa.

Trại Ninh thường vắng buổi tập. Tam Mao rất bức. Hai người này chia tay nhau không biết bao nhiêu lần, giống như tình yêu, lần nào cũng khắc cốt ghi xương.

Tam Mao nói, chúng ta sống như thế này không lành mạnh. Bố mẹ chúng ta cho tiền là để chúng ta gặm nhấm. Khi Tam Mao quở trách, chúng tôi chỉ cười, anh không có cách nào đối với chúng tôi. Trong âm nhạc, trong đời sống, chúng tôi có nhiều điểm khác Mao Mao, nhưng anh là người bạn duy nhất của chúng tôi ở thành phố này, chúng tôi rất quý anh.

Tôi và Trại Ninh biết, cuộc sống ký sinh trùng của chúng tôi như thế này là không tốt. Tôi và Trại Ninh có nhiều điểm giống nhau, đều rất thích ăn chocolate, xuất thân trong một gia đình tan nát, thời niên thiếu của chúng

tôi vô cùng đen tối, học hành không đến nơi đến chốn, thuở nhỏ không có đứa bạn nào chơi với, bệnh hen suýt chút nữa cướp đi sinh mạng của chúng tôi. Lớn lên, không muốn sống theo sự an bài của bố mẹ, chúng tôi chẳng có lý tưởng gì, không quan tâm đến cuộc sống của người khác, đều mắc chứng nghiện vật chất, vì ngày nhỏ chịu khổ cực, nên được cha mẹ chiều chuộng. Không có âm nhạc chúng tôi coi như không sống nổi.

Tôi và Trại Ninh đều tin vào trực giác, tin ở lòng thương cảm, thích biểu diễn. Thích thiên nhiên và yên tĩnh. Cuộc sống tự do. Người khác bảo chúng tôi sống trong ảo giác. Chúng tôi không tin vào báo chí tuyên truyền, cùng sợ thất bại, từ chối mọi quyến rũ khiến chúng tôi phải lo lắng. Trong cuộc sống, chúng tôi tự tìm niềm vui, không muốn hòa nhập với xã hội, mà cũng không biết bằng cách nào để hòa nhập với xã hội.

Có lúc, tình yêu của tôi với Trại Ninh như một thứ độc tố, chúng tôi lẫn tránh vào đêm tối, im lặng đến tuyệt vọng, không còn muốn tỉnh lại.

9.

Phía ngoài cửa sổ của chúng tôi là một đường phố nổi tiếng của thành phố này. Các cửa hàng, các cửa hiệu bán hàng đêm, quán bar từng dãy nối nhau. Cứ tối đến, đám con gái kết đoàn kết lũ xuất hiện, có cô lớn tuổi, cũng có cô tầm tuổi tôi, có cô còn ít tuổi hơn, có cô lớn hơn tôi rất nhiều. Ánh mắt các cô cứ dôi theo những chiếc ô tô chạy qua, những chiếc xe có thể dừng lại vì các cô gái này. Các loại xe, các loại bảng kiểm soát, các ông chủ xe, lời lẽ và thái độ nói chuyện của họ là mấu chốt của chuyện đi hay ở. Người ở đây gọi bọn con gái này là “cưỡi chạy”. Hầu hết ăn mày, các cô bé bán hoa, các tên bảo kê dặt mối, nghiện hút, bán thít xiên,... đều tập trung cả ở đây. Nhiều năm nay, công an ra sức quét, khu phố còn mở một cuộc lên án công khai. Thành thạo lại có một chiếc xe ảnh sát cửa sổ lưới thép chạy qua, đám người kia kêu ré lên, chạy tứ tán khắp nơi. Chếch phía bên kia đường là một rạp chiếu phim lớn, nó thuộc quyền quản hạt của hai đồn công an. Bởi vậy, khi xe cảnh sát xuất hiện ở phố này, đám người lại chạy dạt cả sang phía rạp chiếu phim; khi cửa rạp chiếu phim xuất hiện bóng

cảnh sát, bọn họ lại chạy ào qua phía bên này. Có lúc, chỉ là chiếc xe ướp lạnh chở thịt, nhưng hễ có ai đó làm động tác bỏ chạy là tất cả cùng bỏ chạy theo.

Bọn họ cứ chạy qua chạy lại. Tôi và Trại Ninh ở trong một căn hộ nhà cao tầng ở phố này, thường đứng ở ban công để quan sát, mấy năm nay đã trở thành thói quen của tôi.

10.

Bắc Kinh xuất hiện nhiều ban nhạc rock, ban nhạc của Trại Ninh quyết định lên Bắc Kinh quây một phen. Anh nói, không ai đem theo bạn gái, cho nên em cũng đừng đi.

Tôi về Thượng Hải thăm mẹ, rồi từ Thượng Hải lên Bắc Kinh thăm Trại Ninh, sẽ cùng anh mừng sinh nhật lần thứ hai mươi hai của tôi ở đây.

Trong điện thoại, Trại Ninh bảo, buổi chiều hôm tôi đến anh phải đi Trường Thành tham gia một hoạt động nghệ thuật. Tôi nói, em cố tình lên thăm anh, vậy mà anh bỏ mặc em sao? Suy nghĩ của anh quá kém, anh chỉ muốn vui một mình, hoạt động nghệ thuật này có liên quan gì đến anh? Mà hoạt động nghệ thuật gì cơ chứ? Anh nói, kiểu gì anh cũng phải đi, với lại, theo thời gian thì vẫn kịp ra sân bay. Tôi nói, Bắc Kinh năm sáu giờ hay bị tắc đường. Anh nói, có thể xuất hiện trước mặt tôi đúng giờ. Cuối cùng anh nói anh nhớ tôi.

Hôm sau, tôi chờ ở sân bay đúng bốn tiếng đồng hồ. Thấy Trại Ninh, tôi đã bực lắm rồi. Nhưng khi vừa thấy ai đó đi cùng Trại Ninh, thì tôi mất hẳn sức kiểm chế. Người này đã từng ăn cắp tiền của Trại Ninh, tự xưng mình theo đạo Phật, nhất định anh ta phải hiểu đạo lý Phật giáo, nhưng tôi cho rằng anh ta là kẻ đốn mạt. Vả lại, đối với Trại Ninh anh ta cũng không tốt. Trại Ninh biết anh ta xấu, nhưng lại đối tốt hơn đối với tôi. Tôi nghĩ, chắc hẳn anh ta lôi kéo Trại Ninh vào trò nghệ thuật gì chẳng.

Tôi đòi đến ăn ở một nhà hàng đắt nhất Bắc Kinh. Anh đưa tôi đi Vương

Phủ, tôi đòi uống thứ Champagne cao giá nhất. Vì uống rượu lúc bụng đói, cho nên tôi nhanh chóng có cảm giác say.

Anh chàng đáng ghét kia ngồi bên cạnh vừa ăn vừa khoác lác không thèm để ý gì đến tôi. Uống một ít rượu, tôi bắt đầu chửi Trại Ninh. Trại Ninh cãi nhau với tôi. Rất nhiều người nhìn chúng tôi. Nhân viên phục vụ đến can. Nhân viên phục vụ nói, anh không có ý gây lộn. Trại Ninh nói, em thấy đấy, ngay cả nhân viên phục vụ cũng thấy không phải anh cố ý. Nghe xong, tôi cầm luôn cả chai Champagne đập vào đầu Trại Ninh. Chai vỡ, rượu đổ tung tóe.

Nhân viên bảo vệ ra. Trại Ninh kéo tôi vào thang máy, trong thang máy tôi bắt đầu đánh anh. Ra khỏi thang máy, anh ôm tôi đưa ra sảnh lớn. Ra khỏi sảnh lớn, anh ấn tôi vào ô tô. Cửa xe đóng, tôi muốn giết Trại Ninh lắm.

Cho đến nay, đây là lần duy nhất tôi muốn giết người.

Tôi nghĩ, muốn giết ngay người con trai phủ bóng đen lên tôi từ năm mười chín tuổi. Tôi nghĩ lại mọi chuyện anh làm tổn thương tôi. Tôi lấy con dao nhỏ trong túi đựng mỹ phẩm, cho rằng con dao nhỏ này cũng giết được người. Đúng lúc ấy, anh chàng chó chết kia lên xe, tôi muốn giết ngay Trại Ninh, không thể chờ thêm một giây nào nữa.

Xe chuyển bánh. Tôi không dám nhảy xuống xe, cũng không dám giết Trại Ninh. Vì tôi giết anh, anh chàng khốn nạn kia sẽ biết là tôi, tôi không có cách nào trốn thoát.

Tôi dùng dao đâm vào xe. Trại Ninh kéo tay tôi lại, anh nói: không phải xe của anh, mà cũng không phải xe của bạn anh. Tôi rạch cánh tay Trại Ninh. Lúc này tôi mới phát hiện mặt anh có máu, mái tóc dài của anh cũng có máu. Tôi bắt đầu khóc, gào thật to. Khi tôi chửi: anh đi lang chạ khắp nơi, đồ súc sinh! Sao anh không rời em ra? Em là cái thá gì? Bỗng Trại Ninh bảo dừng xe lại, anh xuống xe, lấy hành lý của tôi, lôi tôi xuống, rồi anh lên xe, đóng sập cửa lại. Tôi kêu lên: em không muốn xa anh, em đang cáu!

Nhưng xe vẫn chạy.

Cuối cùng, tôi không nói gì nữa. Tôi nghĩ, mình cứ đứng đây chờ anh quay lại. Vừa nói, tôi vừa lên một chiếc taxi. Tôi bảo cho tôi ra sân bay. Sân bay tối om. Tôi bảo tôi đến khách sạn sân bay. Trong căn phòng của khách sạn

sân bay, tôi uống sạch rượu, rồi gục ngủ ngay trong buồng tắm.

Sáng hôm sau, tôi tìm bạn gái của Tam Mao, hỏi địa chỉ của Tam Mao và Trại Ninh ở Bắc Kinh, tôi bảo tôi phải giết Trại Ninh. Bạn gái của Tam Mao hỏi tôi, tại sao không gọi điện thoại hỏi trực tiếp hai người kia? Tôi bảo, vì Trại Ninh biết tôi sẽ đến giết anh ta, cho nên anh ta sẽ không cho biết. Bạn gái của Tam Mao bảo cô cũng không biết, vì cô ta cũng chỉ liên lạc với Tam Mao qua điện thoại.

Tôi gọi điện thoại cho Trại Ninh, ở đây chỉ có một người tôi không quen. Anh ta bảo, mọi người đều đi tham gia hoạt động nghệ thuật rồi. Tôi hỏi, hoạt động nghệ thuật ở đâu? Anh ta bảo, một nơi ở gần Trung Quan Thôn, một nơi gần cửa ô Kiến Quốc, một nơi trong thành cổ, một nữa ở sân bay. Tôi hỏi, còn một nơi nữa ở Trường Thành phải không? Anh ta bảo đó là hôm qua. Thế rồi anh ta dập ngay máy.

Tôi xuất phát từ sân bay, điên cuồng lùng sục những nơi có hoạt động nghệ thuật. Bắc Kinh lớn quá làm tôi ngần ngại. Hình như con gái ở đây không có địa vị gì.

Chín giờ ba mươi phút tối, tôi bay về miền Nam. Vào lúc máy bay cất cánh, bỗng tôi không còn giận Trại Ninh nữa. Nghĩ lại, anh ta tốt với tôi, tôi cảm thấy rất yêu anh, cảm thấy yêu không thể nào ngăn nổi. Tôi là đứa con gái dễ xúc động, thiếu bình tĩnh, màu sắc bầu trời làm tôi không nhìn rõ màu sắc trước mắt mình, tôi không hiểu chính tôi. Nhưng làm sao tôi ngăn nổi nỗi khát khao của người con trai kia? Tôi nghĩ, dù anh ta đối với tôi thế nào đi nữa thì tôi vẫn yêu anh, dù sao tôi cũng phải gắn bó với anh, nếu có một ngày nào đấy, tôi sẵn sàng chết vì anh. Nhưng chuyện tối hôm trước rốt cuộc tại sao? Tôi không thể hiểu tôi. May mà cái anh chàng chết tiệt kia cứ bám riết không chịu rời, nếu không nhất định tôi đã giết Trại Ninh rồi.

Máy bay bay lên trời, tôi càng nghĩ càng căng thẳng, tôi nghĩ mình đã qua một sinh nhật vô cùng nguy hiểm.

Tôi đi được một tuần. Lúc tôi đi vắng, hai cô gái Nam Kinh Mèo lớn và Mèo nhỏ đến ở tạm nhà của tôi và Trại Ninh. Tôi quen Mèo nhỏ trước. Mèo lớn và Mèo nhỏ là bạn của nhau từ thời bé, cả hai cùng làm với tôi ở hộp đêm trước đây tôi làm. Mèo nhỏ tính tình cứng rắn, không chịu ai, rất dễ

nổi cáu, nhưng nó nói chuyện với tôi lại tỏ ra ngây thơ, nhu mì, rất chân thành, tôi rất thích nó, tôi nghĩ, sẽ dần dần giúp nó tốt lên.

Buổi chiều ngay hôm sau tôi về miền Nam, Mỳ bò Nam Kinh và anh bạn trai Củ cải của nó đến chỗ tôi ăn cơm. Cơm xong, trong khi chúng tôi bê bát đĩa đi thì có hai anh đến. Hai người hỏi Kim có nhà không? Tôi hỏi Kim là ai? Hai người nói Kim là người Nam Kinh. Lúc ấy Mèo nhỏ đang xem tin tức, Mèo lớn đang làm gì đấy, Mỳ bò Nam Kinh và Củ cải đang nghe đài ở trong phòng ngủ. Tôi gọi Mèo con ơi, ra đây nhanh lên, có ai đang tìm Kim người Nam Kinh đây này. Mèo nhỏ bảo, tớ sẽ đưa các người đi tìm.

Thấy Mèo nhỏ có vẻ bình thường nên tôi không nghi ngờ gì. Bê bát đĩa vào bếp quay ra, đã thấy lúc này có ba thanh niên đang ngồi trên sofa. Bọn họ chỉ hai mươi một, hai mươi hai, mặc áo pull sạch sẽ, cậu nào cũng đi giày đen bóng loáng, đeo cặp sách đen, thứ cặp sách của học sinh trung học.

Kim ở đây, cậu ta đưa chúng tớ đến đây rồi, chúng tớ ở đây chờ cậu ta. Mèo lớn và Mèo nhỏ đứng nép một bên, không nói gì.

Nhà của tôi và Trại Ninh gồm hai phòng, một sảnh. Lúc này một phòng đang mở cửa, trong đó ngổn ngang nào là ampli, thùng loa, guitar, violon và một tấm đệm. Bên kia là phòng ngủ của tôi và Trại Ninh, cửa đóng, trong phòng sáng đèn, máy thu thanh đang thu đài Hong Kong, đài mở rất to. Tôi nghĩ Mỳ bò Nam Kinh cũng là người Nam Kinh, có thể nó biết Kim là ai. Tôi gọi to mấy tiếng, cửa phòng mở. Mỳ bò Nam Kinh và Củ cải cười đi ra.

Tôi chưa kịp nói gì thì ba anh kia, “soạt” một cái, rút từ trong cặp học sinh ra ba con dao mổ lợn còn mới tinh, ba con dao lệnh cho chúng tôi vào ngay phòng có tiếng hát của Lưu Đức Hoa. Hai con dao chĩa vào bốn nữ một nam chúng tôi, còn một con dao nữa thì đi lục lọi hòm tủ.

Bọn chúng nói chuyện với nhau bằng tiếng địa phương Hồ Nam, hình như tranh cãi nhau điều gì đấy tôi nghe không rõ. Bọn chúng là cướp, tổng tiền, trả thù, tổng tình, rạch mặt, đâm thuê chém mướn, bắt cóc hoặc hiếp nhằm âm mưu gì đấy chẳng. Dao nhọn cứ loang loáng trước mặt tôi, tôi nghĩ hết

mọi khả năng. Tay dao kia tìm thấy vàng của chúng tôi, gồm đồ trang sức thật và giả. Nhưng hình như bọn chúng không khoái những thứ ấy. Chúng lật giở xem xét mọi giấy tờ, lật tung cả thảm trải nhà. Tôi chưa biết chúng định làm gì. Tôi nghĩ, bọn chúng làm gì cũng được, nhưng đừng rạch mặt chúng tôi. Cầu xin chư vị thần linh phù hộ đừng để bọn chúng rạch mặt.

Tên cầm dao kia lục được một tá tất tơ dài của tôi. Hắn xé bỏ mớ ni-lông bọc ngoài, đến trước mặt tôi. Cái bộ mặt non choẹt và rất quật cường kia mỉm cười, nói với tôi: cô em, tất này là của cô em, chưa dùng, còn sạch nguyên. Rồi hắn lấy một đôi tất đen, nhét vào miệng tôi. Hắn chỉ vào tấm ảnh tôi và Trại Ninh hỏi: anh chàng tóc dài kia là bạn cô em à? Tôi nghĩ, thôi chết rồi, có lẽ Trại Ninh trêu chọc gì bọn chúng, bây giờ chúng đến trả thù.

Chúng lần lượt dùng những đôi tất “chưa dùng, còn sạch nguyên” nhét vào miệng từng đứa chúng tôi. Rồi chúng lật đồng hồ, đồ trang sức trên người chúng tôi. Động tác rất thô bạo. Bọn chúng xô đẩy chúng tôi. Tôi khóc, nhìn chúng nó lấy sợi dây chuyền mẹ tôi cho và nhẫn vàng cùng đồng hồ Trại Ninh cho.

Chúng lấy băng dính lớn bịt miệng, trói tay chúng tôi, dính chặt chúng tôi thành vòng tròn. Chúng đánh Củ cải, vừa đánh vừa hỏi mày nhìn gì? Chúng tát Củ cải. Năm chúng tôi ánh mắt đờ đẫn, nhẫn nhục chịu đựng, không dám nhìn nhau.

Cuối cùng, chúng nhét gối vào giữa chúng tôi, trùm cái chặn to tướng lên đầu năm chúng tôi, cái chặn của Trại Ninh. Chúng vênh vào bỏ đi, không thèm đóng cửa.

Củ cải là người đầu tiên tự cởi trói cho mình. Anh tung chặn, lấy đôi tất trong miệng Mèo nhỏ ra. Mèo nhỏ kêu lên, để mặc bọn này, cậu đuổi theo bọn cướp. Củ cải không dám. Củ cải giúp Mèo nhỏ cởi trói, lập tức vọt ra cửa. Tôi với Mỳ bò Nam Kinh cứ khạc nhổ nước bọt. Chẳng thấy Mèo nhỏ đâu, chẳng thấy bọn cướp đâu. Ngoài cửa sổ vẫn ồn ồn ào ào. Đây là một đường phố nổi tiếng, có gái điếm, ma cô, ăn mày, gái bán hoa, có cảnh sát, người buôn bán lật vặt, người qua đường, kẻ nghiện hút,...

Đại Long ngồi trước một cửa hàng nhỏ.

Đại Long bé hơn tôi, là đứa trẻ mồ côi, bạn bè đưa anh ta từ Thượng Hải đến đây làm một tay bảo kê dặt gái, nhưng cậu ta mở quầy bán thịt quay, chim quay, ngô nướng. Trời phú cho Đại Long cái tài gia giảm mắm muối gia vị, ăn thịt nướng của cậu ta đậm nghiện. Có lần, cậu ta bị bắt vì tội giúp một ả gái điếm ăn cắp bao bao su trong cửa hiệu. Vừa lúc tôi đi qua, nộp phạt thay cho cậu ta. Tôi giúp cậu ta vì cảm thấy thịt nướng của cậu ta rất có tình người, tôi cho rằng, một người biết làm món ăn ngon, nhất định phải là một người tốt.

Tôi gọi to: Long ơi, cánh nhà tớ bị cướp! Đưa cho tớ hai chục, tớ phải đi vay tiền.

Tối hôm ấy tinh thần tôi rất phấn chấn, tôi hỏi vay tiền của bạn gái Tam Mao, rồi tôi vào siêu thị mua một đồng thức ăn. Tôi nghĩ chắc chắn đêm nay tôi sẽ mất ngủ. Về đến nhà, tôi thấy mấy người con trai tôi không quen đang ngồi kia, nhà tối om, không ai chào hỏi tôi. Mèo lớn, Mèo nhỏ, Mỳ bò Nam Kinh, Củ cải đều có nhà.

Có người nói chuyện bằng tiếng Nam Kinh.

Tôi đi xem lại đồ đạc, thấy mất cái guitar gỗ của Trại Ninh. Đó là cái guitar cũ nhất của anh. Không hiểu anh biết sẽ thế nào, tôi bắt đầu lo.

Tôi gọi điện đi Bắc Kinh. Điện thoại đổ chuông hồi lâu mà không có người nhắc máy. Tôi đặt máy xuống, lại gọi tiếp. Lần này chuông đổ hai hồi thì có tiếng con gái. Tôi bảo tôi cần gặp Trại Ninh. Cô ta hỏi Trại Ninh là ai? Tôi bảo, Trại Ninh là bạn trai tôi. Cô kia hỏi, ai là bạn trai của chị? Tôi hỏi, chị là ai? Cô kia nói: sao chị thiếu giáo dục đến thế? Tôi nói, tôi chỉ hỏi chị là ai mà là thiếu giáo dục ư? Cô ta nói, tôi là ai thì liên quan gì đến chị? Tôi nói, nếu liên quan thì rắc rối to rồi. Tiếp theo là tiếng Trại Ninh, tôi nghĩ mình đã nghe được những lời tục tũ.

Tôi đặt máy xuống. Không hiểu tại sao tôi cứ gặp toàn những chuyện vớ vẩn. Tôi ngồi trên giường, vừa ăn chocolate vừa khóc. Có người gõ cửa buồng tôi, tôi nói mời vào. Một anh chàng dáng nho nhã, trắng trẻo bước vào, nói với tôi: tôi là Kim, thật sự tôi không có liên quan gì đến sự việc vừa này, bản thân tôi cũng rất khó hiểu.

Tôi nói, các anh đi đi, ồn chết đi được!

Mọi người đều bỏ đi. Tôi bắt đầu thu dọn nhà cửa. Chừng hơn một tiếng đồng hồ sau, Mèo lớn, Mèo nhỏ, Mỳ bò Nam Kinh, Củ cải đều về. Mèo nhỏ vừa vào liền quỳ thụp xuống ngay trước mặt tôi. Nó nói, mình xin lỗi, lúc đăng ấy không có nhà, tớ đưa người đến, chắc chắn một trong số đó có vấn đề, bọn cướp đến lúc bảy giờ tối, nhất định có người biết rõ chúng ta ở đây. Tất cả đều do tớ.

Tôi nói, đăng ấy đừng thế nữa, đăng ấy cũng bị cướp, tớ không trách đăng ấy, thôi, đừng thế nữa!

Bốn đứa con gái chúng tôi đều khóc.

Tôi nói, sự việc thật kỳ quái, Kim là ai? Mèo nhỏ bảo, Kim là một tay bảo kê dốt mỗi, tuần lễ trước hẳn đưa một cô gái đến Tân Đô kiếm được hơn trăm ngàn. Mèo lớn bảo, có bốc phét không đấy? Được hơn trăm ngàn thì hẳn đã biến về quê rồi. Mèo nhỏ nói: đúng thế, tất cả bọn Nam Kinh đều biết. Mèo lớn, Mèo nhỏ cãi nhau một hồi. Hai đứa này thường cãi nhau bằng tiếng Nam Kinh, tôi rất bực với chúng nó.

Tôi nói, thôi đi, chỉ là món tiền vớ vẩn, tớ không thèm báo cảnh sát làm gì. Hai đứa chúng mày không có giấy tờ gì, báo cảnh sát sao được? Thật ra, tội tệ nhất là tớ, tớ không có phản ứng gì mà để mặc chúng nó, nếu tớ không kêu lên, nếu cửa buồng cứ đóng chặt, sự việc có lẽ không như thế này. Chúng nó vào là ngồi chờ cơ hội để xem trong buồng đóng cửa còn có ai nữa không, có còn anh nào khỏe mạnh nữa không. Mèo nhỏ nói, khi chúng hỏi Kim thì tớ đã hoảng lên rồi. Tớ định bảo chúng nó đưa tớ ra ngoài kia, ra ngoài kia thì tớ chẳng sợ gì nữa. Ở dưới nhà có một bọn đầu gấu người Nam Kinh đang ngồi tụ tập nhậu nhẹt, tớ quen bọn ấy.

Tôi nói, chuyện của tớ với Trại Ninh đang rối như canh hẹ, tớ không muốn khi anh ta về mà nhà cửa lại lộn xộn, rối tinh rối mù. Hai đứa chúng mày cũng không ở mãi đây được. Mèo lớn bảo, tớ định về từ lâu rồi, nhưng chưa kiếm được đồng nào, về không đành. Mèo nhỏ bảo, tớ không muốn về, muốn kiếm tiền. Mèo lớn nói, đăng ấy như thế mà đòi kiếm tiền à? Làm gì hỏng nấy, lại còn đánh cả khách hàng nữa chứ! Mèo nhỏ nói, vì lão ta sỉ nhục tớ. Mèo lớn nói, cầm những đồng tiền ấy bị sỉ nhục là phải rồi, đăng ấy hiểu không? Cứ coi như không, không được à? Mèo nhỏ nói, mẹ kiếp,

nó cho được mấy đồng?

Có tiếng chuông điện thoại. Cầm máy lên, phía đầu đường dây hỏi, đây có phải là số...không? Giọng nói quen thuộc, câu hỏi quen thuộc. Nếu một hai người con gái gọi nhầm số điện thoại, nên tôi không thể không nghi ngờ người kia không gọi nhầm, mà người cô ta tìm không phải là tôi. Lần này thì tôi không tha cho cô ta. Tôi ngừng giây lát rồi hỏi: chị là ai? Có thể giọng nói của tôi làm cô ta sợ hãi, cô ta bỏ máy xuống ngay.

Đặt máy xuống tôi nói, hai đứa chúng mày thôi đừng cãi nhau nữa. Ngày mai tớ giới thiệu hai đứa đi làm tiếp thị, được hoa hồng đấy. Chúng mày cứ đi làm, nếu không ưng thì thôi. Điều tệ hại nhất là nghĩ mình không biết làm gì, chỉ biết làm gái bán bar thôi.

Sáng hôm sau, tôi đưa Mèo lớn, Mèo nhỏ đi tìm Cơ. Cơ theo đuổi tôi, tôi có Trại Ninh rồi nhưng Cơ vẫn theo. Con người cậu ta được lắm, cho nên tôi coi cậu ta là bạn. Tôi thấy cậu ta có thể giúp được việc này. Chúng tôi cùng ăn tối với nhau, ăn xong tôi về ngủ, Cơ đưa hai đứa đi chơi.

Tối hôm ấy chỉ có Mèo nhỏ về, nó nói Mèo lớn đến nhà bạn.

Sáng hôm sau tôi nhận được điện thoại: Cơ, bạn của tôi bị Mèo lớn, bạn của tôi, cuốn mất tiền và vàng. Mèo lớn dùng phương pháp đối với khách để đưa Cơ lên giường. Cơ mất hơn mười ngàn, đồng hồ và dây chuyền vàng, quan trọng hơn là, cậu ta mất bùa hộ thân. Cậu ta bảo, con trai chỉ trong trường hợp đặc biệt mới rời bùa hộ thân. Cơ bảo biết làm thế nào được? Làm thế nào để về thăm vợ, từ nay trở đi phải ở lý trong quán bar. Lúc này tôi mới biết Cơ đã có vợ. Nhưng tôi cho rằng, mình có trách nhiệm với chuyện này. Bình thường tôi có việc mới nhờ đến Cơ. Tôi vốn ngưỡng với Cơ, bây giờ càng ngưỡng hơn. Cuối cùng, Cơ ném cho tôi hai mươi ngàn đôla Hong Kong bảo tôi bay đi Nam Kinh tìm cách nào đấy. Mèo nhỏ xin lỗi tôi. Tôi nói, lần này đảng ấy có quỳ cũng chẳng ích gì, tớ rất giận người lừa tớ. Tôi hỏi Mèo nhỏ, đảng ấy biết nhà Mèo lớn ở Nam Kinh không? Mèo nhỏ bảo có biết. Tôi bảo, thế thì nó không về nhà đâu. Ở Nam Kinh nó có bạn trai không? Mèo nhỏ bảo có, hai người yêu nhau lắm. Nó đi là để kiếm tiền cho bạn trai nó. Tôi hỏi, bạn trai nó có đi kiếm tiền không? Mèo nhỏ bảo có. Tôi lại hỏi, hai người có chỗ nào đi chơi hay không? Mèo

nhỏ bảo có, tớ biết chỗ ấy. Tôi bảo, được, chúng mình cùng đi Nam Kinh. Tôi đi Nam Kinh tìm Mèo lớn, Mèo nhỏ đưa tôi đi. Tôi suy nghĩ, phải đưa một người con trai đi cùng. Đại Long bảo cậu ta sẵn sàng đi với chúng tôi. Đại Long nói, chúng gây nên chuyện phải chịu trách nhiệm, chúng mình đi lấy lại tấm bùa hộ thân. Ngày mai chúng mình cùng đi.

Đến Nam Kinh, Đại Long đi mua một con dao. Cậu ta bảo, chúng mình phải làm triệt để, không triệt để bọn chúng sẽ không hiểu sự việc nghiêm trọng đến thế nào đâu. Mèo nhỏ bảo đừng mua, nhà nó có nhiều dao lắm. Đi một vòng, Đại Long mua cho tôi khẩu súng lục đồ chơi trẻ con. Cậu ta bảo, kẻ gây tội phải chịu tội, chúng ta chỉ giúp thôi, nhưng đừng giết người, tớ sợ lắm.

Ngay ở quán ăn, chúng tôi tìm thấy một anh chàng chừng ba mươi tuổi. Mèo nhỏ bảo, đây là bạn trai của Mèo lớn. Chúng tôi đi tới, hỏi bạn gái của anh đâu? Anh này không trả lời. Đại Long lấy cho tôi cái ghế để tôi ngồi. Tôi hỏi lại một lần nữa, anh ta vẫn im lặng.

Cho dù Đại Long mặc bộ đồ tôi mới mua cho cậu ta, dù là quần áo mới, nhưng cậu ta mặc lên người cũng rất chóng bần. Đại Long có cặp mắt to, lông mày rậm, nhưng gầy gò, khắc khổ, giọng nói không to, là con người vừa nhạy cảm, vừa tự ti. Anh đàn ông kia thỉnh thoảng lại ném ánh mắt khinh thường về phía Đại Long và rất nhanh chóng chọc tức Đại Long, gây tức giận cho chúng tôi.

Một mình anh ta, tôi chẳng sợ! Tôi mò trong túi để dưới gầm bàn lấy ra khẩu súng đồ chơi. Tôi nói, anh cúi xuống xem. Anh ta cúi xuống, nói cô đã xong chưa đấy? Tôi tì khẩu súng vào vùng giữa hai đùi anh ta và bảo xong rồi.

Vào lúc tôi nói xong rồi, Mèo nhỏ và Đại Long vung dao loang loáng. Mặt tôi nóng bừng. Xem ra anh chàng kia không sợ dao mà chỉ sợ khẩu súng tôi tì vào dương vật anh ta. Nhưng nếu là khẩu súng thật, đâu cần đến dao của Mèo nhỏ và Đại Long.

Anh kia hoảng hồn, không kịp nghĩ ngợi gì. Tôi cũng thế, “tôi xong rồi”, ba tiếng ấy khiến tôi giật mình. Cánh tay tôi mềm nhũn, anh chàng kia không dám động đậy, chỉ ngồi yên, nếu không tôi cũng không biết phải làm gì.

Anh kia nhờ chủ quán gọi điện thoại giúp. Khẩu súng của tôi cứ tì vào chỗ ấy đến hai chục phút. Tôi cố không để mình nghĩ ngợi lung tung. Anh chàng kia, Đại Long và Mèo nhỏ tỏ ra rất nghiêm túc. Tôi muốn cười lắm rồi. Nếu tôi bật cười thì Đại Long cũng phá lên cười. Nếu thế thì coi như xong chuyện. Anh chàng kia là một gã côn đồ, chắc chắn sẽ không tha chúng tôi.

Mèo lớn đến. Giao trả ngay đồng hồ và bùa thân. Dây chuyền vàng và tiền không còn. Mặt Mèo lớn đến là xa lạ. Chợt tôi thấy mình làm tổn thương người khác, thậm chí bắt đầu hiểu nó. Tôi thấy mình hết sức vô duyên, muốn quên ngay việc này đi.

Đại Long nói: thôi đi, Mèo lớn là đồ ngu, nhưng nó là kẻ khốn khổ, thôi đi. Tôi biết, Mèo lớn là người mẹ chưa chồng, có một đứa con trai bốn tuổi, anh chàng lớn tuổi kia vẫn giúp nó. Mèo nhỏ không nói gì với Mèo lớn. Nó chỉ nói, Mèo lớn, đừng ấy làm những chuyện không ra sao!

Chúng tôi muốn đến chơi nhà Mèo nhỏ, nhưng nó không chịu đưa chúng tôi đi. Gia đình nó tan nát, anh trai ngồi tù, nhà bây giờ không còn ai.

Mèo con bắt đầu đi làm ở công ty của Cơ, đồng thời dọn đi chỗ khác. Nó trở thành bạn của Đại Long. Ba chúng tôi thường chơi ở nhà tôi. Đại Long nấu nướng cho chúng tôi ăn, hôm nào cũng nói chuyện đến sáng, cũng chỉ quanh quẩn chuyện của đường phố này. Tôi vô cùng kinh ngạc khi biết Đại Long chưa được đi học lấy một ngày. Tôi chạnh nghĩ, ở Thượng Hải vẫn có khối người không có tiền để đi học. Cậu ta bảo, thích đến với tôi, vì thấy tôi là người có hiểu biết.

Đại Long thích xem báo, ngày nào cũng đem một cuộn báo về nhà.

Mèo nhỏ thích xem các sách nói về đồ cổ. Anh trai Mèo nhỏ bị tù vì tội buôn bán đồ cổ. Hồi còn bé, Mèo nhỏ thường được anh trai đưa đi các nơi chọn đồ cổ. Một lần, tuyết rơi phủ trắng núi đồi, hai anh em phải ở trong hang một tháng trời. Cái tên Mèo nhỏ có từ hồi ấy. Mèo nhỏ rất thích Trương Quốc Vinh, nó nói Quốc Vinh rất giống anh nó.

Từ hôm ở Bắc Kinh về, ngày nào tôi cũng gọi điện cho Trại Ninh, nhưng không làm sao gọi nổi. Một hôm tôi hỏi Tam Mao, phải chăng Trại Ninh đã có bạn gái mới? Tại sao anh ấy không gọi điện cho tôi? Anh ta không thèm

để ý tôi sống ra sao. Tam Mao bảo không biết, gần đây mọi người bận vào những hoạt động nghệ thuật. Tôi nói, ban nhạc các anh đi Bắc Kinh cũng vì âm nhạc đấy thôi? Tam Mao bảo, điều ấy không có gì sai. Tam Mao lên Bắc Kinh trở nên sâu sắc hơn.

Mỗi lần nhớ Trại Ninh, miệng tôi cứ lẩm bẩm làm thế nào, làm thế nào, cây guitar của anh bị bọn khốn kiếp lấy cắp. Tôi sợ anh buồn sẽ chẳng biết làm cách nào.

Hai tuần lễ sau, vào một buổi sáng, tôi nhận được điện thoại của đồn công an báo tin, băng cướp kia đã bị bắt. Thì ra, Đại Long và Mèo con thuê mấy người Tân Cương đi lùng sục những nơi có băng đảng người Hồ Nam ẩn náu và tìm được chúng trong một hộp đêm hạng ba.

Nghe nói, cái tên cướp hôm nọ trói Mèo con bị nó cho một trận, vừa đâm đá vừa thét lên. Công an gọi tôi đến để khai báo và nhận mặt.

Tôi thấy một thằng đang bị còng và nhận ra hẳn là đứa đã tát Củ cải. Hẳn không còn sạch sẽ như hôm trước, bây giờ ánh mắt hẳn rời rạc chán nản, người thì bần thiêu hôi thối, nhất là những móng tay cẩu bẩn của hẳn. Tôi đứng ngoài khung cửa sổ bằng sắt để nhận diện qua một đồng giấy chứng minh. Tôi biết hai trong số chúng đã bị bắt. Công an phê bình tôi không đi trình báo ngay cũng là che giấu tội phạm. Tôi hỏi, bọn chúng sẽ bị xử lý thế nào? Công an bảo, bọn chúng đã gây nhiều tội ác, có thể bị tử hình.

Lòng tôi trĩu nặng. Nghe thấy hai tiếng tử hình, tôi và Mỳ bò Nam Kinh giật mình kinh hãi. Đồng hồ và nhẫn của tôi vẫn còn, guitar cũng còn, các thứ khác không còn. Tôi trông thấy cái cặp sách đen của bọn chúng. Công an bảo, tất cả những thứ này tạm coi là vật phi pháp, phải giữ lại. Tôi không đi nhận lại những thứ ấy vì không muốn phải đối diện với chúng.

Trại Ninh về, trông như người mất hồn. Tôi kể lại với anh mọi chuyện. Anh bảo, anh rất buồn, vì những kẻ kia thích cây guitar của anh, nhưng bọn chúng không còn cơ hội để chơi guitar, cho nên anh rất buồn.

Tôi hỏi, tại sao chỉ một mình anh về trước? Anh bảo Bắc Kinh quá là sôi động. Mọi người như sống trong nỗi xúc động, ai cũng như ngất đi. Anh không quen với lối sinh hoạt tập thể ấy, quá ồn ào. Ở đấy toàn một màu kim loại nặng, thêm vào đấy là máy tăng âm, với lại quá chính trị, anh không

hiếu nổi.

Rồi anh đến ôm tôi, hai chúng tôi lại làm tình.

Tối hôm ấy, tôi cho vào cốc nước của anh một chục viên thuốc ngủ mà tôi đã chuẩn bị từ trước. Trại Ninh ngủ liền trong hai ngày, anh cũng dậy mấy lần, tôi cứ ngồi bên cạnh, còn đưa anh đi nhà vệ sinh. Nhìn vẻ anh ngủ mê mết, tôi mừng thầm, anh là cửa sổ của tôi. Là đại dương ngoài cửa sổ, tôi phải nghiên cứu tỉ mỉ anh.

Chờ đến khi anh tỉnh hẳn, tôi bảo với anh đấy là tôi làm. Anh nói, dù sao thì sự việc tương tự như thế không phải lần đầu tiên, mười viên thuốc ngủ hết sức nguy hiểm. Nếu nhiều hơn tí nữa thì anh có thể nôn ra rồi, nôn ra coi như không việc gì, không nôn ra mới có chuyện, có thể ngủ không còn dậy nữa.

Anh ôm tôi, một lần nữa anh bảo, sẽ không bao giờ anh để tôi xa anh. Cái đồ khốn kiếp, chưa bao giờ anh nói anh sẽ không bỏ tôi.

Anh bảo, em đừng vì những chuyện không đâu mà gây rắc rối cho chính mình.

Tôi bảo, không phải em muốn gây chuyện rắc rối, mà gây chuyện rắc rối với anh cũng chẳng để làm gì. Em chỉ muốn có anh tất cả, đã bao lâu nay em khát khao điều ấy. Em muốn mình đủ khả năng để làm. Thượng đế cũng phải cảm động.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

E - 3

11.

Sau khi ở Bắc Kinh về, có lúc Trại Ninh biến mất mấy tiếng đồng hồ, mà cũng rất ít làm tình với tôi, về sau anh công nhận đã hút heroin, hơn nữa đã trở thành nghiện.

Nghiện? Không phải đâu! Anh nhầm chẳng?

Heroin, thứ bột trắng, đầy cảm giác ngây ngất. Động tác của người nghiện ma túy rất kỳ quái, không có chút mỹ cảm, quá ư là hóa chất.

Trại Ninh bảo, heroin làm anh quên đời, làm anh yên tĩnh, một mình, được an ủi. Anh nói, nhưng anh không nghĩ mình nghiện nhanh như thế, anh không thích cảm giác bị kiềm chế. Trại Ninh nói, con người khi hoang mang cách tốt nhất là rơi xuống vực xoáy, mà anh thì không cẩn thận đã rơi vào vực xoáy của ma túy.

Chừng như anh muốn rơi vào vực xoáy chết người trước tôi. Tôi cho là như thế và cũng rất dễ phạm sai lầm. Cho nên, tôi cảm thấy anh không may mắn. Anh thường ngồi ở ban công hàng mấy tiếng đồng hồ. Mà tôi sau mỗi lần cãi nhau với anh, cũng ra ngồi ngoài ban công nhìn đường phố. Cảm nhận của tôi không phải là đau khổ, mà chỉ rối bời, hoảng loạn.

Tôi nghĩ, mình phải giúp người yêu mới được.

Tôi quản chặt anh. Đó là việc duy nhất mà tôi làm được.

Dần dần giữa chúng tôi mất đi sự tin cậy lẫn nhau. Mỗi góc nhà, túi áo túi quần của Trại Ninh, sắc mặt của anh, anh làm gì trong nhà vệ sinh, gọi điện thoại cho ai, tất cả, từng phút từng giờ đều trở thành vấn đề. Thuốc cai nghiện bạn bè giới thiệu không tác dụng. Hàng ngày tôi phải chứng kiến anh lên cơn nghiện. Tôi không hiểu cảm giác bị ung thư thế nào, anh bảo anh nghiện sẽ chết mất, tôi rất tin, đúng là tôi sợ anh nghiện mà dẫn đến cái chết. Anh nắm được nhược điểm của tôi nên vẫn lấy cái chết ra dọa.

Chẳng bao lâu mọi người đều biết anh nghiện. Tái nhọt, gầy gò, lúc nào

cũng như mất hồn là đặc điểm nghiện của anh.

Hôm ấy, Trại Ninh lại mất tích. Lúc tôi về đã thấy anh ở nhà rồi, thấy anh là tôi yên tâm. Tôi cứ lo anh bị bắt. Anh cứ ôm cái gối nổi tiếng, ngồi ngẩn ngơ giữa nhà. Có trời mới biết tại sao anh thích cái gối ấy, đi Bắc Kinh anh cũng đem theo. Anh bảo không có cái gối ấy không làm sao mà ngủ nổi. Trước mặt anh là mấy cây đàn guitar. Trong nhà chúng tôi có đến sáu cây đàn khác nhau về năm tháng sản xuất, công dụng, màu sắc. Anh nói, mỗi cây đàn có một âm sắc và cảm giác riêng, anh đều thích, chúng không có linh hồn, nhưng anh nhìn ra nó.

Trại Ninh không ngược lên nhìn tôi, tôi cũng mặc anh. Tôi bắt đầu thu dọn nhà cửa, tắm và giặt áo quần. Tôi ăn bát canh Trại Ninh nấu cho tôi. Anh biết nấu nhiều món ăn ngon, anh bảo, ngoài âm nhạc, anh còn thích gái và thức ăn. Ăn xong, tôi đến ngồi trước mặt anh. Tôi nghe anh chơi lại mấy nốt nhạc trên cây guitar.

Hôm nay em đi đâu, anh tìm em mệt chết đi được.

Anh đừng thế. Anh ngược lên, em nói chuyện với anh. Anh Ninh, em mệt lắm. Hôm nay trong sổ điện thoại, em tìm thấy số điện của trung tâm cai nghiện, em đến đấy xem. Xưa nay chưa bao giờ em phải lén lút như thế. Bác sĩ ở đấy tốt lắm, họ xem con nghiện như người bệnh thông thường, không coi đó là kẻ phạm tội. Họ bảo, nhà nước khuyến khích người nghiện tự nguyện cai nghiện, họ sẽ giữ bí mật và chịu trách nhiệm đến cùng.

Anh không đến cái nơi u ám ấy đâu.

Anh không còn lựa chọn nào khác đâu. Chúng ta không thể tin được các vị lang băm, trừ phi anh bảo anh không muốn cai nghiện.

Em ở đấy cùng với anh được không?

Anh ngược lên nhìn tôi, mắt anh run rẩy, nói năng chậm chạp, vẻ mặt vô tội của anh làm tôi cảm thấy chúng tôi cực kỳ ngu xuẩn.

Cai nghiện người nhà không được phép lên thăm, nhưng em bảo đảm với anh, lòng em lúc nào cũng nghĩ đến anh. Em biết, em không có cách nào để hiểu nổi những gì anh đang cảm nhận. Bây giờ chúng mình phải đồng lòng, kết thúc cơn ác mộng kia được không? Em van anh! Ma túy đang làm chúng ta rối tinh rối mù lên đấy.

Cuối cùng Trại Ninh đồng ý đi cai nghiện. Buổi sáng hôm ấy tôi thu xếp áo quần cho anh. Thân yêu của tôi, nước mắt của tôi đang ngời ở ban công, anh ngời buông thông hai tay giá lạnh trước bình minh. Một bài hát của anh hát rằng, tôi biết dáng hình niềm vui, một bài hát khác của anh hát rằng, em gái ơi, anh đánh cắp được bọc tiền của thần linh. Lúc này nhìn Trại Ninh, tôi lại nhớ hai bài hát ấy. Bình minh ảm đạm của mùa đông đang quất vào anh, mà tôi chỉ có thể đứng nhìn, không thể đưa anh đi thoát.

Buổi sáng ấy, nước mắt tôi chảy mãi không thôi. Tôi đau lòng cảm thấy thứ heroin chết người kia đã bắt mất Trại Ninh của tôi. Dọc đường, anh nắm tay tôi, hai chúng tôi không nói được gì. Trung tâm cai nghiện trả lại tôi thức ăn, máy nghe nhạc cỡ nhỏ, đĩa hát, gương soi, dao cạo râu. Nhân viên y tế kiểm tra toàn thân anh, nhưng ánh mắt anh vẫn không rời tôi. Khi nhân viên trung tâm đưa tôi vào thang máy, chợt tôi nghe thấy tiếng Trại Ninh khe khẽ gọi tên tôi, quay lại thì anh đã được đưa vào một phòng bệnh có khóa sắt, ánh mắt anh đăm đăm nhìn tôi sẽ trở thành nỗi đau suốt đời tôi.

Tôi bắt đầu uống nhiều rượu. Tôi thường đến quanh quẩn trước trung tâm cai nghiện. Tôi không coi nghiện rượu và nghiện ma túy ngang nhau. Tôi xem quan hệ giữa rượu với tôi là cái gì thân thiết, dịu dàng. Rượu có nhiều tư thái. Tác dụng lớn nhất của rượu là làm tôi buông lỏng, làm tôi ấm lòng. Tôi bắt đầu trao gửi tình cảm của mình chi rượu. Từu lượng của tôi mỗi ngày một nhiều, hầu như chưa bao giờ tôi say, tôi còn nghiên cứu được mấy bài thuốc uống để không ai ngửi thấy mùi rượu ở tôi. Trại Ninh vào trung tâm cai nghiện bốn chục ngày, tôi ngoài việc đi mua bán, gọi điện thoại cho bác sĩ trung tâm cai nghiện hỏi thăm tình hình của Trại Ninh, ngồi taxi, hầu như không nói chuyện với ai.

Hôm Trại Ninh về, tôi rất phấn khởi, đi đôi dép thật đẹp đến bệnh viện đón anh. Nụ cười đầu tiên anh dành cho tôi trở thành nỗi xúc động trong cuộc sống của tôi.

Anh béo ra một chút, vẻ ngơ ngác. Chúng tôi thận trọng tránh không nói gì đến chuyện ma túy. Tôi nghĩ, tất cả sẽ là những ngày đẹp. Trại Ninh vẫn không đụng chạm đến tôi, anh rất yên tĩnh, hình như rất mệt, nhưng tôi nghĩ không sao, tất cả rồi sẽ tốt lên, dù những lúc anh ngủ tôi lại uống rượu.

12.

Mấy tháng sau, Trại Ninh lại hút heroin, ác mộng lại đến với cuộc sống. Thái độ của anh rất rõ ràng, anh bảo không có ma túy anh không thích ứng nổi. Tôi nói, vậy thì chúng ta chia tay, em không thể không làm tình, em phải tìm bạn trai khác. Trại Ninh nghe đến đây, bỗng anh chạy vào nhà vệ sinh nôn ọe, anh nói: em làm anh buồn nôn. Tôi nói, còn anh thì sao? Trước đây anh ngủ với hết người này đến người khác, anh nghĩ em không biết ư? Em chỉ lừa dối em rằng, anh không xa em. Bây giờ anh về, anh lại nghiện, điều này không công bằng.

Trại Ninh nói, anh có lúc phải ngủ với người khác vì em ép buộc anh quá lắm. Có nhiều lúc anh rất sợ, anh sợ không biết phải làm tình với em thế nào đây? Ngủ cùng giường với em, nhìn em ngủ say, nhiều lúc anh cảm thấy không quen em. Có thể em cũng không nhận ra em. Anh thừa nhận anh có đi lại với người khác, nếu em cần, anh có thể nói xin lỗi. Em có thể tìm bạn trai khác, nhưng đừng xa anh, chúng ta phải sống với nhau.

Tôi cho rằng anh ta là đồ khốn kiếp. Anh ta ngạo mạn đến mức ấy! Nhưng nếu xa anh thì mọi chuyện coi như chấm hết. Chừng như đó là một sự phản ứng đột ngột của tôi, thật ra mấy năm nay, trong cuộc sống của tôi chỉ có một mình Trại Ninh.

Nhưng tôi không biết phải làm thế nào, trong cuộc sống của chúng tôi chưa hề nói đến chuyện khống chế. Bây giờ ma túy đang khống chế Trại Ninh. Anh ta thay đổi, tình cảm lúc lên lúc xuống, không rõ ràng, đáng sợ hơn là anh không muốn gắn kết với tôi, anh ta trở nên u ám, lảm lì, lạnh lùng. Tôi thử mọi cách để làm anh chú ý, kết quả của mọi cố gắng là, càng làm anh nổi cáu. Anh nói, anh muốn có cuộc sống có cái gì đó vô hình khống chế anh. Anh bảo, ma túy làm anh không đi vay mượn, ăn cắp, ăn cướp, bây giờ anh không thể không có ma túy, ma túy làm anh tìm thấy mình, anh cần có cảm giác ấy.

Cuối cùng anh nói, không có cách nào để anh trở về với cuộc sống cũ.

Rượu bắt đầu làm tôi có phản ứng sinh lý. Có lúc say rượu làm tôi ân hận

cần rút, đồng thời phải bận tâm suy nghĩ tiếp theo sẽ uống vào lúc nào. Rượu cho tôi cảm giác bạn bè, tôi cần có cảm giác ấy, nó làm tôi an toàn. Hàng ngày, hễ ngủ dậy là tôi uống, uống vô tội vạ làm tôi trở nên trầm mặc, ít nói. Tuy ít khi tôi uống đến mức say xỉn, nhưng ngày nào tôi cũng phải uống thật nhiều để duy trì sự cân bằng nào đấy. Có lần, tôi uống một lúc mấy loại rượu và uống quá nhanh, cuối cùng tôi có cảm giác say. Trong tình thế ấy thật xấu, trong nhà vệ sinh tôi nôn ra một đống máu, máu đen. Lần đầu tôi cảm thấy rượu là một thứ tà ác, cảm giác tà ác của rượu đến dần.

Rượu và ma túy làm cuộc sống của chúng tôi bế tắc, cuộc sống không ngừng thay đổi, chúng tôi thậm thích thú với kích thích ấy. Đi trong sương mù mờ ảo, hai chúng tôi trở thành phần tử nguy hiểm. Thế giới hôn mê, người thân thương cảm. Cảm giác yếu mất dần trong nỗi buồn tận cùng. Từ chỗ điên cuồng làm tình với nhau đến chỗ nhìn nhau chán nản, chúng tôi như hai người hàng xóm ghét bỏ nhau mà phải ở gần nhau, cuộc sống thay đổi đến mức không còn hứng thú. Hai chúng tôi có lúc cãi nhau to chỉ vì một chuyện con con, liên tiếp đưa các nhân vật anh hùng ra đùà cợt.

Trong cuộc sống điên loạn ấy, chúng tôi không có cách nào xác định nỗi hàm nghĩa của tổn thương là gì.

Cũng có lúc chợt chúng tôi trở nên dịu dàng tình cảm, một người động viên bạn mình đi cai nghiện, một người động viên bạn mình cai rượu, lần nào nước mắt cũng chảy tràn.

Bất ngờ, Trại Ninh bảo đi hát ở một thị trấn nhỏ trong khu kinh tế của thành phố gần đấy. Tôi nói, tùy anh, dù sao bạn suốt ngày còn hơn hút heroin. Anh khỏi cần đi về hàng ngày bằng xe buýt đường dài làm gì, có thể thuê một chỗ ở tạm thị trấn ấy. Em cho anh hai tháng nếu anh không cai được nghiện, thì chuẩn bị giải quyết dứt khoát với em.

Từ hồi anh chuyển sang hát, chúng tôi trở nên khách khí với nhau. Anh không thuê nhà ở cái thị trấn kia, hàng ngày anh đi về mất bốn tiếng đồng hồ trên đường. Chẳng như tôi không thấy anh hút heroin nữa, tôi cũng ít uống rượu hơn, phần lớn thời gian tôi vùi đầu vào ngủ. Tôi muốn mình chết trong giấc ngủ. Tôi cảm thấy mình rất hạnh phúc, được hưởng thụ, không

hề chịu cực khổ trong cuộc đời, bây giờ chỉ thấy không đủ tiền xài, tình dục của tôi bị từ chối, lâu dần tôi không còn thèm bạn trai như thế, thà chết quách cho xong.

Có lúc máu sôi lên, tôi chạy đến thị trấn kia. Trong nhiều nhà hàng ở đây có treo tấm hình quảng cáo của Trại Ninh, tấm ảnh này anh chụp hồi nào tôi không biết. Bây giờ anh trở thành ca sĩ nhạc rock, đặt tên ấy cho anh thật buồn cười, trước kia chắc chắn anh không cho phép, anh là kẻ điên dậu dàng.

Nhưng khi xem anh biểu diễn, tôi nghĩ rằng ngoài chuyện số phận hẩm hiu đang tiếp diễn ra, mọi thay đổi của Trại Ninh chỉ là chuyện khoác lác, tất cả đều gọi sự chú ý và tạo sự chú ý, tinh thần rock mất từ lâu rồi. Anh đang lừa dối người nghe, lừa dối các tay đàn, thậm chí lừa dối bản thân. Tôi không ngờ Trại Ninh lại biến thành một con người như thế.

Điều làm tôi dở khóc dở cười là ban nhạc của anh. Tôi phát hiện thấy đây chỉ là những cậu bé mười sáu, mười bảy tuổi, bố mẹ đều là nông dân, sau cải cách mở cửa làm được cái nhà gác, sống nhờ vào tiền cho thuê nhà. Tôi không hiểu chỉ trong một thời gian ngắn, Trại Ninh làm thế nào để trở thành thủ lĩnh của bọn trẻ này, tôi càng không hiểu bọn trẻ này (cho dù lúc chúng biểu diễn giống như đang luyện tập, bọn chúng thật đáng yêu), chúng từ đâu ra? Chúng tập đàn hồi nào? Chúng không đi học ư?

Chừng như bọn chúng có rất nhiều fan. Có người giống như tôi phải ngồi xe buýt đường dài đến. Mùi rượu, ban nhạc do Trại Ninh dẫn đầu làm tôi sôi lên, người nghe thì tha hồ bốc, sau một hồi say sưa cuồng nhiệt chẳng ai thu lượm được tí gì. Vì Trại Ninh bây giờ không là gì, buổi biểu diễn của anh như một trò đùa, có thể anh đang lặp lại bản thân một cách có ý thức. Tôi không biết, chỉ ngơ ngác.

Ở phía sân khấu, tôi trông thấy mấy cô gái rất bé đến tìm Trại Ninh, các cô tặng Trại Ninh những tặng phẩm kỳ quái. Tôi phát hiện, khi Trại Ninh hát, mắt anh nhìn vào những cô gái này, một trong số các cô ấy nói, tớ muốn đổi làm người yêu của anh ấy quá! Câu nói khiến tôi bất bình: người yêu, các cô em có biết làm người yêu của anh ấy sẽ thế nào không?

Trong bữa ăn tối, tôi và Trại Ninh cãi nhau ngay trước mặt ban nhạc. Anh

bảo, vào lúc này anh thích chơi nhạc. Tôi nói, anh thừa biết đây là đồ cứt chó đúng không? Người Trung Quốc vừa tiếp xúc với rock, người Trung Quốc muốn mua đĩa nhạc rock cũng khó khăn, anh đang dẫn mấy con nhỏ ấy và cả lũ fan đi sai đường đây, biết không? Tại sao anh lại như thế?

Trại Ninh nói, vậy em bảo rock là gì?

Tôi nói, em không biết rock là gì, nhưng biết cái gì không phải là rock.

Một hôm, trên tấm bảng đen ở nhà, tôi phát hiện một câu tiếng Anh thế này: Hãy tin ở em, dòng sông nhỏ kia bảo với em, nó rất dịu dàng muốn ôm lấy em, để rồi tự do rơi xuống, bay đi, dòng sông nhỏ cứ trôi mãi, hít thở dưới dòng sông, cho đến lúc kết thúc sinh mệnh. Chỉ có dòng sông nhỏ biết. Xin hãy tin ở em, nếu anh không cần em nữa, em chỉ xin một chút thời gian để xa anh, em bảo đảm với anh, em sẽ làm cho mình chìm đắm trong mỹ tửu.

Trại Ninh suốt ngày đi hát, lơ mơ không lúc nào tỉnh. Một lần, sau khi buổi biểu diễn kết thúc, có hai công an mặc thường phục ra sau sân khấu, hỏi dò có phải Trại Ninh cất giấu vũ khí? Trại Ninh khốn kiếp cứ ngỡ ai đây nói đùa, anh cười nói: đúng, tôi còn hai trái lựu đạn nữa. Vậy là anh lập tức bị lôi đi. Không ai biết bộ phận nào bắt anh. Tôi nhờ ông chủ hộp đêm nơi hồi xưa tôi làm. Chúng tôi ngồi xe đi, kết quả tìm được anh trong một tổ chuyên án của đồn công an nhỏ không còn gì nhỏ hơn.

Dọc đường về, chúng tôi không nói với nhau câu nào, tôi thấy sự việc thật là ngu ngốc.

Vừa vào đến cửa, Trại Ninh lập tức đi tìm heroin, tôi biết anh lên cơn nghiện từ lâu rồi. Tôi giật lấy cái gói giấy nhỏ, vứt ra ngoài cửa sổ.

Lẽ ra em không nên bảo lãnh cho anh ra, để anh ở trong đó cho họ đưa anh đi trung tâm cai nghiện nửa năm.

Anh thấy, anh đã làm được những việc gì? Âm nhạc của anh giả dối đến cùng cực, em không muốn trông thấy anh, nhìn anh đến là buồn nôn.

Có người nói với em, trong thời gian anh bị bắt, một lũ con gái sợ tái mặt. Cái anh chàng Trại Ninh lúc nào mới trở thành vật phát sáng? Anh bỏ Tam Mao là để làm thế này ư? Anh bỏ cái thị trấn ấy đi, em không cho anh chơi thứ nhạc chết tiệt ấy nữa.

Trại Ninh không nói gì. Tôi đập vào cây violon, đập vào cây guitar của anh, vì anh quý những thứ ấy lắm. Trại Ninh nhảy lên, giống như cái máy mất điều khiển. Anh lấy cái dây guitar bị tôi làm đứt, trói tôi ở ban công. Cả hai chúng tôi cùng gào lên như chó điên.

Mỗi con người đều có nhược điểm, em cứ vạch cái nhược điểm của em ra rồi hãy nói anh.

Anh nói xong rồi bỏ đi, bảy tiếng đồng hồ sau mới về. Trước mặt anh đang xin lỗi rồi rít, tôi bảo tôi phải dọn đi chỗ khác, đi một thời gian, sống với nhau thế này căng thẳng lắm.

Một lần nữa tôi dọn đi, đầu óc tôi thật trống trải.

13.

Tam Mao về. Tôi kể với anh tất cả nỗi bất hạnh trong cuộc sống.

Tam Mao nói, hiện thực là một bức tường, chúng ta phải vượt qua bức tường đó, âm nhạc có thể cứu rỗi chúng ta. Tam Mao luôn luôn liên hệ âm nhạc và cuộc sống, vì vậy anh tỏ ra có trách nhiệm, có sức nặng. Nhưng Trại Ninh vẫn nghĩ, âm nhạc là điều mà anh yêu nhất, điều này không liên quan gì đến cứu rỗi. Âm nhạc không thể cứu nỗi anh, mà cũng không thể đem lại bình yên cho anh. Anh cho rằng, chỉ có tôn giáo mới có thể cứu rỗi linh hồn, nhưng cho đến nay anh vẫn chưa tỉnh ngộ. Mà âm nhạc rất gần bản thân, vì thế có ngày âm nhạc sẽ hủy diệt anh.

Tam Mao bảo, Trại Ninh không có thiện cảm với Bắc Kinh cũng do nhiều nguyên nhân. Anh thấy không ai xem anh ra gì, điều này rất bình thường, nhưng anh ta ở nước ngoài về, nghĩ mình là người đặc biệt. Anh vốn cô đơn, ở Bắc Kinh cảm thấy cô đơn hơn, vì lần đầu tiên anh phát hiện ra mình không giống với mọi người, anh không là Trung Quốc, cũng không là Tây, hơn nữa lớn lên ở nông trường lao động cải tạo, cho nên anh sợ Bắc Kinh. Còn việc chích ma túy, có thể vì ở Bắc Kinh anh cứ bám riết một vũ nữ.

Tam Mao nói, hai người có làm gì hay không mình không biết, nhưng cô

kia nghiện ma túy là cái chắc.

Sau khi về, Tam Mao lại đến với Trại Ninh, hai người như hình với bóng. Tôi và Trại Ninh hàng ngày vẫn thăm hỏi nhau qua điện thoại, có điều anh vẫn chích ma túy, còn tôi hễ ngủ dậy là rượu. Có lần, tôi vừa cầm điện thoại lên là khóc ngay. Tôi khóc, anh cũng khóc, chúng tôi cứ thế khóc, chỉ nói với nhau được một câu. Anh ta nói, anh buồn lắm. Tôi nói, em buồn lắm.

Một buổi chiều, tôi mua cho con chó Tang Tang của tôi những thức ăn ngon, tôi về chỗ anh ở, cái nhà như một đồng đồ nát. Trại Ninh và Tam Mao đang ngủ. Tang Tang liếm liếm đòi tôi đưa nó đi chơi. Tôi ôm con Tang Tang, chép lên tấm bảng đen của Trại Ninh một đoạn trong bài thơ Nguyễn cầu của A. Ginsburgh. Đây là lời trăng trối của mẹ nhà thơ trước phút lâm chung, về sau được nhà thơ đưa vào bài Nguyễn cầu. Nhà thơ cũng là người có tư tưởng siêu thực, hư ảo, mơ hồ, ông cũng là người say sưa với ma túy, là nhà thơ mà tôi và Trại Ninh đều thích.

Tam Mao gọi điện mời tôi đi dự một party, anh ta bảo cậu nhất định phải đi đấy nhé!

Vậy là tôi lại gặp Trại Ninh. Trại Ninh lúc này là con người mà tôi quen thuộc. Anh mặc áo sơ mi vải bông trắng tinh, quần bò sạch sẽ. Chừng như anh đứng trên sàn diễn tỏ ra không yên, thậm chí có phần sợ hãi. Trong âm nhạc, anh không giấu giếm giấc mơ và suy nghĩ của mình, không sợ mọi người cười chê. Anh biết mình tan vỡ, anh mong muốn dùng tan vỡ để kiếm tìm tan vỡ, âm nhạc của anh như lời nguyện cầu.

Trại Ninh là đứa trẻ không thể lớn nổi, bị đe dọa đã nhiều, anh không thể hiểu nổi thế giới người lớn, anh là một thiên tài, một con người ôn hòa dịu dàng, dễ bị kích động. Anh có logic của anh, sử dụng các nhạc cụ Trung Quốc và phương Tây theo ý riêng, âm nhạc của anh có vị chua chát tự nhiên, tiếng guitar của anh vừa hoang vắng, vừa yếu đuối, giọng hát của anh có cái đẹp lạnh lùng, đẹp nhất là giai điệu trong cá khúc của anh, ủy mị chìm đắm trong đau thương. Đó là chỗ khác nhau giữa anh và những tay nhạc rock Trung Quốc.

Cảm giác ngôn ngữ của Trại Ninh rất kém, nhưng anh vẫn kiên trì dùng tiếng Trung Quốc để viết ca khúc. Trước kia chúng tôi vẫn cùng viết bài

hát, thông thường anh chơi vài nốt nhạc, rồi nói với tôi về ý tưởng anh muốn thể hiện. Ca từ của Trại Ninh phần lớn đề cập đến những chuyện vụn vặt. Anh viết lên giấy bằng tiếng Anh, tôi sẽ chuyển thành tiếng Trung Quốc thích hợp, tôi thường dùng những từ trực tiếp nhất, đơn giản nhất để viết ca từ cho anh. Cứ mỗi lần tôi thấy anh đứng trên sàn diễn hát những bài hát ấy, tôi cảm thấy rất hạnh phúc, thấy mình được anh ban thưởng cho cái quyền gì đấy, phần thưởng của anh được bao trùm vầng hào quang của âm nhạc, tôi mê đắm trong trạng thái xuất thần đối với âm nhạc của chúng tôi.

Lâu lắm tôi không tham gia cuộc họp mặt nào như thế này. Tôi cùng Trại Ninh đi qua hết nơi biểu diễn kỳ quái này đến nơi biểu diễn kỳ quái khác. Chúng tôi là thần tượng của các fan trung thành, anh còn là tay guitar của tôi. Những trang bị đơn giản, bầu không khí ngọt ngào tạo cảm giác cho căn nhà của chúng tôi. Biểu diễn ở đây có thể trực tiếp giao lưu với bạn bè. Trại Ninh rất thích tôi với mái tóc dài, máy mini, dép nhựa đứng trên sàn diễn. Lúc biểu diễn tôi rất thích chú ý đến cặp chân nhún nhảy theo giọng hát dịu dàng, mái tóc dài buông thõng xuống hai bên ngực và che gò má của tôi. Tôi như thế sẽ tạo nên cảm giác lập thể của các bộ phận cơ thể tôi, tôi càng ngu xuẩn hơn khi cho rằng như thế mới tỏ rõ cái bí ẩn của tôi. Hồi ấy tôi đi biểu diễn là để có cơ hội tự thưởng thức mình trong không khí của người xem.

Trại Ninh có một ý thích đặc biệt, anh thích tặng tôi những chiếc khăn lụa bé xinh. Nhưng đầu tôi rất to, không thích hợp buộc khăn, nhưng Trại Ninh vẫn liên tục tặng, anh bảo những thứ trang điểm kèm theo rất quan trọng. Bản thân tôi không biết viết ca khúc, tôi thường hát những bài hát của Mỹ hồi những năm sáu mươi, tôi thích sự kích động kỳ quái của văn hóa Mỹ những năm sáu mươi, Trại Ninh rất khen và rất ủng hộ.

Cuối cùng, Trại Ninh bỗng im lặng. Anh ngồi ngay trên sân khấu, cầm cây guitar màu đỏ thẫm. Bài hát cuối cùng của anh làm tôi ớn lạnh, ớn lạnh khóc không thành tiếng, cái ớn lạnh đem theo một dự cảm không bình thường đến bao trùm lấy tôi.

Alan, đừng nghiện ma túy nữa, đừng nghiện, em đem chìa khóa theo.

Cây guitar gỗ của Trại Ninh trông rất thô tháp, nặng nề. Anh phổ nhạc đoạn thơ tôi ghi trên tấm bảng đen.

Chìa khóa dưới ánh nắng bên cửa sổ, em đem theo chìa khóa, kết hôn nhé, Alan, đừng nghiện nữa. Chiếc chìa khóa trên ô cửa sổ, ánh nắng trước cửa sổ, kết hôn nhé, Alan, đừng nghiện ma túy nữa, em đem theo chìa khóa, kết hôn nhé, Alan, đừng tiêm chích, đừng tiêm chích ma túy, kết hôn, kết hôn nhé, đừng nghiện hút nữa.

Từ đấy về sau tôi luôn ở bên Trại Ninh, anh không còn đi hát kiếm tiền. Chúng tôi cùng Tam Mao nói chuyện thâu đêm, giống như hồi mới quen nhau. Cuối cùng chúng tôi như những đứa trẻ, ngồi xuống bàn bạc những chuyện của chúng tôi, bàn về ảnh hưởng của rượu, ma túy, tiền, âm nhạc đối với cuộc sống của chúng tôi, bàn về sự lựa chọn và nỗi sợ hãi, chúng tôi cùng nghe đủ loại nhạc, thậm chí bàn về tương lai của nhạc rock Trung Quốc.

Mẹ Trại Ninh về nước thăm chúng tôi. Bà nhìn thẳng vào ánh mắt người đối diện làm tôi ghen tỵ. Tôi cảm thấy mẹ Trại Ninh không thích tôi, nhưng bà cho tôi một chiếc nhẫn. Bà nói Trại Ninh rất yêu cháu, cháu với Trại Ninh phải tốt với nhau.

Chúng tôi quyết tâm thoát khỏi ma túy và rượu đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến tự do và sức khỏe của chúng tôi. Đích thực ma túy và rượu đưa lại những phút êm dịu, nhưng cái giá phải trả lớn quá, chúng tôi phải kết thúc cuộc sống đó, chúng tôi hứa với nhau phải vượt qua những ngày gian khổ tiếp theo. Tam Mao tìm cho Trại Ninh thuốc cai nghiện, thứ thuốc mà tổ chức cai nghiện quốc tế công nhận là tốt nhất.

Tôi cũng thôi không uống rượu nữa.

Suốt ngày chúng tôi lăn ra ngủ, cãi nhau, nôn mửa.

14.

Chừng như Trại Ninh không quá tổn sức để cai được ma túy. Cơ thể chúng tôi đều yếu, thường phải đến bệnh viện để tiếp gluco.

Dần dần, Trại Ninh phát hiện mình uống thuốc đâm ra nghiện thuốc cai nghiện. Ở cái thành phố này chỗ nào cũng mua được thuốc cai nghiện các

loại, thứ thuốc cai nghiện lại chính là một thứ ma túy, người ta dùng thứ thuốc này để cai thứ thuốc kia, lại dùng thứ thuốc kia để cai thứ thuốc này. Cơ thể anh rơi vào trạng thái rối loạn nghiêm trọng.

Tam Mao trách tôi không kiểm soát lượng thuốc uống của anh, bảo tôi không hiểu biết gì về thuốc. Chúng tôi nghĩ nhiều cách. Tôi khuyên Trại Ninh nên đi trung tâm cai nghiện. Anh bảo trung tâm cai nghiện qui định, lần thứ hai vào sẽ giữ lâu.

Cuối cùng, Trại Ninh lại về với ma túy.

Khi dứt tiếng nhạc

Xin hãy tắt đèn

Khi âm nhạc là bạn chí thân

Khi âm nhạc là bạn duy nhất

Xin hãy tắt đèn

Khi âm nhạc là bạn chí thân

Khi âm nhạc là bạn duy nhất

Khi âm nhạc là bạn tốt nhất

Xin em hãy nhảy múa cuồng điên bên ngọn lửa

Gương mặt em cứ loang loáng trong gương

Tấm thân em lấp ló bên cửa sổ

Em chờ anh ngoài kia

Trong giấc mơ trước lúc hát ca

Anh nghĩ rằng em nghe thấy tiếng kêu của bướm bướm

Hãy về đây, về bên anh

Chúng mình ôm nhau

Chúng mình chờ đợi được rơi xuống

Anh nghe thấy tiếng vang dội êm

Lúc gần lúc xa và chia ly trống vắng

Họ làm gì ở nơi này

Họ làm gì cho tôi kinh hãi

Tôi nghe thấy tiếng dội êm

Tiếng dội êm làm tai tôi nhức nhối

Tôi muốn cả thế giới này

Thượng đế ơi, hãy cứu rồi!

The Doors – Khi âm nhạc kết thúc

Đêm No,1 năm 1993, suốt cả ngày tôi không gặp Trại Ninh. Tôi thu dọn mọi thứ của anh rồi vứt ra ngoài cửa. Buổi tối anh về, tôi khóa trái cửa, nói với anh, anh đi đi, chết đi. Tối hôm ấy tôi nói với anh câu ấy.

Đêm, Trại Ninh ngồi ngoài cửa, anh hát, hát rất nhiều, câu nào cũng có Noël vui vẻ. Tối hôm ấy tôi uống rất nhiều rượu, cho nên ngủ thật dễ dàng.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, mở cửa thì không thấy Trại Ninh đâu, đồ đạc của anh vẫn còn. Thoạt đầu, tôi nghĩ anh đến nhà bạn bè nào đấy. Hồi ấy tôi uống rất nhiều rượu, thường xuyên mơ màng, ngẩn ngơ, tính tình thì thất thường. Về cuộc sống của tôi có điểm này là đáng nói: cả năm nay không là tình... Chúng tôi thỉnh thoảng thủ dâm, nhưng vẫn không làm cho tinh thần phấn chấn lên được. Chúng tôi cũng thỉnh thoảng hôn nhau, nhưng không ai muốn làm tình. Không ai biết tình yêu là gì, kiểu yêu này giống như thân tình, kiểu tình yêu không thể chống đỡ nổi tấm thân. Khi nhận ra điểm ấy, lần đầu tiên tôi thấy mình đã lớn. Cảm giác lớn rất không phấn chấn, mà yêu thì đi mất đâu rồi? Tôi không thể nào nghĩ ra nổi.

Trại Ninh mất tăm sau một tuần lễ. Tôi cảm thấy không ổn, tôi và Tam Mao đi tìm anh khắp nơi, thậm chí đến cả chỗ bố mẹ anh từ nước ngoài về ở.

Tam Mao nói, Trại Ninh chẳng ra gì, mình càng chẳng ra gì hơn.

Cuối cùng, tôi phát hiện hộ chiếu của anh ở trong túi không còn. Tôi tìm thấy trong hộp đàn của anh có một mảnh giấy: Em thân yêu, khi em phát hiện mảnh giấy này thì anh không còn bên em nữa, anh đã xa cái thành phố này. Bây giờ là tháng 9 năm 1993, em đang say rượu và ngủ trong lòng anh. Anh yêu em, nhưng yêu là gì? Có điều gì đó đang đe dọa anh. Đúng vậy. Cho nên anh phải xa em. Dù em muốn biến thành ai hoặc sẽ biến thành ai, xin em nhớ, anh là Trại Ninh, người yêu em nhất.

Tôi còn thấy tấm thẻ ngân hàng của anh và một mảnh giấy ghi mật mã. Thật ra, anh biết tôi biết mật mã của anh. Trên tấm thẻ của anh còn rất nhiều tiền. Anh ngạo mạn đến thế là cùng!

“Chúng ta ở với nhau quá lâu” là gì?

Chúng ta chỉ có thể, không còn gì khác.

Tôi gào lên. Mười lăm năm nay, bệnh hen đáng sợ của tôi đột nhiên kéo đến. Vì thế, tôi phải thường xuyên đi cấp cứu ở bệnh viện, lúc nào tôi cũng phải chuẩn bị túi dưỡng khí. Sáng nào ngủ dậy tôi cũng phải hít thở dưỡng khí. Toàn thân tôi run lên trong mười lăm phút. Tôi không dám nằm ngủ, vì thế mỗi lần tỉnh dậy đều thấy mồ hôi tôi từng giọt từng giọt chảy trên tấm chăn.

Nhớ đến những ngày tháng ngọt ngào bên Trại Ninh, nhớ lại tất cả. Điều ấy khiến tôi không sao chịu đựng nổi.

Tam Mao không có cách nào giúp tôi. Anh thuyết phục tôi đi các tỉnh biểu diễn. Anh muốn tôi trở thành một ca sĩ chuyên nghiệp. Buổi biểu diễn cuối cùng của tôi với công ty biểu diễn thật sự là một cơn ác mộng. Theo hợp đồng qui định, tôi phải bồi thường cho công ty một khoản tiền, mới thấy chuyện tôi gây ra cho tôi phiền phức đến chừng nào.

Tôi ôm cây guitar của Trại Ninh mà hát Mong anh ở nơi này. Nghiện rượu khiến bệnh hen của tôi ngày một nặng hơn, mà lên cơn hen khiến tôi biểu diễn lực bất tòng tâm.

Trong một lần họp báo, một người nói với tôi, phong cách trên sân diễn của tôi khá lăm, nhưng tại sao không vui lên? Tình hình cải cách đang rất tốt đẹp. Tôi tái mặt, hắt cả cái cốc đầy nước vào anh ta. Hành động của tôi gây nên một trận sóng gió. Tam Mao thay tôi xin lỗi mọi người, anh giải thích: cô này chưa đi tỉnh biểu diễn bao giờ, có thể hưng phấn quá chăng? Bởi vậy tôi bị chế nhạo là cô gái Trung Quốc hung dữ!

Về sau, không hiểu ai lấy mất cái vòng Trại Ninh cho tôi, tôi để ở phòng tắm. Tôi tìm khắp nơi, đồng thời kêu lên nếu tìm thấy người lấy vòng của tôi, nhất định tôi sẽ không tha. Trong quán bar, tôi lại gây chuyện phiền toái và cãi nhau với Tam Mao.

Cuối cùng, tôi thề không đi hát nữa. Tôi phát hiện, không biết từ lúc nào, hễ nói tới nỗi đau con người phải chịu đựng không còn đúng với những nỗi đau do mình tự gây ra và tự chịu đựng.

Tôi không muốn gây thêm phiền toái cho thế giới này.

Tôi thề không đi biểu diễn nữa.

Mùa xuân năm 1994, bỗng tôi có dự cảm Trại Ninh không trở về. Tôi trở nên cố chấp. Tôi không do dự lựa chọn ma túy, thông qua nó để hẹn ước với Trại Ninh, tôi nói với mình, mi chết đi!

Trước mắt tôi tất cả thế giới đều biến mất. Cái tốt của ma túy là làm cho tôi chìm vào cõi hư vô choáng váng, trống trải từ trong ra ngoài, thời gian trôi nhanh, sống và chết trở thành hai cung điện lừng lờ trên đầu tôi, điều mà tôi có thể làm chỉ là sự quần quanh do dự.

Trại Ninh đã từng nói, anh dựa vào ma túy để tìm kiếm sự yên tĩnh trong mê ảo, tôi không hiểu anh có còn cảm giác diệu kỳ nào nữa không? Cuộc sống ma túy với tôi không chút diệu kỳ, nhưng đích thực tôi tìm thấy sự yên tĩnh. Tôi cần một phương thức chết dần, tôi là đứa nhát gan, không dám chết ngay.

Tam Mao không còn cách nào, cuối cùng anh ta gọi điện thoại cho bố mẹ tôi. Bố tôi đưa tôi vào trung tâm cai nghiện Thượng Hải. Vừa ra viện, tôi bay ngay về thành phố miền Nam để tiếp tục chích ma túy.

Tôi không dám nhìn ánh sáng, không thể nghe nhạc, không muốn nói chuyện với bất cứ ai, đa nghi, lừa dối, bất kính, điên loạn, chán ăn, đêm nào cũng xem phim truyền hình nói tiếng Quảng Đông nhưng lại tắt tiếng chỉ xem hình.

Bỗng một hôm tôi phát hiện giọng mình bị hỏng, không thể hát theo mong muốn. Tôi tự nhủ, thời điểm mi tự hủy diệt đã đến. Từ đấy về sau tôi không hát, cho dù hát trong buồng tắm.

Thoạt đầu ma túy cho sức mạnh, nó khiến tôi không cần đến âm nhạc. Khi phát hiện ra điều này thì mọi chuyện đã xong.

Mù quáng xưa nay vẫn dẫn dắt máu chúng ta. Cái gọi là trạng thái mất sức kiểm chế là tai họa này tiếp theo tai họa khác. Nỗi khát khao Trại Ninh đã làm hao kiệt nhiệt lượng của tôi. Điều duy nhất mà tôi biết rõ là tại sao tôi không biết cuộc sống của mình lại rơi vào trạng thái mất sức kiểm chế.

Đại Long yêu một ả gái điếm, ả này cũng chích ma túy. Đại Long bắt đầu giúp ả cai nghiện, sau đấy cậu ta cũng bắt đầu nghiện. Ông bố ả gái điếm này tố giác Đại Long lừa đảo bọn con gái. Đại Long phải bỏ trốn, không

dọn hàng nữa. Nghe nói anh ta chết ở ngoại thành vì đau ốm, nhưng tôi vẫn không tin.

Mèo nhỏ trở thành một truyền thuyết. Tay nó cầm một gói thuốc mê trắng, thấy ai là diệt, sau đấy cũng nghiện hút ma túy. Tin cuối cùng về nó, nó bị đưa vào trại cải tạo phụ nữ, trốn khỏi trung tâm giáo dục kỹ thuật, phải cấm rừng ba ngày để tìm nó. Nó cho một người dân địa phương toàn bộ năm trăm đôla Hong Kong mà nó có, kết quả là gã này đưa nó về nhà, cưỡng hiếp nó, hiếp xong đem nó giao cho trại cải tạo phụ nữ. Nó không báo cáo lại sự việc đó cho cán bộ quản giáo. Nó nhảy lầu, bị thương ở mạng sườn, được đưa ra ngoài chữa trị, rồi được thả. Nhưng nó không đến tìm tôi, còn tôi rất mong nó đến tìm.

Tin tức về Mèo nhỏ đều do Đại Long cho biết. Sau khi Đại Long mất tích, tôi không còn tin tức gì về Mèo nhỏ nữa. Cả hai không ai đến tìm tôi.

Cuộc sống tiếp theo lao nhanh vào đen tối, không làm sao ngăn lại nổi. Trong các hàng quán ở đường phố ấy lúc nào cũng có thể mua được bơm tiêm, mà chúng tôi là những người ở đường phố ấy. Mấy người chúng tôi đã từng tin chắc rằng không thể nào trở thành kẻ nghiện ngập, vậy mà cuối cùng đứa nào cũng nghiện hút, tiêm chích ma túy. Cuộc sống biến thành con quỷ hút máu như thế đó!

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

F

1.

Tây An là tên cậu Tây An. Năm hai mươi mốt tuổi, Tây An làm bảo vệ cho một hộp đêm ở miền Nam. Cậu ta chặn được một ngọn dao cho khách, ngọn dao đã làm thay đổi cuộc sống của bản thân. Cậu ta được đưa đến một sòng bạc phi pháp, làm người gác cửa. Vốn là đứa trẻ cực khổ, bây giờ được mặc quần bò đẹp, có thể chơi gái, ngày nào cũng ăn Trái táo nhập khẩu của nước ngoài, lại còn có tiền gửi về nhà, cậu ta cảm thấy may mắn lắm. Công việc của cậu ta là canh giữ chuôn cửa, khi chuông kêu, cậu ta nhìn qua kính mắt mèo xem ai đến, nếu là người quen thì mở cửa cho vào, nếu là người lạ, phải hỏi rõ, đồng thời làm ám hiệu cho trong nhà biết. Ngày nào ở đây cũng rùng rình tiền nong, vẻ mặt con người biến đổi từng phút. Cậu ta thì được tiền thưởng, có lúc được khá nhiều.

Hôm ấy, cậu xem lại những con dao để trong ngăn kéo. Cậu ta có năm con dao lớn để trong năm ngăn kéo, chưa có dịp dùng chúng, nhưng hàng ngày cứ mỗi lần sòng bạc bắt đầu, cậu ta phải xem lại những con dao kia. Bất chợt, cậu ta phát hiện có một bọc tiền gói bằng giấy báo, nhét đầy một ngăn kéo. Cậu ta biết đây là tiền chuẩn bị cho cuộc sát phạt, mọi lần vẫn cất trong két sắt, hôm nay tại sao lại để đây? Cậu ta đếm, có đến bốn chục cọc, hoặc không nhiều đến thế, hoặc nhiều hơn, mỗi cọc có thể là mười nghìn. Từ lúc phát hiện cho đến lúc cho tiền vào bao tải mất chừng mười lăm phút. Đúng như cậu ta nói với Thượng Hải, không thể ngờ được. Vì ở các sòng bạc vẫn có câu, tiền không phải kiếm được mà tiền là của ta. Đó là câu nói mà những người Tây An quen biết đều nói, cho nên cậu ta tin là như thế.

Cậu ta ngồi xe đến Quảng Châu hoặc Chu Hải, vào ở trong một khách sạn. Cậu ta nghĩ mình đã trở thành người khác rồi, nên muốn có một người bạn, nhưng là bạn gái. Suy nghĩ giây lát rồi cậu ta gọi điện thoại, ít nhất là gọi cho bốn cô. Bốn cô gái hoặc nhiều hơn đều từ chối với đủ lý do. Tin cuối

cùng được biết, cậu ta bị lão chủ sòng bạc tóm được ở Quảng Châu, giết luôn. Lúc ấy trên người cậu ta không có lấy một xu dính túi. Sau đấy, sòng bạc này đóng cửa, không còn thấy ai lai vãng nữa.

2.

Thượng Hải, đấy là tên nó. Nó đã hai lần nạo thai với bạn trai, thế rồi anh bạn trai kia cũng biến luôn, bỏ nó lại một mình. Nó đã từng tự sát, đúng là tự sát để được chết. Nhưng bạn trai của nó cũng cóc cần. Nó chỉ cần một người bạn trai, một người bạn tuyệt đối. Một người con trai xuất hiện. Một bạn trai lớn tuổi, năm giác quan như tạc bằng dao, thoáng nhìn cũng đủ biết anh ta bị bệnh dạ dày. Mắt anh ta không có lấy một sợi lông mày. Anh ta bảo, anh ta chuyên buôn bán áo len ở miền Nam, muốn Thượng Hải, vì em mới mười chín tuổi, vì em đẹp.

Nó điên lên vì có cảm giác được yêu. Anh ta mua cho nó rất nhiều thứ. Thật ra thì nó không thiếu thứ gì, bố mẹ nó cũng buôn bán, nó là con út trong gia đình. Nó không thiếu tiền, chỉ thiếu tình, cần tình yêu.

Một hôm, anh kia bảo đưa nó đi Quảng Châu chơi, tham gia hội chợ. Nó đi, tạm xa bố mẹ, theo anh ta đến một khách sạn ở Quảng Châu. Trong khách sạn này có cả gái làm tiền, bọn nghiện hút, bảo kê dặt mối, kẻ làm bạc giả, buôn bán ma túy. Các phòng đều có người ở, đều trái ối. Bạn trai của nó nói, anh ở tù mười lăm năm, anh cần em làm “gà” cho anh, anh biết rõ gia cảnh em lắm, nếu em không bằng lòng, anh sẽ làm hại đời em và gia đình em.

Rất nhiều con trai Thượng Hải ở đây ăn mặc giống nhau, hoặc đồ tây màu xanh lá rau, cài hai hàng cúc, cúc vàng chóc. Những người mặc như thế đều ngồi tù hơn chục năm, đều có bộ mặt người đau dạ dày. Thượng Hải không trốn thoát, nó bắt đầu cuộc sống lấy ngày làm đêm.

Nó theo anh ta đến một khách sạn ở một thành phố khác, thấy đám con gái làm “gà” kiếm được nhiều tiền, lấy những kẻ bảo kê dặt mối làm chồng, tính hiếu thắng của nó nổi lên, ba tuần sau nó bắt đầu đi kiếm ăn.

Tối nào cũng vậy, nó cứ lên lên xuống xuống ở thang máy khách sạn, trong người thủ sẵn một tá bao cao su, nó tự nhủ, một cái, một cái, lại một cái, mỗi cái là năm trăm đồng. Nó nhạy cảm với con số, nhưng không nhạy cảm với tiền nong, mỗi lần làm xong về phòng, lại đưa tiền cho chồng, nó không

giữ tiền bao giờ.

Thang máy này là thế giới của nó, cái thang máy mà nó ghi nhớ là cửa ngõ cuộc sống của nó. Nó mặc áo len cộc tay màu đỏ, bảo đấy là quần áo công tác. Đứng trong thang máy, nó có thể bấm nút đến một tầng nào đấy, nó giống như cô gái coi thang máy. Cặp mắt đen của nó là cửa sổ tâm hồn, nó có một người đàn ông gọi là chồng, nó nghĩ mình yêu anh ta. Nó cần một người đàn ông, bây giờ nó có anh ta, nó có thể làm bất cứ việc gì cho anh ta, hơn nữa bây giờ nó là gái làm tiền, chẳng ai thêm yêu nó nữa. Tình yêu ở ngay trong tim mà không phải ở trên người nó, trước kia không phải, người đàn ông hiện tại vô dụng, trước kia cũng chẳng ra sao, nhưng không việc gì.

Đủ loại trai gái ra vào thang máy. Đàn ông phần lớn là khách. Con gái phần đông là các tiếp viên hộp đêm ở tầng trên, bọn chúng rất xem khinh Thượng Hải, vì các cô tiếp viên nhận tiền thưởng của khách uống rượu, cho dù có bán mình cũng phải từ một nghìn trở lên, các cô này cho mình là “tiểu thư”, còn Thượng Hải là “chim bằng”. Có những tiếp viên người Thượng Hải khẳng định Thượng Hải không phải là người Thượng Hải, nếu không thì tại sao trang phục lại “hàng chợ” đến thế? Các cô ấy nghĩ, Thượng Hải có thể là dân ngoại thành chẳng? Hoặc Tô Châu, Hàng Châu gì đấy.

Trình diễn dương cầm ngay trong sảnh lớn khách sạn. Nó không hiểu âm nhạc, nhưng nghe rất dễ chịu. Tối nào cũng vậy, cứ từ tám giờ đến mười giờ đều có trình diễn dương cầm, cho nên nó rất thích tìm khách vào những lúc ấy. Nó đứng hồi lâu trong góc thang máy, thang dừng ở mỗi tầng lầu, nó hỏi tiếp viên ngồi ở quầy phục vụ tầng “có không?”. Cô nhân viên trực tầng ra ám hiệu. Có lúc nó ra, có lúc không ra khỏi thang máy, có lúc nó mời chào những người đàn ông cùng thang máy: chơi không anh?

Ánh mắt nó chan chứa nỗi khát khao ngây thơ. Nó nhìn thẳng vào người đàn ông bằng cặp mắt đen láy, hỏi thẳng: anh có chơi không? Có người nhìn, có người không nhìn nó. Dù nhìn hay không, dù ánh mắt thế nào đi nữa, Thượng Hải đều thuộc lòng. Có những anh chàng sờ mó người nó, những anh chàng này đều lộ ánh mắt thèm muốn. Những anh chàng nhìn

Thượng Hải trong thang máy ánh mắt đều hấp háy niềm vui. Những lúc ấy, Thượng Hải đều mỉm cười. Các chàng thích Thượng Hải đứng dựa vào thang máy.

Thượng Hải không bao giờ nói năng tục tĩu, nhưng không từ chối những anh chàng nói tục với nó, hoặc nó đã quen. Nó giống như một cô gái đần độn chỉ biết làm tình. Nhưng trông nó trắng trẻo sạch sẽ, điều này có lợi cho công việc làm ăn của nó. Có lúc, theo phán đoán, nó theo khách về tận phòng, dùng đủ phương kế để thuyết phục khách. Nó bắt đầu làm với những anh chàng kia, động tác của nó rất dứt khoát và ôn tồn. Nó biết không thể ở lâu trong phòng của khách, chỉ cần quá mười phút là nó không làm được gì. Cho dù không làm được gì nó cũng cho tiền nhân viên trực tầng. Nhân viên khách sạn là người hợp tác, họ giới thiệu khách, đứng canh cửa. Nếu nhân viên nghi ngờ, nó không thể nào làm ăn trong khách sạn này được.

Loanh quanh trong thang máy đến nửa đêm, Thượng Hải bắt đầu đi gõ cửa, gõ cửa những phòng khách mà nó bỏ sót. Làm như thế rất nguy hiểm, nếu ông khách nào báo với bảo vệ khách sạn thì phiền cho nó. Cho dù chồng nó đã làm việc với khách sạn, nhưng cũng có người không chịu nhận hối lộ, điều này thì nó hiểu lắm. Nếu nó bị tố cáo, ông chồng không vui, có thể đánh nó, hoặc mấy ngày không thèm nói chuyện, càng không ngủ với nhau. Nhưng nó bắt đầu yêu người đàn ông này từ hôm nó đi làm. Anh ta ôm lấy nó, nó cần có sự vỗ về, an ủi như thế. Đó là cảm giác xúc động nhất trong ngày đối với nó. Nó có thể điên lên vì khoảnh khắc ấy.

Nhưng nó vẫn phải đi gõ cửa, vì thang máy không còn ai, hoặc nếu còn, khách cũng đem gái từ ngoài vào, hoặc là những anh chàng say rượu. Nó không làm với những người say rượu. Đến với những anh chàng say rượu mất quá nhiều thời gian, mà thời gian ban đêm là tiền bạc. Càng được nhiều tiền thì ông chồng càng quý nó. Ông chồng ham đánh bạc, Thượng Hải làm được bao nhiêu tiền đều bị chồng nướng vào chiếu bạc hết. Cũng có lúc được, được rồi lại thua. Có lúc nó phải nhét bông vào để đi kiếm tiền. Nó muốn lấy anh chồng này, nếu không làm sao có thể gọi là “ông xã” hoặc “bà xã”? Nó muốn chồng là một người đàn ông có lương tâm. Có lần, một

người cho chồng nó một cô gái, anh ta muốn một lúc với cả hai. Nhưng có lần Thượng Hải tự sát trong nhà vệ sinh, vậy là anh kia không dám.

Một năm sau, Thượng Hải bị bệnh loét cổ tử cung, hễ làm là ra máu. Đến bệnh viện Lưu Hoa khám, bác sĩ bảo phải chạy điện. Bác sĩ là một người đã lớn tuổi, ngày nào cũng có cả lũ con gái xếp hàng chờ ông khám bệnh. Ông là bác sĩ phụ khoa nổi tiếng, nói năng nhỏ nhẹ với người bệnh, khám cho từng người xong, ông lại rửa tay bằng miếng xà phòng trông vừa già vừa cứng. Tay ông rất nhỏ, hình như không có thịt, da tay thâm màu, từng sợi gân xanh nổi rõ. Ông nói, cháu phải điều trị bằng tia laser trong một thời gian dài. Thượng Hải cứ hai ngày lại phải đến bệnh viện một lần.

Có lần, Bạch Phấn cùng nó đến bệnh viện. Bạch Phấn bảo nó bị lãnh cảm, cho nên nó chờ ở ngoài. Thượng Hải cảm thấy Bạch Phấn là đứa con gái khó hiểu, bệnh lãnh cảm có liên quan gì đến phụ khoa? Hơn nữa, nó còn rất trẻ, làm sao bị lãnh cảm được? Với lại, lãnh cảm là cái quái gì? Nghiện ma túy có gì hay? Khác nào đốt tiền mỗi ngày? Nhưng Bạch Phấn là cô gái không làm “gà” duy nhất mà nó quen ở đây. Cho nên nó thích Bạch Phấn. Chạy điện xong, hai người đi dạo dưới nắng. Cả hai không quen với ánh sáng ban ngày. Thượng Hải đi được một lúc bỗng nó bật cười. Bạch Phấn nhìn nó. Nó nói, cậu xem, cậu xem, tớ làm với người này rồi, làm cả với người kia nữa, đúng thế, đúng thế,...

Điều trị bằng tia laser không có cảm giác gì, rất dễ chịu, nhưng đắt quá. Chỉ điều trị mấy lần, Thượng Hải bắt đầu đi kiểm tiền. Đi vài lần lại ra máu. Có lần máu ra không cầm nổi. Đưa vào viện, phải nằm viện mất mấy hôm. Ra viện lại đi khách, hễ làm là đau. Nó không thể phát huy nổi kỹ thuật, tử cung hỏng rồi. Thượng Hải hỏng hẳn rồi! Ai cũng bảo thế. Nó không chịu, nó bắt đầu dùng miệng để làm ăn, chỉ dùng miệng, bởi thế nó nhanh chóng phát tài. Nó trở thành “nữ hoàng kích thích” của khách sạn này. Nhưng anh chồng không gặp may, thua liên miên, nợ như chúa chổm, anh ta trả phòng bỏ đi Quảng Châu, bảo đi ăn cắp một thời gian rồi về. Anh chồng vay cho nó ít tiền để chữa bệnh.

Anh chồng về, đem theo một người con gái khác. Anh ta quyết định đi Ma Cao, bỏ Thượng Hải lại. Vì Thượng Hải chỉ có thể làm việc bằng miệng. Đi

Ma Cao mất khá nhiều tiền, anh ta cần có người làm được cả trên và dưới. Thượng Hải thấy chông không cần nó nữa, vì nó hỏng rồi sao? Đó cũng là chuyện bất khả kháng, cũng là số phận hẩm hiu. Tại sao bọn con gái kia không hỏng? Thượng Hải uất lắm, tiền nó kiếm đủ mua một nhà máy, vậy mà giờ đây trên người chỉ còn đúng năm trăm đồng! Với lại, nó chưa mua bộ đồ nào, chưa ăn tiệm một bữa nào, ngày nào cũng cơm rang với cá mặn, trứng gà hoặc với cà om. Nó thèm ăn trứng hấp Thượng Hải, nhưng từ ngày đến đây nó chưa từng ăn lần nào.

Thượng Hải rời khách sạn này, nó đến chỗ khác làm tiếp viên trong hộp đêm. Với sức chịu đựng và tốc độ của một gái điếm, thậm chí với khả năng múa hát, nó khá lên nhanh chóng. Ngày nào nó cũng được rất nhiều tiền thưởng, có lúc nó còn theo khách về nhà. Khách ở hộp đêm dễ tìm hơn ở phòng khách sạn, giá cũng cao hơn, bây giờ nó không có bạn trai, kiếm tiền cho bản thân không đến nỗi vất vả, có những lúc nghỉ chủ nhật, nó cảm thấy cuộc sống ngày một khá hơn, bệnh tình cũng khỏi dần. Nó nghĩ, phải về Thượng Hải một chuyến.

Lại một anh chàng nữa xuất hiện. Anh này người vùng Đông Bắc, chuyên nghề móc túi, không phải là tay bảo kê, Thượng Hải yêu anh ta. Nó quyết định quay về khách sạn làm gái phòng, vì làm phòng khách mỗi đêm có thể tiếp nhiều khách, nhưng ở hộp đêm mỗi tối chỉ một thôi. Nó muốn kiếm ít tiền, rồi hai người đưa nhau về Đông Bắc, lấy nhau. Nó lại về với cái thang máy của khách sạn kia, mọi người lại gặp nó. Bây giờ nó mặc khá là tốt, lúc nào cũng tươi cười, hôm nào cũng đi ăn với bạn trai.

Anh chàng này rất đàn ông, là người đàn ông mà nó thấy dễ chịu nhất trong số những người mà nó đã từng sống. Vì điểm này mà Thượng Hải yêu anh ta.

Cuối cùng, cái khách sạn kia phải kiểm tra, ông chủ khách sạn bị bắt. Hôm bị kiểm tra, gái làm tiền và nhân viên chạy như vịt, nó không kịp chạy, vì lúc ấy nó đang ở trong thang máy.

Ở trong trại thu dung, nó mong anh kia đến thăm nó, đem quần áo đến cho nó thay. Nó nghĩ, tiền chung của hai người anh kia giữ, anh kia sẽ chuộc cho nó ra. Nhưng chẳng ai đến thăm nó. Ngày nào nó cũng khoe với mọi

người, anh kia yêu nó lắm, chắc chắn anh kia sẽ tìm cách. Nó bị phạt đi trại giáo dưỡng phụ nữ một năm. Trong trại giáo dưỡng nó cũng nói thế, người nghe nhàm cả tai, mọi người đem nó ra làm trò cười, nhưng vẫn giúp nó, cho nó áo quần, cho nó ăn quà, ăn bánh. Vì nó đang mang bầu, nên trong trại nó không phải lao động. Ở trại được bảy tháng, nó được ra trước thời hạn.

Nó chạy khắp nơi để tìm anh chồng hờ kia. Nó vác cái bụng chứa ngòi tàu hỏa, lên tận Thẩm Dương. Anh kia bảo với nó, tiền hết từ lâu rồi, mời cô cút đi cho sớm! Anh ta cứ nhắc đi nhắc lại với nó câu ấy. Thượng Hải một mình quay về. Một anh khác đưa nó đi bệnh viện, anh ta yêu nó, đòi lấy nó, nhưng anh này không có tiền. Làm phẫu thuật xong, người nó thay đổi hẳn, mặt và người chảy dài, mắt không còn đen nữa, duy chỉ có lông mi vẫn quăn lên.

Nó lại bắt đầu đi làm ở hộp đêm. Có điều, bây giờ nó không thể nào gặp may như trước, hơn nữa nó cũng không có tiền để mua quần áo đẹp, áo quần cũ bị anh chàng người Đông Bắc vứt hết. Có lúc nó phải nói dối với bạn trai mới của nó, nó phải đi ngủ với người khác, nhưng cảm giác không ra gì. Anh bạn trai này không cho nó đi làm việc ấy, vì thế hai người cãi nhau luôn luôn.

Một hôm, mẹ anh chàng này gửi thư đến, bà ta nghe nói, con trai có vợ chưa cưới, bà phấn khởi lắm, bà đã chuẩn bị được hai nghìn để hai người cưới nhau. Nó khóc, hai nghìn, trước đây nó kiếm không biết bao nhiêu lần hai nghìn! Nghĩ vậy, nó quyết định theo anh này về nhà làm đám cưới.

3.

Dạ Mỹ Lệ, đó là tên nó. Từ nhỏ, nó bị người ta mua đi bán lại không biết bao nhiêu lần. Nó mười chín hoặc hai mươi, có nhiều cách nói về nó. Nó không biết chữ, nói thứ tiếng phổ thông kỳ quái, phát âm thì lung tung, thô thiển, giống như vẻ ngoài của nó. Nó bảo nó người Tân Cương, nhưng chúng tôi không biết đích xác nó người ở đâu. Điều này chỉ có nó biết. Nó rất thích bịa chuyện, đây là đặc điểm của nó. Nó được bồ của Thượng Hải đưa từ Quảng Châu đến thành phố này. Trên làn da trắng của nó có vô khối nốt tàn nhang, sống mũi cao như được nâng lên, mắt to hai mí như được

phẫu thuật chỉnh hình, bộ ngực cũng như được bơm silicon. Nó nhiệt tình như lửa, tính tình thì sôi nổi, thấy Thượng Hải suy sụp, nó quyết định lợi dụng anh chàng kia để hai người đi Ma Cao, vì nó muốn đến các sông bạc ở Ma Cao, muốn đến đây để lao vào cuộc đò đen.

Vì cái bề ngoài khác lạ, cho nên bồ của nó cũng khó làm giấy tờ giả để nó có thể qua được cửa kiểm soát. Bồ nó làm giấy tờ giả để đi Ma Cao trước, rồi chờ nó vượt biển vào. Lần đầu vượt biển, vì sương mù dày đặc, thuyền lạc sang phía Hong Kong, lên bờ rồi chúng mới biết là Hong Kong. Cho nên chúng phải ra trình diện, ra trình diện sẽ phải trả về lục địa, bị phạt ít tiền rồi cũng được tha.

Lần thứ hai vượt biển, bọn chúng bị truy đuổi, Dạ Mỹ Lệ đứng trên thuyền hét to, sao các người chạy chậm thế? Các tay lái thuyền nghe nó hét, sợ quá chạy thật nhanh. Thuyền chạy loạng choạng, khiến Mỹ Lệ ngã sừng cả đấy, nhưng chuyến vượt biển thành công. Bồ của nó không ra đón, các tay lái thuyền không thu được tiền, bọn chúng vật Mỹ Lệ ra cưỡng hiếp, Mỹ Lệ khen, chúng nó khá lắm, khiến tớ đạt đến cao trào.

Mỹ Lệ lần mò vượt qua hàng rào dây thép gai, cuối cùng cũng tìm thấy đường. Nó biết, ở Ma Cao hễ ngồi lên xe của tư nhân là coi như không bị kiểm tra giấy tờ, nó nhanh chóng ngồi lên một chiếc xe tư nhân. Nhưng chẳng ai thèm ngó với nó, vì nó leo qua hàng rào dây thép gai, thịt da rách nát. Nó phải đi tìm trạm điện thoại công cộng, đổi mấy đồng tiền Bồ Đào Nha, mạo hiểm gọi điện thoại cho bồ. Lúc đó bồ nó đang sát phạt đò đen.

Mỹ Lệ bắt đầu ăn mặc thật đẹp để đi khách. Nó không giống Thượng Hải. Nó ham chơi, chỉ cần anh bồ không cần thận, vậy là nó bùng đi mua sắm, thứ gì cũng thích, mua về rồi lập tức không thích nữa. Nó cũng đi đánh bạc, uống rượu, tìm bạn trai, dùng tiền để tìm bạn trai. Một bận, nó bị bắt trên đường tới sàn nhảy, trong người nó không có một thứ giấy tờ gì, bởi vậy nó bị tống về bên Chu Hải. Nhưng Chu Hải không thu nhận nó, Chu Hải bảo nó là người Nga. Mỹ Lệ lại bị trả về Ma Cao.

Chợt nó nhớ đến một khách làng chơi mà nó quen, ông khách này có hẳn một tủ kính toàn bật lửa, các loại bật lửa. Nó nghĩ, người ta phải dùng nhiều bật lửa thế kia ư? Nghĩ đến đây nó bật khóc. Bồ của nó bỏ tiền để cứu nó

ra. Để đề phòng tai họa, anh bồ này đưa nó vào một khách sạn để tiếp khách. Cuối cùng, nó ăn cắp tiền của bồ để vượt biển về đại lục, về đại lục nó cảm thấy tự do hơn. Nó lại ra đứng đầu phố.

4.

Bột trắng, đó là tên tôi. Ở thành phố này tôi đã từng có một người yêu. Tôi không thể không có anh ấy, không có anh ấy tôi không làm được gì. Tôi nghĩ, đấy là người yêu. Anh ấy bỏ đi, tôi bị dồn đến bờ vực của hội chứng cuồng loạn, đúng là đáng sợ.

Tôi bắt đầu ngủ với những người đàn ông khác. Tôi trở nên lạnh lùng. Vì tôi hiểu giao cấu và làm tình khác nhau. Hình như khi giao cấu tôi tìm thấy tôi khác, vì thế mà cho rằng trước đây mình quá là yêu mình. Thật ra tôi chẳng có gì, là người đáng thương không thể xác định được bất cứ thứ gì. Đó là con người đáng thương, không bình thường, là sự phát dục không bình thường. Tôi ngờ rằng mình không yêu Trại Ninh, vì yêu là gì tôi cũng chẳng biết, tôi chỉ thích tình cảm anh ta dành cho tôi.

Có thể tôi không biết xấu hổ là gì, cho dù tôi hiểu một người không biết xấu hổ là gì không đáng yêu chút nào.

Mỗi lần ngủ dậy tôi đều đến khách sạn này bơi vào buổi tối. Mỗi lần bơi, bể bơi chỉ còn một mình tôi. Lần nào cũng vậy, trong đầu tôi đều chiếu phim. Buổi biểu diễn từ giếng sân khấu của Trương Quốc Vinh. Mỗi lần bơi thắm mệt, ở dưới nước lên, lúc nào cũng bắt gặp cảnh Trương Quốc Vinh mặc bộ đồ kỳ quái hát bài Hồn ma người tình. Đó là thứ âm nhạc khác, tôi cũng thích.

Nhưng tôi rất chóng chán những thứ tôi thích. Tôi bắt đầu nghiện ma túy. Thông qua thứ bột trắng tôi có thể gặp lại tôi trong quá khứ. Tôi trong quá khứ tương đối thích hợp, là một đứa trẻ nhút nhát, không biết gì, không có cách nào tiếp nhận mọi chuyện, kể cả tự sát.

Do bệnh hen chết tiệt, tôi nhanh chóng trở thành chuyên gia kiểm nghiệm độ thuần khiết của heroin. Tôi biết phải thông qua mức độ căng thẳng của khí quản để phán đoán heroin thật hay giả, thậm chí còn biết trong đó có bao nhiêu phần giả. Ví dụ bột 666, ví dụ thuốc chuột. Dần dần tôi trở nên nổi tiếng trong đám buôn ma túy (vì bọn chúng luôn luôn bị bắt, bị bỏ tù,

cho nên tôi thay chúng nó). Cái tên Bột trắng bắt nguồn từ đây.

Hút quá nhiều heroin khiến tôi đâm ngớ ngẩn. Sống với Trại Ninh trong một căn hộ khiến tôi không chịu nổi, đành phải dọn đi nơi khác. Chưa tìm được nhà, tôi vào ở tạm khách sạn này. Tam Mao, người bạn duy nhất kiếm cho tôi một căn phòng miễn phí. Tôi không hiểu tại sao Tam Mao lại có thể tìm được chỗ ở miễn phí như thế này. Vợ Tam Mao bảo, trước kia cậu Tây An cũng trong băng nhóm xã hội đen. Một tay trong ban nhạc rock cũng ở trong băng nhóm xã hội đen. Chuyện thật buồn cười. Vợ Tam Mao giải thích, thật ra đây chỉ là một nhóm trẻ con chuyên đi ăn cắp xe đạp, rồi càng ngày càng quá đi, thành một băng. Trong một lần đánh nhau, có người nổ súng, Tam Mao sợ quá, bỏ luôn không tham gia xã hội đen nữa. Tiếp theo, anh ta đi đàn, hát, rồi lập băng nhạc rock.

Thượng Hải gõ cửa đến mục cả đầu óc, nó gõ cửa cả phòng của tôi. Lúc ấy trong tay nó đang cầm trái Trái táo. Tôi nghĩ, có thể một khách nào đây cho nó. Tôi bảo, đừng ấy vào đây giúp tớ một tay được không? Có một tay ngất trong phòng tắm của tớ. Thượng Hải bảo người chết nặng lắm, hai đứa chúng mình không khiêng nổi đâu. Tôi bảo, tay ấy chưa chết, chỉ ngất thôi. Thượng Hải bảo, ngất với chết đều như nhau. Tớ gọi bồ tớ đến giúp.

Người ngất kia là Tây An. Hồi ấy Tây An cứ quẩn lấy tôi. Để chứng tỏ ta đây dũng mãnh, có lần cậu ta chích ma túy ngay trong phòng tắm, thế rồi cậu ta ngất đi. Tôi không muốn nhìn người tiêm, vì rất sợ. Khó khăn lắm Tam Mao mới đưa tôi ra khỏi khách sạn này. Anh rất ân hận vì đã để tôi ở đây, anh bảo, mình không biết chỗ ấy lại hỗn loạn như thế.

Từ đây về sau, Thượng Hải thành bạn thân của tôi, Tây An thành bạn thân của Thượng Hải. Người lấy Thượng Hải chính là bạn của Tây An. Tây An xem thường những kẻ bảo kê dặt mối. Tây An đem đến cho Thượng Hải một người bạn trai tốt, hơn nữa anh này cũng trẻ và đẹp trai như Tây An.

Bà mẹ anh này cho Thượng Hải hai nghìn đáng nhớ. Thượng Hải lấy chồng, không còn quay lại nữa. Sau ngày lấy chồng, Thượng Hải nhận được cú điện thoại thế này: anh đang có mấy trăm ngàn, em có đi với anh không? Thượng Hải bảo đâu có được! Nhưng tại sao lại là em? Tây An nói, vì chợt nhớ những ngày đã từng sống với nhau trước kia, anh thấy em là

người con gái tốt, rất tình cảm, anh thích. Thượng Hải nghe thấy hai tiếng “đã từng”, liền từ chối Tây An.

Đó là một đường phố. Thời gian tiếp theo, tôi luôn luôn nhớ đến đường phố này, trong ký ức giày vò con người, tôi lớn lên trên đường phố đó. Tôi lớn lên trong nỗi nhớ về đường phố này chứ không phải nhớ về người con trai kia, càng không nhớ về trường học.

Đường phố ấy có gái điếm, có bảo kê dặt mồi, có khách làng chơi, có bọn buôn bán ma túy, các em bé gái bán hoa, ăn mày, người bán thịt nướng. Về sau, cảnh sát đến nhiều, những người kia cũng biến đâu mất, những âm thanh đáng sợ không còn, hai bên phố xây lên những nhà cao tầng mới, nhưng ánh mắt đen láy còn mãi trong trong đời của tôi. Lúc bật đèn, lúc tắt đèn, giữa những khoảnh khắc đen tối hay xán lạn của đời tôi, chúng vẫn ở kia, không có cách gì tách rời tôi khỏi những bí mật ấy.

Tất cả những điều tôi nói như một lời xin lỗi. Có lúc tôi nghĩ, bởi những bí mật ấy mà tôi mất hết quyền trông chờ ở tương lai.

Hồi ấy, tôi thường đến đường phố này. Tôi với cặp mắt đen tỏa ánh sáng xanh của người trúng độc kiếm tìm một cặp mắt đen khác, tôi tìm người bán ma túy cho tôi. Không còn chuyện gì quan trọng hơn thế.

Một hôm, tôi thấy Dạ Mỹ Lệ. Mỹ Lệ thích tôi lắm, vì Trại Ninh để lại cho tôi một khoản tiền lớn. Với lại, vì tôi có văn hóa, Mỹ Lệ rất thích làm bạn với những người như thế.

Tôi và Mỹ Lệ cùng nhận được điện thoại của Tây An. Lúc ấy tôi với nó đang cãi nhau. Mỹ Lệ chưa được tôi đồng ý, nó đem bạn trai về nhà tôi, nó bảo nó thích anh này, không phải làm tiền, mà chỉ muốn đưa anh ta về đây chơi, muốn cho tôi biết mặt bạn trai của nó. Nó nói, không ngờ đảng ấy lại xem trọng tiền tài đến vậy! Cuối cùng, nó hét lên: bạn, đảng ấy hiểu thế nào là bạn không? Đúng lúc ấy thì máy nhắn tin của nó đổ chuông.

Tây An nói với nó cũng những lời như nói với tôi. Mỹ Lệ bảo, em không đi với anh nữa đâu, đừng quấy rầy em! Ở đây có người anh quen đấy, người ấy thích tiền lắm, anh cứ hỏi người ấy mà xem.

Tôi cầm điện thoại lên, nói: anh có nhiều tiền như vậy có thể tìm được những người con gái hơn bọn này, tìm bọn này làm gì? Tây An bảo, Mỹ Lệ

là người con gái có thể bỏ đi bất cứ lúc nào, cho nên anh chỉ tạm thời thích Mỹ Lệ, nếu cô ấy đi, anh cũng không buồn. Còn em là người “có văn hóa”, với lại, là người con gái duy nhất mà anh chưa chiếm được, lúc này anh có nhiều tiền, em có đồng ý đi với anh không? Anh sẽ đưa em đến một nơi tốt nhất để cai nghiện.

Lúc bấy giờ tôi rất xem thường Tây An, thật ra tôi cũng xem thường Mỹ Lệ, càng xem thường Thượng Hải. Tôi nghĩ, Thượng Hải là thứ con gái ngu dốt trời sinh ra để đi bán thân xác, cho nên tôi không bao giờ nói “tiếng người” với chúng nó, cũng chưa bao giờ khuyên nhủ chúng nó, ngược lại chúng nó khuyên tôi đừng nghiện ma túy nữa.

Tôi chỉ nói, tôi không đi với anh đâu, thế rồi đập máy luôn.

Tôi hỏi Mỹ Lệ, tại sao đằng ấy không đi với Tây An? Cậu ta vừa đẹp trai, vừa lắm tiền. Mỹ Lệ nói, vì mình thích tự do, không muốn buộc mình vào bất cứ một anh nào, cho dù có yêu anh ta không, cho dù anh ta là ai. Nói xong, Mỹ Lệ bỏ đi, nó lại ra đứng đầu phố. Nó không nói gì với tôi nữa.

Ít lâu sau, tôi lại nhận được điện thoại, vẫn là của Tây An. Tây An bảo, bây giờ trên người anh không có một xu dính túi, em có đồng ý đến với anh không? Tôi cười nhạt rồi cúp ngay máy.

5.

Bồ câu là tên nó. Nó có khuôn mặt của một mỹ nhân. Nó rất nhỏ bé, nhưng người thì đầy đặn. Tin Tây An chết là do nó đưa đến. Bồ câu đến từ vùng có giếng dầu. Để trốn chạy nghèo đói, nó tìm đến thành phố này và bắt đầu cuộc đời gái làm tiền. Nó tự nhủ, tích lũy tư bản ban đầu cũng từ tội ác. Với suy nghĩ bạo liệt như thế, nó sớm từ bỏ nghề gái điếm.

Tây An quen nó như quen Thượng Hải hoặc Mỹ Lệ vậy, đều quen qua những cuộc “mua bán”.

Tây An tìm nó vì cậu ta cảm thấy nó “còn ngon”, hơn nữa nó cũng xuất thân nghèo khổ. Tây An bảo với Bồ câu, em có thể làm lãnh đạo của anh, chúng mình cùng phấn đấu nhé!

Hoàn cảnh của Tây An thật dễ sợ, Bồ câu biết rõ lắm. Giấy tờ giả để Tây An đi Ma Cao là do Bồ câu bán với giá cao.

Bồ câu quen tôi cũng trên đường phố này. Hồi ấy, Bồ câu ở trên con phố này đang để ý xem ai cần mua giấy tờ giả để sang Ma Cao. Bồ câu hỏi tôi, nên nghĩ thế nào về cái chết của Tây An? Có ai không biết? Sai lầm duy nhất của Tây An là, anh quên mất mình là người nghèo, anh ta hoàn toàn quên rằng, khó mà có được bốn trăm ngàn kia.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

G

Một buổi sáng tháng mười hai năm 1994, tôi xuống nhà đi mua nước, có trời mới biết nổi tại sao tôi lại bay về phía cái xe ô tô con đang từ từ chạy tới. Đầu và mắt phải tôi bị thương. Các cô y tá cạo trọc mái tóc dài của tôi. Thuốc tê trong quá trình mổ mắt không còn hiệu lực.

Bố tôi đến. Ông bảo, cảm ơn tai nạn ô tô này đã cho ông biết tôi vẫn nghiện ma túy.

Bố tôi lại đưa tôi vào trung tâm cai nghiện Thượng Hải.

Trước lúc về Thượng Hải, Tam Mao đưa đến một đồng mũ, anh ta bảo đây là số phận, mình cảm thấy bạn sẽ khỏi. Thấy không, bạn đội mũ đẹp lắm!

Với bảy bao hành lý căng đầy, tôi và bố ra sân bay. Tôi giấu heroin vào áo trong, vì tôi lên cơn nghiện bất cứ lúc nào. Bố tôi không hiểu điều đó.

Khi qua cửa kiểm soát sân bay, tôi hồi hộp nhìn bố tôi nghĩ, ông là người tốt, tôi là người xấu.

Lúc máy bay cất cánh, tôi òa khóc, thề rằng không trở lại cái thành phố này nữa. Sau đây, tôi biết thành phố này càng ngày càng sạch sẽ, càng đẹp, nhưng tôi không trở lại nữa. Cái thành phố nhỏ có tốt có xấu ấy ở miền nam vĩnh viễn trở thành ác mộng của tôi.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

H

Chị hộ lý đến hỏi tôi tối nay ăn gì, chị nói: em có chè vừng và mì ăn liền nhãn hiệu Đầu bếp Khang. Chị ta nói thêm: em rửa mặt không? Có cần lấy cho em ít nước nóng không? Tôi mở mắt nhìn người ngồi bên giường, một chị phụ nữ chừng bốn mươi tuổi, gò má thô và nhô cao, sắc mặt đỏ gắt, mặc áo bông, quần bông đỏ thẫm, xem ra là một phụ nữ lao động. Tôi hỏi, tại sao chị lại là hộ lý của em? Tại sao ngoại trừ em ra, còn ở đây đều mặc đồng phục? Chị nói, vì chị là bệnh nhân. Tôi hỏi: chị cũng đến cai nghiện à? Miệng chị hé mở, chị nói, em không biết người bệnh ở đây bị bệnh gì à? Tôi hỏi, bệnh gì? Chị trả lời: đây là trung tâm cai nghiện, chẳng phải thế hay sao? Chị lắc lư tấm thân, thân thiết nói, chúng ta đều là những người phạm sai lầm và bị bệnh thần kinh. Tôi hỏi, gì cơ? Bệnh thần kinh? Chị nhìn thẳng vào mắt tôi, chị nói, chị đã giết bố chồng. Tôi nói: giết người ư? Tại sao chị lại giết ông ta? Chị nói, vì ông ta chửi chị, cho nên chị cho thuốc trừ sâu vào cơm của ông ta.

Tôi là người sống dựa vào thuốc, là ác mộng của tất cả các bà mẹ. Tôi đã từng dốc sức vào rượu và âm nhạc, sau đấy lại hiến thân cho ma túy và chocolate, tôi nghĩ mình là kẻ điên cô đơn. Chiều hôm nay tôi bị bố tôi đưa vào đây, mọi phản ứng của tôi vào lúc này rất chậm chạp, vì tôi bắt đầu dùng thuốc. Tôi nghĩ, thần kinh mình cũng không rõ ràng, nhưng tôi đang sợ những gì diễn ra ở trước mắt đây. Tôi nghĩ, cái trại giam này thật đáng nể, để người cai nghiện ma túy sau khi được ra trại không còn dám nghiện nữa. So với họ, tôi thật đáng xấu hổ, vì tôi bắt đầu cảm thấy xấu hổ. Ma túy làm tôi thành kẻ ngớ ngẩn. Hồi chiều vào đây tôi còn nghĩ, tại sao căn phòng chỉ có một mình tôi? Tại sao người nghiện ở Thượng Hải lại già thế? Suốt bảy mươi hai tiếng đồng hồ bức bối, vì cái bệnh hen chết tiệt của tôi, bác sĩ không dùng biện pháp gây mê đối với tôi. Chị phụ nữ trông coi tôi hàng ngày giúp tôi đi nhà vệ sinh, rửa mặt, đánh răng, chị còn giúp tôi quét

nhà. Có lần, chị dìu tôi vào nhà vệ sinh, một người bệnh nói với tôi, em thấy người em đấy, thôi nhé, ra trại rồi đừng nghiện nữa!

Cái nhà lớn vô cùng, trong nhà lớn còn có cái nhà nhỏ là phòng ngủ của bệnh nhân thần kinh và người cai nghiện. Có vô số giường, trên mỗi giường đều có tấm chăn trắng như tuyết. Tấm chăn trông giống như một cuốn tạp chí, tôi chợt nhớ đến sách trắng ở Bắc Kinh. Có cả nhà vệ sinh và bồn rửa tay, ở đây luôn luôn tối. Chỉ có một chút ánh trăng, ánh sáng ban ngày cũng như ánh trăng, lạnh như băng. Trong căn phòng nhỏ nhất có bốn cái giường đôi, đây là phòng của người tự nguyện cai nghiện.

Con nghiện ngồi dưới nắng làm quân bài hoặc gỡ sợi. Họ vừa làm vừa nói chuyện với nhau, có lúc nói chuyện với bác sĩ, tiếng nói như tiếng chim. Tôi ngồi trong phòng xem họ làm việc, xem ra tất cả đều yên tĩnh. Sau bữa trưa, họ cậ ta hát, hát tập thể, đó là những bài tập mà họ phải thực hiện. Ngoài việc phải hát bài hát cũ Trên đỉnh núi vàng Bắc Kinh, họ còn phải hát những bài mới, ví dụ Hãy thanh thân bước đi, Cảm ơn tình yêu của anh. Đó là những bài hát mà người cai nghiện vào trại viết lên bảng dạy họ hát. Hát xong, mọi người lại xếp hàng lĩnh thuốc, rồi đi ngủ trưa.

Dùng nhiều chất kích thích khiến tôi như kẻ ngớ ngẩn. Người cai nghiện ở cả kia, họ ngồi làm con bài giấy dưới nắng, cửa lớn khóa trái. Mất sức kiểm chế cuộc sống là thế, giống như mùa đông của thành phố này, như một cái máy chém ẫn trong giá buốt. Đầu óc tôi trống trải. Tôi nghĩ, có thể không phải vì dùng thuốc. Tôi ngừng hút heroin trong một thời gian dài, tôi không còn hiểu nội dung cuộc sống của mình là gì. Ngừng giây lát, tôi ra phơi nắng. Chợt có người đụng vào tôi, nó nói, cho mình miếng bánh quy nhé? Mắt nó nhìn đi chỗ khác, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn vào hộp bánh quy của tôi. Lúc tôi đưa bánh cho nó thì có mấy người nhìn tôi, nhưng chúng nó rất mau chóng lảng nhìn chỗ khác. Tôi phát hiện, những người cai nghiện ở đây đều có thói quen lắc lư tấm thân, vừa lắc lư vừa đổi chân đứng.

Tôi được phép gọi điện cho bố tôi. Tôi nói, bố ơi, con khỏe lắm, con cần một cái gương. Quản lý trại thu mất gương của con rồi. Con nghĩ, họ sẽ trả lại, nhưng con cần một cái gương. Bác sĩ gọi con lên văn phòng, bảo với con, sở dĩ không cho con giữ gương vì sợ con tự sát, hoặc để người khác

gây tai nạn, bây giờ thì cháu lấy về đi.

Tối hôm ấy có một người cai nghiện trong nhà vệ sinh hỏi mượn gương của tôi. Nó bảo chỉ dùng chốc lát rồi trả ngay. Tôi nhìn nó, bảo chỉ được mượn năm phút thôi nhé. Tôi đưa cái gương chỉ lớn bằng bàn tay ra, mọi người chuyền nhau soi. Buổi tối hôm ấy ồn ào cả lên. Con nhỏ mượn gương soi lâu nhất. Một người bảo với tôi nó là con gái còn trinh, ở trong này mười lăm năm rồi. Tôi nói, chẳng trách, trông đấng ấy trẻ thế. Nó nói không còn trẻ nữa đâu, già rồi, già rồi. Lúc nó nói già rồi, già rồi, tôi bỗng ứa nước mắt. Lúc cai nghiện rất dễ khóc. Có những lúc vô cớ, tôi rất lúng túng vì nước mắt của tôi, nhưng không ai chú ý đến chuyện đó. Để che dấu sự lúng túng, tôi hỏi, đấng ấy tại sao lại phải vào đây? Một người bảo, nó gây tội ác, giết con của chị nó. Tôi kêu lên, trời ơi, trời ơi! Nó soi gương, sờ mặt. Có người bảo nó là ma, cho nên nó giết trẻ con. Lại có người bảo, vì chị nó ăn ở không tốt với nó.

Tôi lấy cái gương về. Đêm hôm ấy tôi cứ nghĩ, tại sao có người phát điên đến nỗi giết người, tại sao trước đây nó không bị đưa vào bệnh viện để chữa trị? Dưới ánh trăng, tôi cảm thấy mình may mắn, chợt tôi nhận ra mình không phải là con điên hóa chất, chỉ là đứa nhát gan như chuột, hoặc như bố tôi vẫn nói: con gái tôi là đứa trẻ ngoan, chẳng qua nó đi lạc đường. Tôi ăn uống như những người khác. Thức ăn ở đây không sao nuốt nổi. Tôi có thể nhờ nhân viên ở đây mua giúp thực phẩm đóng gói. Hộ lý chăm sóc tôi ngày nào cũng nấu giúp thức ăn cho tôi. Lần nào tôi cũng cho chị ta ăn, nhưng không bao giờ chị ăn, trừ những lúc bác sĩ bảo tôi ăn thì chị mới ăn. Một bệnh nhân bảo tôi, chị ta giết bố chồng, cho nên người nhà chị không đến thăm, cũng không chịu chi tiền thuốc men. Bởi vậy, hàng ngày chị chăm sóc giúp người khác, còn xuống nhà ăn làm việc. Chị rất thích làm việc, làm việc khiến chị nhanh nhẹn, vui vẻ. Có người vừa cười vừa nói với tôi, chị ta làm việc để có tiền chi cho những khoản chi cần thiết, chị không có tiền mua nổi giấy vệ sinh, xà phòng. Lúc nào chị cũng cầm một tờ giấy vào nhà vệ sinh, lúc ngồi xuống chị lại bỏ tờ giấy vào túi.

Một người bệnh đứng úp mặt vào tường. Tôi phát hiện đó là người bệnh “còn trinh”. Tôi đứng với nó, nó cúi đầu, không nhìn tôi. Một người khác

nói với tôi, nó đang bị phạt đứng, vì nó bị bệnh thần kinh, nhận ông Trại trưởng ở đây là chồng nó.

Một người bị gọi lên văn phòng, tôi nghe quản giáo hỏi, cô lấy cặp gì của người cai nghiện? Sau đấy, tôi nghe thấy nó nhắc đi nhắc lại: dưa muối, Trái táo, chuối tiêu, chuối tiêu, Trái táo, dưa muối,...

Cuối cùng thì ngày tôi được ra trại đã đến. Sau khi cảm ơn mọi người, tôi bảo bố tôi đưa cho bác sĩ một trăm đồng, tôi bảo tiền này để giúp người trông coi tôi mua gì đó, cảm ơn chị đã giúp đỡ tôi.

Khi bố tôi lần thứ hai đưa tôi đến trại, đầu tôi cạo trọc, vì hút ma túy, tôi gần ngơ loạng choạng đứng xe. Tôi mất mái tóc dài, hơn nửa người gầy không còn ra hồn người, mình không còn nhận ra mình nữa.

Không ngờ, khi đến gần hàng rào sắt của phòng bệnh, một người bệnh gọi lớn tên tôi và nói: nó đến rồi kìa, lại đến rồi, lần này thì bị cạo trọc đầu!

Bố tôi vẫn nói con gái tôi ngoan, chỉ có tính tình ương bướng, chúng tôi có trách nhiệm, xin sẵn sàng trả giá. Bác sĩ bảo, ông ấy đã làm chúng tôi xúc động, cô cứ nghĩ mà xem. Thế rồi tôi bị đưa đi kiểm tra HIV và giang mai. Thế rồi bác sĩ cho thuốc. Lần này bác sĩ không cho loại thuốc như lần trước, họ thay đổi phác đồ điều trị. Họ bảo phải để tôi chịu khổ, nếu không tôi sẽ không sửa chữa được.

Ngày nào tôi cũng được phát những viên thuốc nhỏ màu vàng, màu hồng, màu trắng. Uống những thuốc này tôi đâm mất ngủ, toàn thân nóng rực, cứ đi đi lại lại trong phòng, có lúc miệng nói lảm nhảm, lẫn lộn lung tung. Một đêm, có một bệnh nhân xông vào phòng tôi, nó nói, nếu muốn ra trại sớm thì đừng uống thứ thuốc màu vàng. Tôi vừa ngược lên thì không thấy nó đâu. Nó làm tôi sợ quá, tôi khóc, rồi sau đấy không uống thuốc màu vàng kia nữa. Tôi bảo với bác sĩ, tôi không uống thuốc màu vàng đâu.

Sau nhiều cơn ác mộng, tôi khỏe dần, bắt đầu lao động với mọi người. Một bệnh nhân bảo tôi cách làm những quân bài giấy. Tôi nghĩ đến mẹ, mẹ tôi làm thức ăn, nghĩ mọi chuyện của mẹ tôi. Ngày nào tôi cũng cùng mọi người nhìn vào tấm bảng đen để hát. Có điều, tôi vẫn không làm sao nuốt nổi những thức ăn ở đây. Mỗi tháng, có một bữa trưa được ăn thịt xá xíu, đó là lúc mà bệnh nhân ở đây vui vẻ nhất. Có một bệnh nhân hỏi tại sao tôi

không ăn thịt? Tại sao cậu không ăn thịt? Bác sĩ nghe được câu nói ấy. Bác sĩ của tôi là một phụ nữ rất đẹp, một trí thức rất tốt. Bác sĩ nói, tại sao em không ăn thịt? Tôi nói, tôi ăn vào buồn nôn lắm. Đúng là buồn nôn. Bác sĩ nói, em nghĩ mình là ai? Hôm nay tôi bắt em phải ăn. Tôi bảo, em không ăn nổi. Bác sĩ hỏi, vậy em không muốn sớm xuất viện à? Tôi bảo có. Bác sĩ lại nói, vậy phải ăn đi. Em không có gì khác với những người bệnh khác, em phải nhớ điều ấy. Tôi bảo, em không ăn. Bác sĩ nói, thôi được, tôi sẽ gọi bố em đến, xem em có ăn hay không. Rồi bác sĩ ngồi nhìn tôi ăn những miếng thịt kia, rồi nhìn tôi nôn oẹ từng chập. Tôi vừa nôn vừa khóc. Bác sĩ nói, em như những người khác, đừng để tôi thấy em lãng phí. Lần trước em cho người trông nom em một trăm, một trăm ấy bị tịch thu, em biết không? Em như những người bệnh khác. Với lại, em làm hại chị ấy không còn được làm người chăm sóc nữa, em nhớ điều ấy.

Một người bệnh bị bệnh ngoài da, cho nên không được lao động với chúng tôi, ngồi một mình trên tấm ghế dài nhìn chúng tôi lao động. Khi tôi đến bên, nó hỏi tôi ở ngoài kia tôi sống ở đâu? Nó nói, ở JJ, nhảy Disco. Rồi nó nhìn tôi, tôi không thể nào nghĩ nó có bệnh, nhưng nó có thói quen lắc lư người và đổi chân luôn luôn.

Xe cảnh sát lại đưa đến một lũ nghiện hút nữa. Trại bắt đầu ồn ào, đây là bọn bị cưỡng chế cai nghiện. Một người bệnh đột nhiên nói với tôi, huyết quản của cậu tốt lắm, không có vấn đề gì, tiêm vào nhất định dễ chịu lắm. Bỗng tôi nhớ câu nói “em giống như những người khác”. Tôi vội về phòng mình.

Sắp đến cuối năm, mọi người được đưa đi thăm Phố Đông trên một chuyến xe buýt du lịch rất đẹp. Lúc về, một người bệnh nói với tôi, cậu biết không, ngoài kia bây giờ tuyệt lắm!

No, l, chúng tôi có buổi dạ hội. Một người bệnh ăn chocolate của tôi đang hát cho mọi người nghe. Nó là người bệnh duy nhất đeo kính ở đây, nó hát như người ta hát thánh cậu ta. Giọng thật và giả của nó trộn lẫn rất nhuần nhuyễn, giọng cao và đẹp. Nó hát xong, tôi nói, sao cậu biết bài này? Nó nói, mình là cô giáo. Tôi hỏi, tại sao cậu vào đây? Nó nói, tớ giết chồng. Tôi hỏi, tại sao lại giết chồng? Nó nói, chồng tớ bé quá. Nó nói xong, mặt

tình khô.

Tôi bắt đầu giận mình. Tôi nghĩ, ma túy làm đầu óc tôi hư hỏng, nếu không tại sao tôi cho rằng mình có quyền hỏi nó tại sao lại vào đây?

Tôi thề, từ nay trở đi sẽ không hỏi những chuyện ấy nữa.

Tối hôm ấy, mọi người hát tập thể một bài tình cậ ta. Mấy chục bà già cùng lớn tiếng hát cho em nhớ anh, nhớ anh, nhớ anh, lần cuối cùng nhớ anh, vì ngày mai em sẽ lên xe hoa, cho em mãi nhớ về anh... Tiếng hát đều đều, vô cảm, nhưng lại rất xúc động lòng người, xúc động lòng tôi. Lần đầu tiên tôi tìm thấy tâm hồn mình.

Những ngày sau đấy, tôi lại gặp bài hát này. Tôi biết đấy là bài hát Lời trái tim. Mỗi lần gặp bài hát, tôi như sụp đổ, tôi ngừng mọi động tác để nghe hết bài hát. Bài hát nhắc nhở tôi từ đâu tới đây.

Buổi sáng sau hôm No,1, tôi dậy rất sớm. Một người bệnh đến lấy cái bát ở phòng tôi, nói hỏi tôi, bánh bao ngon thế tại sao không ăn? Ngày nào nó cũng hỏi tôi câu ấy. Ngày nào tôi cũng trả lời nó một câu, tớ không ăn, bạn ăn đi! Hôm nay tôi vừa nói xong, nó cầm luôn cái bát của tôi đi, rồi nó đem cái bàn lau nhà vào chuẩn bị lau nhà. Tiếp theo, nơ dựa vào tường, sùi bọt mép. Tôi không dám kêu, chỉ nhìn nó, nhìn vào lò sưởi của mình. Tôi sợ nó đá cái lò sưởi về phía tôi. Đúng lúc ấy, một chị y tá đi qua, tôi khẽ nói, chị ơi, chị xem nó thế nào đây này? Y tá vào, giúi cái bàn lau nhà vào tay nó, bảo nó cầm lấy, rồi nói, không sao, khỏi ngay thôi mà! Chỉ mấy phút sau, nó ngồi dậy, tiếp tục lau nhà. Mặt nó nhợt nhạt, đầu tóc như búi dây thép. Tôi rất muốn lau nhà cho nó, nhưng không dám động. Lát sau, chị y tá vào, nói, nó lên cơn vì ăn cái bánh bao của em đấy. Hôm nay, nhiều bệnh nhân phê bình nó, nên nó lên cơn. Sau này nếu em không ăn bánh bao, em nên lần lượt chia đều cho mỗi người.

Sắp đến đầu năm, mọi người sửa soạn sạch sẽ, vì sắp được người nhà vào thăm. Một người bệnh ăn bánh kem với con. Một người khác đang nói chuyện với chồng. Một người nữa đang ngồi với mẹ, bà mẹ già lắm rồi. Một người bệnh đang chờ đợi. Tôi hai tay cho vào ống tay áo, ngồi ở giường, nhìn những thanh chocolate mẹ tôi đưa đến. Mẹ tôi chỉ ngồi trong phòng tôi chừng mười phút. Mẹ tôi bảo, nhân viên gác cửa ác lắm, họ bảo

việc gì phải thăm nom những người nghiện ngập. Mẹ tôi có cảm giác như bị xúc phạm, cho nên bà phải nhanh nhanh ra về để khỏi bị mắng.

Ngày ra viện đến gần. Tôi được đưa đến ngủ chung với nhiều người khác trong một căn phòng lớn, tối nào bọn chúng cũng nói mê, tôi không làm sao ngủ được. Bụng đói, nửa đêm dậy ăn bánh quy. Một người nằm trong chăn nhìn tôi và cười. Nó nói, tớ không hiểu nổi, tại sao cậu lại ngủ ở đây?

Về đến nhà, tôi đòi tắm, đã lâu tôi không tắm. Tôi nói, phòng tắm của nhà ta lạnh quá. Tôi sợ lạnh, phải đi tắm ở nhà tắm công cộng. Mẹ tôi cho tôi một đồng, bà bảo đủ rồi. Tôi nghĩ, mẹ tôi không dám cho tôi nhiều tiền, bà sợ tôi lại đi hút hít.

Tôi về nhà, về với nhà tắm công cộng mà hồi nhỏ tôi vẫn tắm. Tôi đội mái tóc giả mà bố tôi mua cho. Tôi vừa tắm vừa thở phì phò. Vì thế lực không chống đỡ nổi, tóc giả rơi xuống đất. Mọi người nhìn bộ tóc giả của tôi, rồi nhìn cái đầu mượt tóc, cuối cùng nhìn vào người tôi.

Tắm xong, tôi lấy hai hào mua bánh rán. Bánh nóng hôi hôi, đường dính cả vào răng. Bánh ngon quá, lại rẻ. Tôi nghĩ, mình không còn phải ăn mì ăn liền nhãn hiệu Đầu bếp Khang và nhai bánh quy không chút hứng thú. Đời tôi không còn phải ăn những thứ đó nữa. Có thể, cuộc đời sẽ bắt đầu lại từ khoảnh khắc này. Tôi nhớ nhà, từ nay trở đi tôi không còn lạnh lẽo, nghĩ đến cái trung tâm cai nghiện mà tôi vừa rời khỏi, rồi tự nhủ: đúng vậy, ma túy đúng là thứ rác rưởi siêu cấp.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

I

1.

Hoa hồng có gai, giống như tình yêu. Từng cánh hoa rơi rụng chẳng khác nào nước mắt người quả phụ. Bầu trời như khóc than, rất nhạy cảm và không thực. Bầu trời vẫn có liên quan đến tôi. Tiếng mưa vô tình, ngăn cách tôi với thế giới. Tiếng hát cả người yêu tôi vang vọng trong không gian. Tôi không còn được hôn anh, không còn cứu anh, không còn cảm ơn anh. Tôi thấy mặt tôi bị vùi dưới một tảng đá lớn, tôi muốn đẩy hòn đá ấy đi lắm.

Đôi giày da Nhật cũ của tôi bị nước mưa làm trương phềnh. Chân tôi lỏng lẻo trong giày. Tôi đá cái máy hát bằng chiếc giày rách. Người con trai trong máy hát rất tư sản. Máy hát của tôi bị lệch âm, chiếc giày của tôi cũng có lúc lên cơn hen.

Hôm nay, có người từ miền Nam lên, báo tin Trại Ninh đã chết. Cái tin Trại Ninh chết không người kiểm chứng, liệu tôi phải thế nào? Người kia bảo tôi chọn một bài hát của Trại Ninh được ghi vào đĩa. Anh ta nói, chúng ta kỷ niệm Trại Ninh, bạn hãy hát bài ấy đi.

Tôi nghe thấy hai tiếng “kỷ niệm” sao mà buồn cười. Tôi nói, Trại Ninh là một bài hát biến dạng, có thể tôi không hiểu anh ta, tôi không làm sao mô phỏng nổi vẻ mặt mơ màng của anh.

Tôi không nói cho anh ta biết, tôi không còn hát được nữa, cũng không nghe bất cứ một ban nhạc rock nào. Từ trại cai nghiện ra, tôi mua một số đĩa hát mới, cũng vừa được biết có Kurt Cobain. Nhưng anh đã đi, anh đi khiến tôi đau đớn. Nhưng điều ấy không thể bảo là tôi hiểu anh. Tôi không thể nghe những đĩa hát mới này. Tam Mao nát rượu vẫn bán đĩa hát để kiếm tiền. Anh phụ lòng tốt của vợ. Vợ anh đẹp, rất yêu anh ta, trung thành và gầy guộc như con chó Tang Tang. Càng ngày càng có nhiều ban nhạc, càng ngày càng nhiều punk (một loại rock nặng), càng nhiều buổi biểu diễn. Thế

giới đang thay đổi, giống như trong tim chúng ta không còn anh hùng. Tôi đã từng có Thôi Kiện, trong tiếng hát của Thôi Kiện tôi đã xua đuổi một người con gái. Cho đến nay tôi vẫn cho đấy là hạnh phúc. Bầu trời xanh và đau khổ liệu có gì khác biệt? Tôi không còn nghĩ đến nữa.

Ngoài cửa sổ kia có rất nhiều bộ mặt kỳ quái, bọn họ đang nói người mà tôi yêu đã chết. Bùng cháy và tắt lịm không thấy được nhau, giống như hôm qua và hôm nay không trông thấy nhau.

Trại Ninh và tôi xa nhau đã ba năm. Anh là điều mà tôi không chảy nổi nước mắt, không nói lên lời. Anh là bóng ma trong gương, là nỗi sợ hãi trong nụ cười. Anh là cái đẹp đã chết trong tôi, là tình yêu đã từng có và không bao giờ trở lại với tôi.

Anh bỏ đi đã để lại sự hụt hẫng trong tôi, khiến lúc nào tôi cũng có cảm giác bị chôn vùi, tôi đã xác định đời mình là thế. Nhưng không thể nói đến chuyện kiểm chế chuyện gì đấy (tự sát và làm đến cùng), tôi không còn cách nào để kéo dài nỗi bất hạnh, càng không thể cố chấp đến vô cùng. Tôi là kẻ bị hại và cũng là hung thủ của tuổi xuân tàn khốc. Tôi tự cảm thấy xấu hổ, bởi thế không có cách nào kết thúc chuyến lữ hành kỳ quái này. Nếu cuối cùng tôi vẫn sống, thì điều cứu rỗi tôi không phải là nỗi sợ hãi, mà là sự ghét bỏ chính mình.

Với tôi, tình yêu là của người con trai đưa lại. Tôi vẫn cho rằng mình không phải là người con gái đáng chết vì người con trai để rồi cảm thấy mình oanh liệt và vĩ đại. Trong thế giới con trai, tôi mãi mãi là người con gái yếu đuối. Tôi yếu đuối nên tôi cần một tình yêu. Tôi hiểu điều đáng thương ở tôi, tôi thích thú với hình bóng cô đơn và đáng thương. Tôi đã từng cho rằng, thế giới nội tâm khép kín và mãnh liệt của tôi rất đẹp. Sau khi thoát khỏi cái chết, chùng như tôi cho rằng mình là đứa con gái đáng yêu, tôi càng tin, người con gái thực sự yếu đuối không còn nữa. Cái tin người tình chết thật đơn giản, đơn giản như bất cứ buổi sáng chủ nhật nào. Rốt cuộc ngày ấy cũng đến, không thể nói điều ấy không gây xao xuyến lòng tôi, giống như nghe lại nài hát cũ, cảm thấy tình yêu đã đi xa, cho dù đó là bài hát nhằm chán ngu xuân cũng làm trái tim tôi nát tan.

Tôi và Trại Ninh là hai con mèo hiểu kỳ, cái hiểu kỳ có thể giết chết một

con mèo. Trong lòng anh, tôi đã từng vui vẻ nói rằng, tôi là người con gái bất cứ lúc nào cũng có thể lấy anh mà cũng là người con gái bất cứ lúc nào cũng có thể lén đi với người khác. Hồi ấy chúng tôi rất thích những từ như “lén đi”, điều đó hàm ý con đường tự do. Nhưng rồi bom nổ ngay nơi đẹp nhất, hạnh phúc phải bỏ chạy. Hăng hực có nghĩa là từng trận hỏa hoạn, hỏa hoạn cuốn theo người yêu của tôi đi. Hôm qua anh còn hát cho tôi nghe: Hồi cô gái, anh muốn thấy em chết, không muốn trông thấy em đi với người con trai khác. Anh đi rồi, hỏa hoạn từng trận cuốn theo người yêu của tôi đi mất. Các giác quan của tôi, cõi lòng tôi còn chưa rộng mở, sẽ không còn dịp nào để chúng tôi yêu nhau trên nóc ngôi nhà bốc cháy!

Còn hiện tại? Tại sao lại có hiện tại? Hôm qua anh nói anh sẽ cưới tôi. Yêu là gì nhỉ? Tình yêu là gì? Cao trào là gì? Những điều ấy không còn quan trọng nữa, không còn liên quan đến tôi. Bàn tay người con gái vuốt ve những nhạc cụ. Cho dù tôi cố gắng kiếm tìm sự giải thoát vô vọng, nhưng không thể nào phân biệt nổi hơi hương mười đầu ngón tay mà Trại Ninh lưu lại trên phím đàn. Tôi biết đó là đêm tối mà tôi không thể vẫn hồi. Dẫu tôi đi rất xa, anh vẫn gọi tôi. Vào khoảnh khắc đen tối của tôi, vào giây phút xán lạn của tôi, ánh sáng bừng lên, anh đến thăm tôi, anh theo sát tôi, anh luôn nói với tôi, đời em chỉ là một chuỗi bất ngờ, em đừng ở đây nữa, em đi với anh, vì em chẳng có gì khác.

2.

Đã đến lúc tôi biến mất.

Vào lúc nói câu ấy, tôi úp mặt vào bóng tối. Tôi biết, biểu hiện của tôi vào lúc ấy không ai tin tôi.

Nhiều năm trước, tôi là đứa trẻ như tờ giấy trắng. Tôi rất thích xua tan mọi nỗi ấu lo trong trạng thái xuất thần. Những sự kiện người khác nghe phải giật mình đã thay đổi cuộc sống của tôi, đồng thời làm tôi trượt nhanh vào vũng lầy “vấn đề con gái”. Khi tôi cảm thấy sức hèn tài mọn, cảm giác ấy trở nên rõ nét. Lớn lên, tôi trở thành một cậu ta sĩ lực bất tòng tâm. Cái giọng khàn khàn pha chút mệt mỏi của tôi khiến những người cô đơn lạnh lùng có được chút ngọt ngào, làm cho đám trẻ con vui vẻ trong lúc khốn khó. Người con gái có giọng “lạo xạo”, người yêu tôi gọi tôi như thế.

Người con trai bối rối nhưng dịu dàng như dòng nước đi vào cuộc đời tôi với nỗi dịu êm mà tôi mong muốn, phủ chụp bóng tối lên tôi. Tôi là người con gái đã từng cười với anh, anh như sắc hoa đào.

Người tôi yêu đã đi mất rồi! Tôi gào lên mãi không thôi.

Người con trai bất hạnh không chịu trách nhiệm gì đã chết, anh làm hại đời tôi, điều này không có gì phải nghi ngờ. Vẻ mặt tôi lạnh lùng băng giá. Nó giả dối và chên vênh. Tắm váy mini và da thịt thân yêu của tôi cũ nát lăm ròi. Tôi là cô gái thờ ơ đội mũ Giáng sinh...Tôi ở đây, bóng tôi trên tường kia, cái bóng trên tường đấy là tôi, tôi không có cách nào xóa nỗi bóng tôi. Tôi không phải là đứa con gái chất phác, nhưng nước mắt tôi rất chất phác. Ánh mắt tôi trong sáng, nhưng tôi không cảm thấy mình thuần khiết. Lúc này tôi không mong muốn thuần khiết trần trụi đến với tôi trong giây lát. Điều còn lại duy nhất mà tôi có thể làm là để lại một thi thể đẹp. Thi thể của tôi, tôi ghét thi thể của tôi. Tôi nghĩ mình phải dọn sạch cái thi thể của mình.

Sáng sớm thứ hai, khí quản của tôi đột ngột co thắt. Mặt trời lên, bóng tối lùi về phía sau. Mặt trời ấm áp, cuộc sống tươi đẹp. Trong không khí có hơi hướng của người tình...

Sáng sớm thứ hai, một sự cố khí gas được xếp đặt công phu, vì bố đột ngột về, nên đã không thành. Trước mặt tôi là bộ mặt đỏ bừng của bố.

Xe cứu thương dừng trước cửa nhà chúng tôi. Nhân viên cấp cứu lệnh cho bố tôi một tay giơ cao túi dưỡng khí, một tay nâng cáng. Tiếng nhân viên cấp cứu trách bố tôi chậm chạp, cứ xoáy vào tai tôi, khuôn mặt già lão của bố tôi cuối cùng khiến tôi chìm sâu vào mê man.

3.Chừng như heroin không liên quan gì đến chúng tôi. Thật ra nó ở ngay cạnh chúng tôi, nó luôn luôn tồn tại. Tôi đã từng thử các loại ma túy, heroin là thứ ảnh hưởng đến tôi nhiều nhất. Phổi tôi đã thủng lỗ chỗ, ma túy và rượu đã phá hủy thanh đới của tôi, tôi không thể lên sân biểu diễn được nữa. tôi đã từng lên sân khấu biểu diễn thì nay đã không trở thành ca sĩ. Đầu óc tôi như tấm lưới rách, trí nhớ của tôi bị tổn thương nặng nề. Tất cả những thứ đó chỉ là một phần cái giá phải trả. Mỗi người vào căn phòng của tôi đều phải trả giá vì sai lầm của tôi. Tất cả những tính cách ấy có liên

quan đến heroin sẽ vĩnh viễn dừng lại trong cuộc đời tôi. Bạn bè tôi mời tôi đến tham gia chương trình của đài truyền hình, chương trình chống ma túy. Đó là điều trước kia không bao giờ tôi nhận lời. Trại Ninh đã từ bỏ thế giới này, tôi không muốn còn ai phải rời bỏ thế giới này như anh. Tôi phải nhận lời tham gia chương trình này.

Trong chương trình, tôi lần lượt trình bày những cảm nhận và kinh nghiệm của một người thử hút ma túy, chính thức nghiện và lời khuyên răn của gia đình. Tôi kể chuyện Trại Ninh, kể rằng anh từng yêu tôi thế nào, yêu cuộc sống ra sao. Cuối cùng, có người hỏi, có thể nói cho mọi người biết tên tôi không? Tôi trả lời không thể.

Tất nhiên, có người hỏi những câu hỏi nhức nhối tại sao ban đầu cô hút heroin?

Tôi bảo, vì tôi không hiểu nó, tôi không hiểu sức sống, chỉ muốn sống buông thả, tôi chọn heroin làm chủ cuộc sống của tôi. Hiện tại tôi đã hiểu cuộc sống là, chết không dễ dàng, mà sống chỉ vì muốn sống.

Tôi không nói tin Trại Ninh chết khiến tôi mất hết mong muốn được sống, tôi muốn bày tỏ lúc này tôi rất bình thường. Sự thật thì, con đường tự sát khiến tôi hiểu ra rằng, tôi chỉ là người sống theo số phận, tự sát là chuyện không bình thường, đó là cảm nhận không bình thường, tôi sẽ không hành động như thế nữa.

Cuối cùng, có người hỏi, cuộc sống của cô hiện tại đã vui vẻ chưa?

Tôi nói, tôi đã thoát khỏi ma túy, nhưng tôi có những vướng mắc mới. Cuộc sống là thế, không đúng hay sao?

Chương trình tôi tham gia được các nhà chuyên môn đánh giá tốt, tiết mục được ghi âm và đưa lên Bắc Kinh. Nghe nói, tiết mục có tiếng vang lớn, ai cũng bảo “Bột trắng” nói hay lắm.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

J

Buổi tối đầu tiên tôi về đến Thượng Hải, bố tôi bảo, nếu con chọn heroin làm cuộc sống của con, bố mẹ sẽ tôn trọng con, con hãy bảo bố con cần bao nhiêu tiền, bố mẹ có thể cho con, có thể cho con tất cả tiền của bố mẹ có, thậm chí có thể đi vay mượn, chỉ cần con nói con cần bao nhiêu, nhưng từ nay về sau bố sẽ từ con.

Bố tôi thử xem có hiểu tôi không. Lần đầu tiên tôi thử bố tôi, lần đầu tiên tôi nói con không cần heroin nữa.

Trước ngày tôi vào trại cai nghiện lần thứ hai, bố tôi mua cho tôi bộ tóc giả, tôi không dùng. Tôi nhìn bố tôi, lần đầu tiên thấy xấu hổ, không yên.

Buổi sáng hôm tôi vào trại cai nghiện lần thứ hai, mẹ tôi tiễn tôi. Người mẹ xinh đẹp đến nao lòng, vì mẹ tôi đẹp nao lòng nên tôi cảm thấy cái đầu trọc của tôi cũng rất đẹp.

Tôi vào trại cai nghiện lần thứ hai, khi cánh cửa sắt khóa lại, tôi chột nhìn thấy bố tôi, nhưng bố tôi vào thang máy, không trông thấy ánh mắt đau đáu của tôi.

Tập yêu và được yêu là hy vọng của tôi, tôi mong chờ niềm hy vọng đó.

Từ đấy về sau nhiều lần tôi nghĩ đến tự tử, nhưng mỗi lần nghĩ đến bố tôi, nên tôi không có cách nào hành động nổi. Tôi bắt đầu hiểu yêu là gì, một trong cái giá của yêu là phải biết kiềm chế.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khốc

Dịch giả: Sơn Lê

K

Tôi nhận được điện thoại của Trại Ninh. Tôi hỏi anh đang ở đâu? Anh bảo anh đang ở Bắc Kinh. Tôi hỏi, ở Bắc Kinh anh ở chỗ nào? Tôi nói, trước khi gặp mặt anh, em không muốn nghe anh nói chuyện. Thế là anh cho tôi số điện thoại.

Sáng sớm hôm sau, trong quán cà phê sân bay Thủ đô, tôi gặp Trại Ninh nổi tiếng của tôi. Anh vẫn như xưa, tóc dài, mắt to, môi dày. Đầu tóc anh rối bù. Ngoài kia trời rất lạnh mà anh chỉ mặc mỗi một chiếc áo len màu đen. Anh đứng kia, thần thờ nhìn tôi. Cả hai chúng tôi đều rất bình tĩnh, ít ra là bề ngoài.

Chẳng phải anh đã chết trong gói heroin bán thiu rồi sao?

Anh không hiểu tại sao lại có tin đồn ấy. Thật ra anh cai nghiện từ lâu.

Tháng trước, suýt nữa em chết trong khí gas khi nghe tin anh chết. Anh lại xuất hiện, tại sao anh lảm chuyện thế?

Anh quyết tâm tìm em.

Tại sao?

Vì ngoài em ra, anh không còn ai khác.

Làm sao anh có thể rời bỏ quá khứ được? Làm sao anh làm được?

Anh muốn rời bỏ, cảm thấy em cũng nên rời bỏ, lúc bấy giờ anh thấy thế.

Lúc này anh đang sống với ai?

Anh chỉ có một người bạn gái, đấy là em.

Anh vẫn chơi nhạc đấy chứ?

Vẫn.

Anh không đi làm à?

Mẹ anh giúp anh mở một cửa hiệu sách.

Tại sao hồi đầu anh lại hút heroin?

Tại sao khi anh xa em anh thành con nghiện? Thật không hiểu nổi anh!

Anh có hiểu em cảm nhận điều gì không? Anh làm em thấy mình thật đáng

thương.

Anh có vấn đề. Đến nay anh vẫn có vấn đề. Đúng vậy, đó là một quá trình. Không phải anh cố ý gây nên những tổn thương đối với em.

Anh đang có vấn đề gì? Vấn đề là của riêng anh và anh không chịu trách nhiệm. Phải chăng trên đài anh thấy giọng nói của em đã thay đổi và khiến anh hiếu kỳ?

Anh không nghe thấy chương trình đó, người khác nói với anh. Em biết không? Chúng ta không thể xa nhau được.

Anh Ninh, giọng em hồng mất rồi, em không còn hát được nữa, anh hiểu không? Chúng ta không thể xa nhau nghĩa là gì? Chúng ta xa nhau thôi. Chúng ta chia tay, giọng em hồng rồi, không thể khôi phục.

Chúng tôi nói chuyện rất đơn giản, một người hỏi, một người trả lời. Xem ra chúng tôi đều tốt, chừng như cả hai không liên quan gì đến câu chuyện. Tôi được thấy ánh nắng đặc trưng của mùa đông Bắc Kinh chiếu lên người tôi, tôi nhìn thành phố mà chúng tôi đã từng hưởng tới, trông thấy ánh nắng chỉ riêng của thành phố này chiếu rọi vào tai họa này.

Tin Trại Ninh chết nhưng cuối cùng anh không chết. Số phận của tôi thật sự may mắn!

Chúng tôi nói chuyện có nhiều khoảng lặng. Anh không hỏi gì tôi, tôi nhìn anh, nhìn bờ mi dịu êm của anh. Thỉnh thoảng anh lại ngược nhìn tôi, cặp mắt khốn nạn kia vẫn không thay đổi. Tôi rất bức.

Chúng mình về nhà rồi nói chuyện, được không?

Anh Ninh, vào lúc anh bỏ em mà đi, trời như đổ sập xuống người em. Em không biết sửa chữa sai lầm bằng cách nào, vì chuyện đó mà hôm qua em vẫn còn đau khổ.

Anh Ninh, khi mọi tình cảm dịu êm biến thành hận thù, anh có biết thế nào là nỗi đau không?

Anh Ninh, em đã từng hỏi trời, hỏi đất làm thế nào để anh trở về bên em? Lúc này đây, anh đã về, em hỏi anh phải làm gì?

Chưa một phút nào anh quên em. Đúng vậy. Anh định gọi điện cho Tam Mao, anh muốn gọi điện cho em, nhưng anh sợ không tìm lại được sự đoàn tụ.

Anh Ninh, em đáng sợ lắm sao? Chúng ta đã từng yêu nhau đấy thôi.

Hai tiếng đồng hồ sau, Trại Ninh mua vé máy bay cho tôi về.

Ở phòng đợi sân bay, Trại Ninh đột ngột từ phía sau ôm lấy tôi. Tôi cảm nhận được cơ thể anh, hơi ấm của anh, nhiệt độ trong máu anh, tôi không hiểu đây có phải là Trại Ninh của tôi không? Anh nói, xin lỗi em!

Anh Ninh, trước kia anh chưa bao giờ nói xin lỗi với em. Anh bảo, hai người yêu nhau không bao giờ phải xin lỗi nhau.

Trước khi lên máy bay, tôi nói: nếu anh chết đi có phải hơn không? Em nhớ những ngày đứng trước cửa sổ khóc vì tin anh chết.

Từ đấy về sau, hầu như ngày nào Trại Ninh cũng gọi điện cho tôi. Chúng tôi nói chuyện có phần lúng túng.

Một hôm, tôi nói anh đừng gọi điện cho em nữa, nhưng nếu anh đổi địa chỉ phải nói cho em biết, em sẽ gọi điện cho anh. Tôi và Tam Mao gọi điện cho nhau mấy lần. Trong điện thoại, chúng tôi cùng chửi Trại Ninh thậm tệ.

Tôi xác nhận lại, tôi không phải là người con gái hạnh phúc, tôi mong sau ba mươi tuổi, tôi có thể có cuộc sống có ý nghĩa hơn.

Tôi viết một bài hát về chuyến đi Bắc Kinh. Tôi chơi cây đàn guitar mà Trại Ninh để lại, hát mười bốn lần rưỡi vào cái máy ghi âm của anh. Bài hát rất đơn giản, rất trữ tình, ngọt ngào. Nhưng ngoài những lời tục tĩu bẩn thỉu, tôi dùng tiếng Anh mà Trại Ninh dạy tôi, dùng thứ tiếng Anh của giai cấp tư sản để chửi giai cấp tư sản. Bài hát vẫn có một câu có thể coi là trang nhã, được nhắc đi nhắc lại: hăn là đồ khốn kiếp.

Tôi viết chuyện của tôi và Trại Ninh. Tôi không thể không viết. Viết văn cùng với sứ mệnh của thầy thuốc đi vào cuộc sống của tôi.

Trong lúc viết, bên tai tôi văng vẳng câu anh là đồ khốn kiếp, là kẻ khốn nạn! Tôi nghĩ, mọi kỹ xảo hồi tưởng đặt cùng bài hát này là vô cùng đẹp. Tôi muốn trong quá trình viết văn sẽ hiểu được những đạo lý, mà điều duy nhất tôi có xác nhận là, viết văn đã biến tôi thành một cô gái cần cù.

Vì tự do mà tôi không kiềm chế nổi mình, hay là tự do của bản thân tôi là một thứ không kiềm chế nổi mình?

Mark thật vĩ đại, ông nói, tự do chân chính được xây dựng trên nhận thức của bản chất thế giới.

Tôi hiểu, có một biên giới mà tôi không sao đến được. Chân lý là gì? Chân lý là một thứ không khí, tôi cảm thấy nó đến, tôi có thể ngửi được mùi của chân lý, nhưng không nắm bắt được nó. Tháng ngày trôi qua, chuyện đời vội vã, đã bao lần tôi chạm vào vai chân lý!

Trời sinh tôi là đứa con gái nhạy cảm, nhưng không thông minh. Trời sinh tôi có tính phản bội, nhưng không kiên cường. Tôi nghĩ, đó là vấn đề của tôi. Tôi dùng thân xác mình để kiểm duyệt nam giới, dùng da thịt để suy tư, tôi đã từng tự hỏi “bay” là gì? Tức là “bay” đến lúc “bay” nhất rồi tiếp tục “bay” lên. Thử rồi mới biết, tất cả không thể khiến tôi được giải phóng.

Tôi đi hết con đường này đến con đường khác, gặp một con sông. Bầu trời đặt vào tay tôi một cây bút, thế rồi trời thắp sáng, bầu trời chiếu rọi đồng hoang tàn của tôi, chiếu sáng lời nguyện cầu của tôi. Tôi dẫn dòng sông ấy chảy vào nhà tôi. Tôi muốn mọi nỗi ngờ vực của tôi được dần dần rửa sạch. Vào lúc này tôi tự nhủ, mi có thể trở thành một nhà văn thực sự.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

L

Người bạn tặng hoa

*Tôi ngủ trên đồng đồ nát
Chết là cái đẹp của đời anh
Ô cửa sổ linh hồn
Đổi thay thật rồi
Không còn trở lại
Không còn trở lại
Ai nói điều ấy.*

Người bạn tặng hoa

Quả lạ xuất hiện trước mặt tôi, cậu ta là bạn học thời trung học.

Sâu nhỏ là người pha rượu trong quán bar mà tôi vẫn đến. Quả lạ nghe Sâu nhỏ kể về tôi, cho nên hôm nay đến đây chờ tôi.

Quả lạ hiện tại là một nghệ sỹ tạo hình nổi danh.

Có những người trông chờ nhau, lại có những người sợ gặp nhau, nhưng họ dễ dàng nhận ra nhau trong đám đông. Tôi và Quả lạ là những người như thế.

Vào giây phút trông thấy Quả lạ, tôi nhận ra cậu ta có cặp môi dày như của Trại Ninh. Điều này khiến mắt tôi sáng lên, bỗng tôi như bùng cháy.

Trại Ninh thường đến Thượng Hải thăm tôi. Anh nói, bây giờ anh chỉ yêu một mình tôi, không để ý đến những người con gái khác, bây giờ anh đã thay đổi. Trại Ninh và Sâu nhỏ thành bạn thân. Chừng như cả ba chúng tôi cùng đối mặt với cuộc sống mới. Sâu nhỏ cùng chúng tôi hòa nhập với thành phố này, khiến tôi tốt dần lên. Thượng Hải xuất hiện nhiều ki-ốt cho thuê băng đĩa. Xem phim trở thành nội dung chủ yếu trong cuộc sống của tôi sau khi cai nghiện.

Tối hôm ấy, tôi và Trại Ninh đi xem phim Xa Las Vegas. Xem xong, chúng tôi làm tình với nhau trong nỗi tuyệt vọng. Đây là lần làm tình đầu tiên sau

ba năm chúng tôi xa cách.

Chúng tôi vừa làm vừa khóc, chừng như mỗi người theo đuổi một ý nghĩ. Khoảnh khắc Trại Ninh vào trong cơ thể tôi, anh nói, trời ơi, đúng là em lâu rồi không làm tình! Câu nói làm tôi buồn.

Giữa tôi và Trại Ninh tất cả không còn như xưa, không có cách nào để tìm lại. Chúng tôi bắt đầu nói chuyện, nhưng không biết phải làm thế nào để làm tình lại, hình như làm để mà làm. Anh bảo tôi càng ngày càng gầy, gầy đến nỗi anh không còn nhận ra. Tôi trách con người anh như rock nặng. Làn môi anh áp vào tôi, tôi buồn, buồn không sao dứt nỗi. Cả hai cùng buồn. Điều này như một thứ tuần hoàn ác tính, nỗi buồn trở nên tẻ nhạt, vô vị. Chúng tôi sợ phải làm tình với nhau.

Cơ thể tôi như được bọc một lớp nhôm, chừng như chưa thoát khỏi nghiện. Tôi tự an ủi, đây là một quá trình, tất cả sẽ sáng sửa dần.

Quả lạ nói, bạn thay đổi quá, gầy đi nhiều, hồi học trung học rất béo, nhưng mình thích những người con gái gầy.

Cặp môi Quả lạ lần đầu tiên tiếp xúc cơ thể tôi, hôn tôi, cơ thể tôi dần dần không còn kỳ lạ, mái tóc dài của cậu ta phủ lên cặp đùi tôi, tôi nghĩ đến những ngày xưa tốt đẹp.

Tôi tự nhủ, tôi thích như thế này.

Cơ thể tôi trong suốt dần, da thịt tôi trong suốt, về đêm tôi bắt đầu tự kích thích. Tôi rất vui vì khôi phục niềm hứng thú tình dục, cho dù nó mơ hồ, thậm chí buồn thương.

Có lúc, trong buồng tắm tôi quỳ xuống hôn cậu ta, tôi cầu xin, cầu xin cậu ta làm kiểu khác. Tôi khóc, nhưng cậu ta phát hiện tôi giả vờ khóc.

Có lần gần gũi xong, bỗng cậu ta nói, bạn biết không? Mình là đứa bạn tặng hoa kia đấy. Lúc ấy, cậu ta quay lưng lại với tôi, tôi không biết chính xác cậu ta nghĩ gì hay đang nghĩ đến lúc này. Tôi rất căng thẳng.

Tôi nói: thế ư, chuyện ấy có ảnh hưởng đến bạn không?

Cậu ta im lặng.

Hai chúng tôi mỗi người đốt một điếu thuốc. Chuông điện thoại lại reo. Tôi nhìn bầu trời đêm Thượng Hải ngoài kia, có cảm giác đấy là tín hiệu của Linh.

Cậu ta nghe xong điện thoại. Tôi nhớ, hồi bấy giờ ngồi trong lớp tôi cứ phỏng đoán xem cậu học sinh nào đã đem hoa cho Linh. Giờ này cậu ta đang nghĩ gì? Tôi đoán dần từng điều một. Tôi chợt nghĩ, ngoài những thứ ăn vào miệng, không một thứ gì có thể tin cậy. Suốt một thời gian dài sau đấy, tôi cứ mặc bộ đồ trượt tuyết màu đỏ, bộ đồ vẫn treo trong phòng ngủ của tôi. Tôi rất yêu bộ đồ ấy, cho dù nhiều người bảo tôi thật buồn cười. Tôi yêu nó vì nó tượng trưng cho ý chí và tự do của tôi.

Quả lạ nói, hồi ấy mình không nghĩ gì, chỉ nghĩ Linh là đứa bị bệnh thần kinh, một người có bệnh. Bệnh của Linh với mình không liên quan gì.

Nói xong câu ấy, Quả lạ chuyển sang chuyện khác. Tôi cảm thấy cậu ta thật tàn nhẫn, bao nhiêu năm nay tôi không thể ngờ câu chuyện là thế. Cậu ta im lặng làm tôi không vui.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khốc

Dịch giả: Sơn Lê

L - 3

chợt có ý nghĩ kỳ lạ

Bỗng Quả lạ có ý nghĩ lạ lùng: cậu ta muốn nhờ một tay quay phim ghi cảnh chúng tôi đang làm tình. Cậu ta bảo, thông qua cái băng hình này để kiểm tìm đặc trưng thời đại, những hình ảnh thật xúc động, trong đó rõ cả mặt, tay chân, thể xác. Tôi thấy lý do của cậu ta có phần đáng ngờ, hơn nữa sự việc rất riêng tư ấy hoàn toàn có thể tự quay được. Nhưng Quả lạ bảo cần một tay quay phim chuyên nghiệp, người quay phim chuyên nghiệp mới có kinh nghiệm về màu sắc và nắm vững sự tinh tế của màu sắc và ánh sáng.

Đúng là việc vô công rồi nghề, có gì đó rất riêng tư. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tôi không thể từ chối nổi. Bỗng tôi cảm thấy mình đang chờ để được yêu cậu ta. Nghĩ đến đây, một tình cảm ngọt ngào dâng trào, hệ thần kinh yếu đuối bắt đầu co giật, lòng tôi không còn trống trải.

Điều kiện của tôi là, tôi chỉ định người quay phim. Tôi tìm được Trái táo. Tôi bảo với Trái táo, Quả lạ vừa từ nước ngoài về, nói với cậu ta tình hình hiện nay của Quả lạ, quan hệ giữa tôi và Quả lạ. Tôi nói rất tỉ mỉ, Trái táo nghe rất xúc động.

Trái táo cũng là bạn học cùng lớp. Năm mười bảy tuổi, tôi thích cậu ta lắm, về sau mới biết cậu ta đồng tính luyến ái. Chúng tôi thỉnh thoảng liên hệ với nhau, nhất là sau khi tôi từ trại cai nghiện ra, đường Hoài Hải của Thượng Hải có nhiều thay đổi, rất nhiều cửa hiệu bách hóa đẹp, Trái táo đưa tôi đi dạo cửa hàng, giới thiệu cho tôi biết nhiều thông tin thời thượng. Ví dụ, cậu ta biết thứ nào là áo quần bằng sợi chất dẻo, sản xuất tại Anh, bây giờ rất thịnh hành loại hàng này. Cậu ta đưa tôi vào quán bar, giới thiệu về văn hóa bar. Cậu ta đưa tôi đi nhà hàng, trong căn bếp rất đẹp của nhà cậu ta, hai chúng tôi cùng làm các món ăn. Thượng Hải hoàn toàn khác với Thượng Hải trước đây, tuần nào cũng những thay đổi. May mà tôi có Trái

táo và Sâu nhỏ, nếu không tôi không có cách nào tạo dựng mối quan hệ với thành phố này.

Trái táo là nhà nghệ thuật, những băng hình ghi hình của cậu ta nhanh chóng nổi tiếng khắp trong và ngoài nước.

Tôi thấy nên mời Trái táo ghi hình thì tốt hơn. Vì cậu ta là tay quay phim chuyên nghiệp. Với lại, cậu ta là người đồng tính luyện ái, với tôi không có trở ngại gì lắm. Cậu ta với tôi có tình cảm hơn chục năm nay, tôi tin cậu ta sẽ giữ bí mật. Vì cậu ta hơi gàn và điên khùng, tôi biết cậu ta lia ống kính thế nào.

Ngày ghi hình đến gần, Quả lạ hẹn gặp lại tôi mỗi ngày một nhiều. Trước kia, mỗi lần gặp nhau, chúng tôi nói không hết chuyện, mà làm tình chỉ là một phần. Gần đây chúng tôi ít nói chuyện với nhau, cơ thể tôi hoàn toàn trong tầm khống chế của cậu ta. Hình như cậu ta gần đây có biểu hiện hụt hẫng. Ví dụ, có lần cậu ta thấy tôi trong gương, bỗng khóc lên. Ví dụ, có lần cậu ta vùi đầu vào ngực tôi, nói mình yêu bạn lắm, đừng xa nhau nhé! Tôi hiểu đó là nỗi niềm xao xuyến và hạnh phúc khó có thể hình dung, đồng thời bắt đầu mê muội.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

L - 4

Tôi và bạn trai

Con trai rất thích vào lúc hưng phấn nhất nói “anh yêu em”. Tôi không hiểu những người con gái khác gặp trường hợp đó thì thế nào, tóm lại Quả lạ, ngoài Trại Ninh lần đầu trong đêm bày tỏ tình yêu với tôi ra, tôi nghe cánh con trai nói “anh yêu em” vào đúng lúc anh ta xuất tinh. Bởi thế, tôi thấy mình rất bất hạnh. Có lúc trong lòng cảm thấy lạnh lẽo. Tôi biết cảm giác ấy làm tôi bị tổn thương.

Có thể khi con trai nói “anh yêu em” trong lòng có vô số lý do, dẫu sao thì họ cũng không có gì sai. Ai là thuốc độc? Ai chân thành? Ai là kẻ giả dối? Có người ăn cắp. Có người làm thuê. Có người cướp giật. Có người muốn để an toàn đến mai. “Mời” đó là cái từ nguồn gốc của hưng phấn mà tôi không bao giờ cạn kiệt, điều này khiến tôi không có cách nào khác. Nhưng trong cuộc chiến đấu khói lửa mù mịt, tôi mất hẳn lòng tự tin.

Khi gió lạnh về, chúng tôi không có đủ khăn quàng và găng tay để sưởi ấm. Không có đàn ông người tôi giá lạnh, tôi là loại con gái như thế đó. Thượng Hải là thành phố đẹp và trống rỗng, tôi thích những quán bar có trình diễn đơn giản, nhưng ở đây toàn là sinh viên, tôi không có cơ may tìm được bạn trai ở nơi ấy, vì tôi không còn là một cô gái bé bỏng.

Nhưng ở những quán bar trong các khu chợ búa hỗn độn đủ các loại người, xem ra rất giả dối, ai cũng giả dối, kể cả tôi. Ví dụ, khi ai đó hỏi tôi bạn có khỏe không, tôi chỉ có thể trả lời khỏe lắm hoặc tạm tạm. Tôi không thể trả lời không được khỏe hoặc vừa rụng một cái răng nhưng không có tiền để làm răng giả. Tôi cũng không thể nói gần đây tâm trạng không được vui, hơn nữa cũng chẳng có lý lẽ nào nói như thế. Tôi đã từng học cách có gì nói nấy, kết quả là mình làm mình không vui, khiến mọi người phải băn khoăn. Hoàn cảnh là thế, người ta đến đây không phải là để quan tâm đến người khác.

Tôi đến đây không phải để làm DJ cho quán bar. Tôi bắt đầu ở nhà để viết văn, ngoài thì giờ viết văn ra, nơi tôi thường đến là quán bar. Hay là đi đâu? Cũng có lúc đi dạo phố. Thành phố đến làm hoa mắt, suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ trên đường phố đều có những loại người khác nhau hoạt động. Ngoài bờ sông rất đẹp, nhưng lại có quá nhiều người lam lũ, vất vả, khiến tôi cảm thấy mơ hồ, lẫn lộn, hình như tôi không có quyền đau khổ.

Về đêm đi ra đường, toàn nghĩ ngợi lung tung, cho dù đi cùng Trại Ninh. Tôi thích cánh con trai đi theo. Theo thời gian, khả năng ấy mất dần, cho nên tôi phải thế nào?

Trại Ninh nói, tình yêu có thể thức dậy những điều vô tình trong cuộc sống, chúng ta phải có tình yêu. Nhưng chúng tôi không có cách nào để yêu nhau được nữa. Trại Ninh chuyển về Thượng Hải, nhưng anh thường xuyên đi đâu đấy, hễ đi là đi liền mấy tháng, có lúc gọi điện về báo cho tôi biết anh đang ở đâu, có lúc rất lâu không gọi điện về. Cuộc sống làm tôi dần dần, nghĩ mình là đứa con gái dần dần, dần dần đến mức sắp sụp đổ. Trời ơi, trời có giúp cho người con gái này một chàng trai không? Tôi thường nghĩ như thế.

Viết văn không cứu nổi linh hồn tôi, cũng không cứu nổi cuộc sống của tôi. Trong lúc viết, tôi rất vui. Nhưng khi không viết, viết không ra chữ, tôi nghĩ nhiều đến con trai, tôi nghĩ mình không còn khả năng yêu, nhưng tôi muốn có một người con trai, muốn được yêu rất bình thường, hễ nghĩ đến con trai là đầu óc tôi đâm ra rối loạn.

Tôi nghe theo Quả lạ vì tôi muốn trao tất cả những gì rối loạn cho cậu ta, hoặc để được rối loạn hơn, tôi muốn nhân đây tìm một người con trai có thể khống chế tôi tất cả. Vì tôi không yên tâm với tôi, cho nên mới tìm một người con trai để dựa dẫm. Điều thu hút tôi hiện tại là với loại con trai như thế, tôi mong có được một tình yêu giải thoát được điểm yếu của tôi. Tôi không biết Quả lạ có phải là loại con trai mà tôi cần? Tôi không thể xác định nổi. Cậu ta có ý nghĩa gì đối với tôi? Tôi cũng không rõ. Chúng tôi có sức hấp dẫn lẫn nhau, đó là sự việc mê đắm. Điều duy nhất mà tôi có thể xác định là, không phải chúng tôi chỉ để làm tình với nhau. Về điểm này tôi nghĩ mình không nhầm. Tôi không hiểu tôi, cho nên đành chấp nhận, chấp

nhận làm cái bóng của cậu ta. Tôi cứ phải nghe theo Quả lạ chính là muốn để cậu ta làm gì thì làm. Tôi là con người mất phương hướng, cần được dẫn dắt. Tôi tự nhủ, có nhiều việc không cần làm rõ, vì tôi luôn luôn sai.

Mỗi khi chúng tôi đến với nhau đều uống rượu nghe nhạc, nói chuyện, hoặc xem băng hình, có lúc làm tình. Lời thăm hỏi thông thường giữa hai người suy giảm ghê gớm, chúng tôi cũng không nói gì về quá khứ, cậu ta không biết gì về quá khứ của tôi, mà cũng không hỏi gì.

Một hôm, đầu óc tôi rối loạn mù mẫm, ở ngoài đường tôi nói với cậu ta, tối nay cùng với mình nhé! Bạn không thể tìm đâu một người tình tuyệt vời như mình!

Tác dụng của rượu là trên dưới, tác dụng của hóa chất là phải trái, âm nhạc là trên dưới phải trái trong ngoài. Còn tôi thì mất phương hướng ở chính chỗ này.

Tâm trạng của tôi giống như đầu tóc người con trai mà tôi thích. Tâm trạng là một phần của “tình tôi”, giống như tôi có lúc thích đến vô cùng thứ âm nhạc rẻ tiền, thứ âm nhạc làm tôi căng thẳng, mà hễ căng thẳng lại rất vui sướng. Tuổi xuân vẫn đang tiếp tục, số phận vẫn không buông tha tôi. Tuổi xuân rực rỡ vàng son của tôi và sự căng thẳng như hình với bóng. Tôi và mái tóc người con trai mà tôi thích như hình với bóng. Tôi vẫn không ngừng nhai chocolate, vĩnh viễn chocolate mà tôi nuốt vào bụng!

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khốc

Dịch giả: Sơn Lê

L - 5

quả lạ

Không biết bao nhiêu lần tay mình cầm lọ mực, đứng trong bóng tối lối qua lại của trường học, không biết bao nhiêu lần mình muốn ném lọ mực vào đầu ai đó. Suy nghĩ ấy khiến mình như một đứa khốn nạn. Một hôm, mình đang định ném lọ mực và thầy giáo mà mình kính yêu nhất, bỗng mình tè ra quần. Bây giờ mình có thể nói với bạn bí mật ấy, vì mình thấy không thấy có điều gì phải giữ. Hồi ấy, mình cứ ảo tưởng rằng mình bị thương, bị bắt nạt, bị một người đàn ông hung hãn ngược đãi, những suy nghĩ ấy như hóa chất đem lại sự ôn tồn cho mình. Mình cảm thấy mình phải được che chở, mình lơ mơ nhận ra một cái bóng, cái bóng người con trai, người con trai có những đặc trưng cụ thể, cái bóng ấy đến che chở cho mình. Mình được xâm hại, được cứu vớt, cảm thấy dễ chịu. Người con gái ấy chết đã để lại dấu ấn trong mình, thật ra cuộc đời mình bị người con gái ấy làm cho khiếp sợ, bạn hiểu không? Lần đầu tiên của mình là với một người con trai. Yêu? Mình không hiểu yêu là gì. Mình chỉ biết từ trước đến nay mình vẫn là mình, sống chỉ vì một đáp án, cuộc sống lần lượt bắt đầu chứ không phải lần lượt kết thúc, cho nên cuộc sống rất đẹp. Nhưng mình chưa có lấy một ngày hoàn mỹ. Có lần mình nhìn thấy người con gái kia. Mình ngất đi, ngạt thở, bấm được số điện thoại cấp cứu nhưng không làm sao nói nổi, nước dãi chảy ướt người, rất nhiều màu sắc, rất nhiều hình vẽ, mình nghe thấy âm thanh của nhiều hồn ma, tim mình nháy loạn xạ. Mình trông thấy người con gái kia, đúng vậy, người con gái ấy đẹp lắm. Mềm mại như không xương, đau thương tột cùng, hoang mang bối rối, không hay biết gì, không chút sợ hãi, không rạn nứt, như vậy là đẹp lắm rồi. Ngón tay mình bị cắn nát. Có thể là sợ hãi, nhưng mình gọi sự cảm nhận ấy là yêu, sợ hãi và yêu không có ranh giới, nước bọt và máu không có sự phân biệt. Từ đấy mình bắt đầu xuất phát, mọi thứ ma túy không bằng sức tưởng tượng của mình.

Mình bắt đầu học nghề hiện tại. Năm tháng đẹp nhất của người con gái ở ngay trong công việc đẹp nhất mà mình đang làm, mình lấy khuôn mặt người con gái ấy làm bản vẽ, mình nắm giữ cái đẹp của mọi người. Mình về nước vì nhớ. Cuối cùng mình với bạn có cảm giác gì? Người con gái xinh đẹp cùng mình làm những việc tốt đẹp. Sức mạnh an ủi của bạn khiến mình choáng váng. Mình nghĩ mình có thể nói như thế. Đúng vậy, đó là cảm giác của mình đối với bạn, đó là cái mà bạn gọi là số phận.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khốc

Dịch giả: Sơn Lê

L - 6

tôi

Hôm nay mình biết bạn điên. Máu và nước bọt cộng lại là tình yêu ư? Bạn điên, nhưng mình vẫn yêu bạn. Vì nỗi xót thương dịu dàng, hãy làm với mình đi! Yêu nghĩa là mình dành cho bạn tất cả ánh mắt, động tác, mùi vị của mình, để bạn nhớ mãi, đồng thời đem niềm vui cho mình, cho bạn mình, vô cùng xúc động vì chúng ta. Mình tin cơ thể mình, rất tin ở cơ thể mình, chân lý vô biên ẩn náu trong cơ thể. Mình phải được sống trong nỗi xúc động. Có một cặp mắt đang nhìn vào bất cứ sự ngu ngốc nào, không cần phải hiểu ánh mắt ấy làm gì. Hãy biến sinh mệnh chúng ta thành những tốc độ khác nhau. Đó là điều mà ánh mắt muốn làm. Chúng ta cũng như thế. Ác mộng bị giảm nát sẽ dẫn đến những ảo giác điên cuồng. Sự hiền lành của chúng ta là sự hiền lành của cơ thể, tốc độ của chúng ta là tốc độ của cơ thể.

Đó là điều gọi là số phận.

trái táo

Suốt đời mình không quên được cậu ta. Hồi ấy, học sinh lớp trên bắt nạt mình, thật ra không phải là bắt nạt mà là cưỡng bức. Bọn chúng thường đứng thành hàng, có một thứ mùi vị mãi mãi đọng trong miệng mình, nước mắt mình chảy trong nhà vệ sinh, những đóa hoa đêm rơi rụng, hơi thở của mình đầy sợ hãi. Chuyện học sinh nội trú bạn không thể hiểu nổi đâu. Nếu mình không nghe lời, buổi tối trên giường thể nào cũng đầy đinh, hoặc nửa đêm thức dậy thấy ngón chân bị buộc một miếng thuốc đang cháy. Mình nghĩ, mình có những ham muốn cơ thể học sinh nam bắt đầu từ trong nhà vệ sinh. Nhưng điều này không có nghĩa là mình thích bọn chúng làm như thế, chuyện này nhất định bạn biết rõ. Mình không ngờ, cuộc sống là một chuỗi sợ hãi, không biết đâu là tận cùng. Mình quyết định thôi học. Bố mẹ

ở quê lên, bố mẹ mình không thể nào hiểu nổi tại sao mình không muốn học, mà nhà trường thì tốt như thế. Mình không thể nói được gì, chỉ nghĩ không biết có thể nói ra được không. Từ đấy mình bắt đầu hiểu, mỗi người có cái bí mật riêng. Nhưng bây giờ mình có thể nói ra những chuyện đó với bạn, vì hôm nay mình rất tự hào về mình, những ký ức đó không còn gây tổn thương đối với mình nữa, mình đã vững vàng rồi, mình cố không để bị tan vỡ. Về sau, bố mình tìm được căn nhà ngay gần trường học, không ở ký túc xá nữa, nhưng bọn chúng vẫn đến quấy rối. Sau đấy cậu ta xuất hiện trong câu chuyện này. Cậu ta nói gì mình không nghe rõ, nói với vẻ kiên quyết. Bọn chúng bỏ đi, cậu ta mới nói, nếu bọn chúng không nghe lời, cậu ta sẽ cho từng tên một biết tay. Cậu ta nghĩ cách gây sự để cánh học sinh nam trong lớp đánh nhau với bọn chúng. Hồi ấy, lớp nào cũng có vài đứa có thể, những đứa này không cùng học, chỉ là những tay nổi trội, khỏe hơn. Cậu ta giúp mình, mình thấy được ông trời thương, đúng vậy, trong nhiều năm mình cho rằng cậu ta là tặng vật của trời dành cho mình. Về sau, mẹ cậu ta mắng cậu ta, mắng cậu ta chơi với mình bỏ cả học hành, bài vở. Hôm ấy mình đứng ở cửa nhà cậu ta hơn một tiếng đồng hồ, lần đầu tiên cảm thấy mình quan trọng, mình có thể làm cho một người học kém. Mình xúc động đến phát khóc.

tôi

Hôm nay tất cả cùng điên rồi, tại sao nói toàn những chuyện cũ? Nói chuyện cũ các bạn sẽ thành nhà thơ. Mình không thể ngờ có chuyện đó, cảm ơn bạn hồi ấy không nói với mình. Hồi ấy mình không thể tiếp nhận, mà bây giờ cũng không thể tiếp nhận. Tại sao lại thế? Ngày nào mình cũng xuất hiện ở căn nhà tồi tàn của bạn, vì mình thôi học, không còn muốn học nữa. Mình thường mặc cái áo đỏ trượt tuyết đến thăm bạn, đem đến cho bạn những thức ăn mình lấy trộm ở nhà, được đựng trong những hộp cơm bằng nhựa. Mình thích bạn, vì bạn đẹp, từ nhỏ mình đã thích những người đẹp trai. Bạn có cặp mắt to, mắt màu chocolate, cặp môi dày đỏ tươi, cặp lông mày nhỏ của bạn như trái Trái táo. Hồi ấy chúng mình nói chuyện gì, bây giờ mình không còn nhớ nữa. Hôm nào mình cũng phấn khởi, lòng hồi hộp.

Mẹ cứ nghĩ mình có bạn trai. Một hôm, bạn hôn mình, về nhà mình mách mẹ. Mình nói, mẹ ơi, không phải con còn trẻ mà thử, con rất gần, đúng đấy, chúng con tốt với nhau lắm, có phải đấy là yêu không hả mẹ? Mẹ gọi mình vào nhà vệ sinh, bà dạy các kiểu tránh thai. Về sau mình biết, mẹ toàn nói ngược lại, mình và mẹ đều không biết gì. Hồi ấy, mẹ mình không có cách nào giữ mình, bà nghĩ mình trong tình trạng nghiêm trọng lắm. Về sau, bạn thi được vào đại học, mình đi đôi dép nhựa màu đỏ đi tiễn bạn, khi tàu chuyển bánh, mình nghĩ bạn không về nữa. Mình thường xuyên đánh điện báo cho bạn, mình thích tốc độ và sự thẳng thắn công khai điện báo. Đó là thời kỳ viết văn đầu tiên của mình, về sau, nhân viên bưu điện quen mặt, những hơn một trăm chữ mà chỉ tính cho mình một đồng tám hào. Bạn về, bạn bảo mình bạn là một người đồng tính luyến ái, mình cho bạn một cái tát. Từ đấy về sau, tát bạn trai trở thành thói xấu của mình. Đó là một thứ bệnh, mình thường mắc bệnh ấy mỗi lần ở trong phòng kín, sàn trải thảm, có điều hòa không khí, có nhạc. Tuy mới chỉ mấy lần, nhưng mình rất ân hận, mình thấy mình thất bại.

quá lạ

Mình vấp vào việc của cậu ta một cách ngẫu nhiên. Mùi nhà vệ sinh, mùi ấm nóng, mùi của sợ hãi. Thật ra mình còn sợ sự đe dọa đến từ khắp nơi. Hồi ấy mình vẫn tự hỏi, tại sao lại thế? Hình như không ai bắt nạt cậu ta, người ấy không đủ mạnh mẽ. Điều này có vẻ vô cớ. Khi tắm, cậu ta thường lấy giẻ lau nhà bịt kín khe cửa, cậu ta sợ có người nhìn, chuyện này khiến mình buồn, mình nghĩ phải giúp cậu ta. Cái cô gái kia làm linh hồn mình bay mất, ngoại trừ mình, ngoại trừ cô gái ấy, cho đến hiện tại bạn là người duy nhất biết chuyện. Hồi ấy mình buộc phải có sức mạnh đao búa, đó là một cơ hội. Đúng vậy, cậu ta rất cảm kích mình, về sau cậu ta trở nên dũng cảm, đi đường lúc nào cũng ngẩng cao đầu, không còn ai dám bắt nạt cậu ta nữa, nhưng sự đe dọa vẫn không thôi. Hễ tắt đèn là cậu ta lại đến, chúng mình sống trong bầu không khí đó, trong bầu không khí đó chúng mình có chung bí mật. Điều này rất đau đớn, mà cũng rất lý thú. Cậu ta thích đến với mình. Về mùa đông cậu ta thích đi phố với mình, cậu ta bảo đi ngoài phố mùa đông có cảm giác hưng phấn. Mình nhớ, ở góc con phố chúng

mình hay qua lại có một cửa hàng bán hoa, chiều tối trong cửa hàng có một ngọn đèn, đèn lửa rực rỡ, rất tình cảm, ấm áp. Hồi ấy mới sang Mỹ, suốt ngày mình nhớ con phố đó.

tôi

Chúng ta có thể quên nhiều sự việc, nhưng hôm nay thì sao? Ánh trăng làm nhớ lại chuyện cũ. Cả thế giới đều là nhà thơ. Ngày mai có buổi họp mặt bánh Trung thu. Tối nay lẽ ra mình phải ở nhà để chọn vài thứ trang phục. Họp mặt bánh Trung thu, họp mặt năm đóa kim hoa, họp mặt cảnh vàng lá ngọc. Thượng Hải là mẹ, giống như một sân khấu, các diễn viên đều không có đài từ. Cuối tuần đi liên hoan, thường xuyên gặp mặt người quen ở những nơi khác nhau, điều này không có gì hứng thú, nhưng lại rất ý nghĩa. Lần nào mình cũng tỉ mỉ lựa chọn trang phục, đồ trang sức và màu trang điểm. Mình muốn phải thơm nức mùi nước hoa, có nhiều bí mật, mình không hiểu tại sao lại phải thế, mình nghĩ mình không kiểm chế nổi bản thân. Bạn trai trước đây của mình không thích mình như thế, anh ấy bảo tại sao em cứ phải bận bịu làm gì. Em rất đẹp, khỏi cần cảm thấy người khác tốt hơn em, một có ý nghĩa gì đâu? Mình nói: em chỉ muốn hòa nhập với mọi người, muốn yêu thành phố này bằng cách đó. Cho nên, lúc này mình phải nói với bạn cũng bằng những lời đó để bạn hiểu. Mình muốn đi ngủ, ngủ để tối mai đến dự họp mặt không bị thâm quầng, phải ngủ ngay lúc này. Điều này không có nghĩa là mình không nghe lời bạn, ngày mai bạn đến chợ trang phục và trang điểm cho mình, vì hôm nay không còn tỉnh táo để chọn lựa, bạn làm mình rối trí lắm rồi.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

L - 7

thư tình

Ngày nào cũng nhớ em, ngày nào cũng tự hỏi. Thì ra thói quen thật khó thay đổi, trái tim ngọt ngào của tôi không còn ngọt ngào, sao tôi cứ một mình quần quanh, lẽ nào không sợ biển cả nổi sóng? Nếu nước có thể chảy ngược, xin em đưa tôi đi, nếu nước biến thành tôi, nước mắt vẫn phải rơi, nếu tôi là dòng nước trong, tôi sẽ không chảy ngược, thời gian không ngừng trôi, thời gian đi không trở lại. Hoa nở trên cây kia sao mà đáng yêu, hoa tàn rồi nở, ai có thể biết tôi là sao trời, em là mây trắng, là tình yêu không đủ sâu sắc hay là không duyên phận? Em phải tiếp nhận tất cả những gì ở bên mình hôm nay. Tôi yêu em, em yêu tôi. Xin đừng hỏi tình yêu đến từ nơi đâu, gió đến từ nơi đâu. Yêu như một bài cậu ta, như một bức tranh. Mong em đừng quên tôi. Gió hỏi tôi, lặng lẽ là gì? Tôi còn ít tuổi, đâu hiểu nổi lặng lẽ là gì. Mây hỏi tôi, yêu phải chẳng vui vẻ? Tôi chưa hiểu việc đời, làm sao hiểu nổi niềm vui?

Nhiều năm nay Quả lạ cứ trước khi đi ngủ lại viết một đoạn văn ngắn như thế, nội dung tương tự, thậm chí lặp lại.

Rồi cậu ta uống thuốc giảm béo, uống thuốc xong và tắt đèn.

Bầu trời òa vỡ, ánh trăng chiếu bên cửa sổ, làn mi Quả lạ rung rung. Có những chuyện dưới ánh trăng không thể quên nổi. Vào giây phút đèn tắt, hoặc sau khi tắt đèn, nhắm mắt trước khi ngủ nghĩ lại những việc, đó là chuyện mà cả đời Quả lạ không sao giải quyết nổi. Cho dù cậu ta nghĩ gì, cậu ta đều cho rằng đây là việc lớn trong đời không sao giải quyết nổi.

bồn tâm

Năng ban mai ngọt ngào, không chói chang, giống như kem hương thảo tôi xấp trên bầu trời, nhưng Trái táo không nhìn thấy, vì lúc này cậu ta đang ngủ. Cậu ta dậy vào buổi chiều, rồi tưởng tượng bầu trời buổi sáng, như thế

cậu ta sẽ có cảm giác khi ngủ dậy. Một ngày của cậu ta bắt đầu.

Cậu ta dậy, không biết nên thế nào, có thể đánh răng trước, có thể hút thuốc trước, nhạc sau khi cậu ta ngủ dậy đều giống nhau, là violon của Paganini. Cũng có thể cậu ta vụng vầy trong chăn, rồi gọi điện thoại cho bất cứ ai, nghe ai đó hỏi thăm.

Hôm nay thức dậy cậu ta không có cách nào để nhìn rõ tất cả những gì đang ở trước mắt, cậu ta cần một cái kính ẩn hình, một cái kính ẩn hình màu xám có thể làm cho mắt đẹp hơn. Nhưng mỗi lần đeo kính đứng trước gương trong nhà tắm, cậu ta nghĩ, người khác trông thấy mình có giống mình nhìn thấy mình không nhỉ? Rất cuộc, mắt người khác không phải là mắt cậu ta, mà mắt cậu ta không nhìn qua gương và cái kính ẩn hình lại không nhìn thấy mình.

Cậu ta mất rất nhiều thời gian ở trong phòng tắm, ngày nào cũng thế.

Nước là tấm gương trung thực nhất của cậu ta, nhìn làn nước ấm giống như vỏ bọc bằng đường trong suốt lạnh lẽo bao bọc lấy cơ thể, cậu ta nằm trong nước đếm những đầu ngón chân nổi ngang mặt nước, thường đếm được mười một hoặc mười hai ngón.

Hôm nay cậu ta đếm, rồi khóc. Cậu ta chỉ khóc trong bồn tắm, nhiều năm nay vẫn vậy. Nằm khóc trong bồn tắm, nước mắt không ở trong tuyến lệ, mà ở trên da thịt, ở mỗi lỗ chân lông, đầu ngón tay, đầu gối, gót chân, khoảng giữa hai đùi. Nằm trong bồn tắm lỗ chân lông đều giãn nở, nước mắt từ đấy ứa ra. Thoạt đầu cậu ta khóc vì thương cho hình bóng cô đơn hoặc vì xúc động, về sau không vì nguyên nhân gì cũng khóc, thậm chí cứ vào bồn tắm là khóc. Có lúc cậu ta mở vòi nước, để vòi hoa sen khóc cùng. Cậu ta nghĩ, nếu vòi hoa sen có mắt, liệu vòi hoa sen có buồn không nhỉ? Khi cậu ta cảm thấy mình nở to như biển lớn, liền đứng dậy, để nước theo người chảy xuôi, có cảm giác mình như cái khăn mặt đang được vắt kiệt nước.

Cậu ta cảm thấy sạch sẽ.

Đeo kính ẩn hình lên, nhìn mình ở trong gương - hiền lành, tự do, sáng sủa, thông minh, ham muốn, trẻ trung.

cuối tuần

Tôi từng là một “cô gái có vấn đề”. Tôi có vấn đề bởi thiếu hiểu biết và nóng vội, vì thế tôi đốt cháy và phô bày nhiệt lượng của mình.

Lúc này tôi đang đánh răng và nghĩ rằng phải chết ngay lập tức. Tôi thường ra sức tìm lại những người bạn thân quen trước, cảm giác ấy rất khó chịu, có lúc vạch ra một kế hoạch chết thật tỉ mỉ, nhưng rồi nghĩ, tôi chết bố mẹ tôi thế nào? Nghĩ thế lại thôi. Cuối cùng tôi tự nhủ, “muốn chết” chỉ là sự mong muốn, nó đơn giản như cảm mạo, nó đến và sẽ đi.

Tôi biết mình đang trong quá trình khá dần lên, bắt đầu viết văn, và bắt đầu tự kiềm chế. Tôi vẫn cảnh cáo bản thân, cái đẹp nhất không thể ăn được.

Bởi vậy tôi qui định, trừ ngày cuối tuần, tôi không được uống nhiều, không được đến các quán bar có đông con trai cô đơn lạnh lùng, không được ăn nói tùy tiện.

Tôi rất thích ngày cuối tuần, hễ đến cuối tuần là tôi như điên, thậm chí muốn chết đi trong một ngày cuối tuần nào đấy.

Cuối tuần này tôi đến dự buổi họp mặt bánh Trung thu. Chưa phải tết Trung thu, không hiểu chủ nhân kiếm đâu ra nhiều bánh Trung thu như thế. Những người dự buổi họp mặt này phần lớn đều làm những nghề hay, tôi coi địa điểm này là một con thuyền, tất cả chúng tôi đều ngồi trên con thuyền đó để đi tới bến bờ hạnh phúc. Quả lạ và tôi, hôm nay cậu ta vì tôi mà chải cái đầu kiểu “cô bé ngoan”, trang điểm kiểu “hút máu xác chết”, màu vàng đất pha màu xanh lục. Bóng mắt tôi hình chuối tiêu, có bốn sợi lông mi. Trước kia Trại Ninh không bao giờ cho phép tôi trang điểm, nhưng Quả lạ lại thích tôi trang điểm, điều này khiến tôi cảm thấy rất mới, rất hài lòng. Tôi muốn coi hai bờ vai và vầng trán Quả lạ là ba ngọn đèn. Cảm giác này làm tôi hạnh phúc.

Trước kia tôi tự tin mình biết chọn trang phục cho mình. Từ lúc tôi thiếu lòng tin ở con trai, từ lúc tôi phát hiện dung nhan mình thay đổi, càng ngày càng gầy, ngực càng ngày càng bé lại. Từ sau khi phát hiện những điều ấy tôi đâm ra khó chịu. Tôi thấy áo quần mua về không hợp với mình, mà như áo quần mua trong hiệu. Quả lạ lại làm tôi thơm nức. Hôm nay cậu ta kéo

tôi đến bên cạnh, khen tôi đẹp, mà chỉ có yêu mới biết đẹp.

Sau đấy chúng tôi đến bar Âm Dương, tôi kéo cây đàn accordeon của mình những năm ba mươi đã sai cả âm điệu, hát bài Chờ người yêu tôi.

Hát bài này tôi nhớ Trại Ninh vô cùng. Anh lại mất tích, thoát đầu bảo về Bắc Kinh, sau đấy từ Hong Kong gọi điện cho tôi, tiếp theo không có tin tức gì nữa.

Chúng tôi lại đến bar DD'S. Bar DD'S là nơi con trai nước ngoài và con gái Thượng Hải tụ tập. Thượng Hải những năm ba mươi với những mốt tuyệt vọng không còn trở lại, nhưng khiến nhiều thanh niên phương Tây chưa từng đến đây, lại bắt đầu thích con gái Thượng Hải. Bọn họ cho rằng hoa hồng Thượng Hải rất thơm, mùi thơm mê ảo.

Thượng Hải hiện nay có rất nhiều con trai phương Tây: người làm ăn buôn bán, viên chức, khách du lịch, nhà nghệ thuật, những kẻ tìm kiếm chuyện lạ. Bọn họ rất vui vẻ, đem những thứ thời thượng của phương Tây đến với Thượng Hải, bọn họ có ảnh hưởng lớn đến cuộc sống về đêm của Thượng Hải. Ở Thượng Hải, bọn họ chỉ có hai việc để làm: thứ nhất, kiếm tiền; thứ hai, tìm gái.

Con gái Thượng Hải biết nói tiếng Anh, tiếng Anh giọng Mỹ, tất nhiên có cả giọng Italia, Australia, nhưng lại rất ít người nói giọng Luân Đôn. Con trai nước ngoài ở Thượng Hải biết nói tiếng Trung Quốc, họ nói tiếng Trung Quốc như con gái Thượng Hải nói tiếng phổ thông, kéo dài giọng, nghe rất buồn cười.

Con trai phương Tây ở Thượng Hải phần lớn lương cao và có chỗ ở tử tế, khiến bọn họ cảm thấy điều kiện sinh hoạt khá tốt.

Hết giờ, bọn họ đi đâu? Đi đâu đấy uống nước, ngắm gái Thượng Hải, tìm gái Thượng Hải.

Con trai nước ngoài ở Thượng Hải phần lớn không thừa nhận mình có bạn gái người Thượng Hải. Bọn họ thích nói: xin đừng yêu tôi, tôi là bạn cô. Nhưng bạn lại ngủ với nhau? Điều này nhiều cô gái Thượng Hải khó hiểu, hoặc không chấp nhận.

Con gái Thượng Hải rất thích những anh con trai không chế được mình, con gái Thượng Hải rất ham tình yêu của con trai. Con gái Thượng Hải rất

thích lấy tình dục làm vũ khí, các cô lấy tình dục để được cái khác, các cô rất giỏi kiếm chế nổi khát khao cao trào của bản thân. Các cô gái ấy thích gì? Thích phương Tây, hoặc thích những tờ xanh. Còn con trai nước ngoài cần gì? Bọn họ thích làn da vàng mịn như lụa và khuôn mặt con gái Trung Quốc trông rất ngây thơ, thánh thiện.

Cũng có những cô gái Thượng Hải yêu con trai nước ngoài, kết cục đều không ra gì. Các cô nói con trai, đàn ông nước ngoài rất ích kỷ, hơn nữa lại tìm cách đơn giản hóa cuộc sống. Cũng có những người con trai nước ngoài yêu con gái Thượng Hải, phần lớn kết quả cũng không ra gì, bọn họ nói vì con gái Thượng Hải thích nịnh nọt, xem trọng những người có tiền.

Nhiều đàn ông nước ngoài thích con gái Thượng Hải, nhưng càng thích được giao lưu hơn, hay là vì bọn họ xấu hổ. Bọn họ đúng là rất thích làm bạn, đó là những người đàn ông nước ngoài cực kỳ cô đơn trầm lắng ở Thượng Hải. Họ không thích cuộc sống về đêm của Thượng Hải. Vậy là không có nơi nào để đi.

Tôi có một đứa bạn, nó rất đẹp, thông minh, có thu nhập cao, nó cố chấp nghĩ về một người con trai nước ngoài, vậy là nó đăng quảng cáo. Nhưng điện thoại gọi đến đều thẳng thắn yêu cầu được làm tình. Tất nhiên cũng có rất ít anh chàng nước ngoài lấy con gái Thượng Hải làm vợ, đồng thời tin rằng có thể yêu người con gái này suốt đời. Tôi đã từng dự hai đám cưới như thế, một trong hai cặp đó, người làm chứng phía Trung Quốc đọc Kinh thánh, người làm chứng phía phương Tây đọc Kinh thi, mọi người đứng trên thảm cỏ xanh, ánh nắng rất dịu, khung cảnh ấy khiến tôi muốn lấy chồng.

Mỗi lần đến bar DD'S tôi đều ngồi ở vị trí thật cao để xem bọn con trai nước ngoài, hoặc xem bọn họ tán tỉnh, bỡn cợt con gái Thượng Hải. Hôm nay Quả lạ luôn ở bên tôi, đồng thời còn quạt cho tôi, vì quá đông người, không khí nóng bức, ngột ngạt.

Trên đường về, cậu ta bảo, hôm nay đến nhà bạn nhé!

Nhà tôi không có cái gương mà cậu ta thích, chúng tôi không làm tình, chỉ ôm nhau.

Tôi nói, cưng ạ, bạn chỉ quẩn quanh trong suy tư của mình thôi.

Cậu ta bảo, đấy là một cảm giác tuyệt vời.

buổi họp mặt lần thứ hai

Quả lạ bảo, những lúc cùng với bạn trai mà cậu ta thích, cậu ta cứ muốn ôm. Cậu ta nói, nếu được ông Trái táo vào lòng, thì khi Trái táo cười, chắc chắn đấy là lúc rực rỡ huy hoàng nhất trong đời. Quả lạ muốn gì với Trái táo? Thậm chí tôi nghĩ, cậu ta rất muốn gặp lại những bạn cùng học thời trung học, tất nhiên chưa đến mức phải tìm gặp bằng được.

Đó là phỏng đoán của tôi, sự phỏng đoán không căn cứ.

Lần gặp mặt thứ hai ở ngay nhà tôi. Tối hôm ấy tôi rất ỉu xiu, thoáng chút ghen, liên tục pha cà phê, ăn bỏng rang. Tôi không có cơ hội nào để nói chuyện hai cậu ấy nói toàn chuyện giật gân. Tôi nghĩ, nếu tôi không có mặt, họ sẽ nói đến mức nào.

Tôi cứ nhìn bàn tay Trái táo. Người cậu ta cái gì cũng bé nhỏ, chỉ có đôi bàn tay là to. Ngón tay trắng và dài, tôi mê đôi bàn tay ấy lắm. Thế giới trừ tình của tôi đã từng được đôi bàn tay ấy mở ra. Tôi đã từng đặt mọi sự tưởng tượng về con trai trên đôi bàn tay ấy, hồi ấy tôi còn nhỏ. Nhưng nhiều năm sau, cậu ta nói với tôi, bạn biết tại sao chúng mình bây giờ có thể nói chuyện với nhau được? Vì mình đã chịu đựng tổn thương của đám con trai, chúng mình không tin vào con trai, chúng mình đã từng yêu cánh con trai, chúng mình như cánh bèo nổi trôi, điều quan trọng là chúng mình đã sống khổ như chết, từ cõi chết sống lại, cuộc đời chúng mình không dễ dàng chút nào.

Hiện tại, cậu ta ở trước mặt chúng tôi, tưởng như đã xác định được người con trai mà cậu ta thích: giống như tên cướp biển, râu quai nón, miệng ngậm tẩu, nhưng không thể ngửi thấy mùi thuốc trong miệng, giàu lý tính và rất hài hước, đại khái như thế. Không còn nghi ngờ gì nữa, đặc trưng ấy không mấy liên quan đến con người ẩm ướt của Quả lạ. Trái táo nói với chúng tôi, lãng mạn và điên cuồng mà cậu ta hình dung khô như ngói.

Trái táo một lần nữa nhắc nhở chúng tôi cần suy nghĩ quan hệ giữa quay phim và luật pháp, cậu ta bảo, chúng mình cần nghiêm túc nghĩ đến vấn đề này.

chân lý là gì?

Giữa hai lần họp mặt, hai người gặp nhau. Hai người ôm nhau. Lúc ôm nhau, Quả lạ tỏ ra mong đợi, còn Trái táo thì bình tĩnh, thật bất ngờ, cậu ta có cảm giác như xa cách lâu ngày lắm. Trái táo nói với tôi, mình bình tĩnh như trút được gánh nặng.

Đúng là Trái táo đối với Quả lạ có sự xúc động như xa cách ngàn năm. Lúc ấy cậu ta rất thích nhìn xoáy vào vai Quả lạ, cậu ta nằm mãi trên cái giường của Quả lạ, cảm thấy Quả lạ bỏ đi thì đêm tối sẽ phủ chụp lên cậu ta.

Hai người đã từng ra bờ sông chơi. Hôm ấy, Trái táo đem theo rất nhiều quýt. Quả lạ mười bảy tuổi đi đôi giày màu cà phê. Quả lạ bảo với cậu ta, bạn bè phải là bộ phận quan trọng nhất trong cơ thể, mà cậu là một trong bốn người bạn thân nhất của mình. Cậu nói khiến Trái táo hạnh phúc.

Buổi chiều trước hôm đi Mỹ, Quả lạ đến chia tay Trái táo. Năng hè âm ỉ. Lúc Quả lạ xuống gác, bỗng Trái táo muốn biểu diễn như trong phim ảnh, cậu ta đứng trước cửa sổ nhìn theo bóng của Quả lạ. Ánh mắt cậu ta buồn rười rượi, mong chờ, đau đớn, thất vọng, mê đắm. Quả lạ thì quay lại, nhìn cậu ta. Trái táo coi đấy là mối tình đầu của mình. Quả lạ bảo, những việc cũ cậu ta không nhớ, chỉ nhớ một lần nói đùa với Trái táo: mình cảm thấy hai ta đang yêu nhau. Cậu ta bảo, lúc ấy chỉ nói đùa thế thôi. Nhưng lúc này cậu ta thấy Trái táo xúc động, còn cậu ta thì không thể hiểu nổi mình. Cậu ta nói, hãy giúp mình, mình đang không hiểu chân lý là gì?

Đó là nội dung mà hai người gọi điện thoại cho tôi sau buổi họp mặt lần thứ hai.

Lúc ấy đầu óc tôi rối tung lên. Nghe điện của Quả lạ xong, tôi đến ngay nhà cậu ta.

yêu là chuyện cá nhân

Từ hôm Quả lạ và Trái táo gặp lại nhau, đêm nào hai người cũng gọi điện thoại cho tôi. Đêm nào tôi cũng đi qua mấy con phố đến nhà Quả lạ. Tôi nghĩ, mình thích, tại sao không đến?

Tôi muốn xem hai chúng tôi đi được bao xa, đi được bao lâu.

Chừng như cậu ta càng ngày càng cần tôi, cậu ta tỏ ra nhạy cảm và dịu dàng, ngọt ngào. Tôi rất thích cậu ta đối xử với tôi như thế, nhưng tôi rất lo.

Tôi không dám nhắc đến Trái táo, nhưng rất muốn lén nhìn xem hai người ấy hẹn hò nhau thế nào.

Tôi như nháy xuống biển, cảm thấy rất nguy hiểm. Tôi bắt đầu ra siêu thị mua rượu uống. Tôi biết, làm thế rất nguy hiểm, nhưng lại không muốn kiềm chế. Tôi nhâm nhi uống rượu trong khoảng thời gian từ mười hai giờ đêm cho đến bốn rưỡi sáng, vào lúc ấy tôi rất nhạy cảm. Tôi biết uống rượu không lợi cho sức khỏe, nhưng tôi phải uống mới nghĩ được nhiều chuyện. Rượu và chocolate không bị kiềm chế làm cho đường trong máu tôi bất ổn, thận và mắt bắt đầu xuất hiện chứng viêm, bệnh hen tái phát. Sự việc là thế, mi không chịu nghe lời thì lập tức biết tay. Tôi biết vòng tuần hoàn ác tính nào đấy lại bắt đầu.

Ngày quay phim ghi hình đã đến, theo yêu cầu của Trái táo, chúng tôi phải thuê một phòng ở khách sạn. Tôi tin, cả ba chúng tôi đều hiểu lần quay phim này không thể thực hiện nổi, nhưng hình như chúng tôi cùng đi tới khoảnh khắc nào đấy thì sự việc mới kết thúc.

Hôm ấy tôi là người đến trước tiên. Hai người kia cùng đến.

Ba chúng tôi cùng ngồi trên cái giường lớn.

Quả lạ trách tôi uống rượu. Cậu ta nói, vì mình không uống rượu, cũng không bao giờ thèm rượu, nhưng bạn uống, mình không uống, vậy là hai người không cùng đi một đường. Còn bạn không những uống, mà còn uống nhiều, mình không thích bạn uống rượu. Bạn biết đấy, tại sao bạn lại làm chuyện mà mình không thích?

Tôi nói, mình đồng ý chỉ uống rượu với bạn, đồng ý với bạn mình không nghiện rượu, vì bạn bảo nếu yêu bạn thì không được nghiện rượu. Hôm nay trước mặt bạn, mình có thể chấm dứt yêu bạn. Lúc này bạn nghĩ gì mình đều biết. Bạn nghĩ, muốn để Trái táo trông thấy bộ phận kín đáo nhất của bạn, mình không giấu gì bạn điều ấy. Bạn muốn làm gì cứ việc! Hủy bỏ kế hoạch quay phim của chúng ta!

Hai người kia không nói gì. Tôi tiếp tục uống rượu.

Ai đang gây nên nỗi buồn? Chúng ta đều là người say, mình không thể cùng sống với bạn nữa. Mình yêu bạn, đã từng yêu bạn (Trái táo), mình biết. Có thể bạn cũng yêu cậu ta (Quả lạ), mà cậu ta thì yêu Linh, cũng có

thể Linh cũng yêu bạn (Quả lạ). Linh đã chết. Ai biết chuyện ấy? Rốt cuộc yêu là gì? Điều ấy chúng ta không ai biết. Bạn xem ánh mắt của Linh rực cháy như thế nào? Chỉ một mình Linh biết. Linh chết rồi. Cho nên không ai biết, Linh không điên, mình biết, Linh chết vì thỏa mãn, Linh cho rằng Linh đủ năng lực hấp dẫn bạn. Linh xác định bạn yêu nó, nó là đứa con gái muộn kinh, nó không yên vì hưng phấn cực độ. Nó không chết vì bó hoa của bạn, bạn thân mến, nó chết vì tuổi trẻ, nó chết vì số phận, nó có niềm vui mà không thể nói với ai, những chuyện đó mình biết. Nó chết rồi nên bạn mãi mãi yêu nó, bạn bảo bạn yêu mình, mình không ngồi cùng bàn với nó liệu bạn có yêu mình không? Đừng trả lời, đừng trả lời mình. Mình không thể biết. Bạn đi thăm nó, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Tại sao bóng dáng mình lại gây xúc động cho bạn? Mình không biết. Còn bạn, có thể đến giờ vẫn còn yêu cậu ta (Trái táo), có thể cậu không biết nhưng cậu ta (Trái táo) biết, nhưng cậu ta (Trái táo) nói cậu ta không thể yêu bạn, ai mà biết được? Còn bạn thì cần gì ở cậu ta? Bóng dáng mình, bóng dáng mình! Cuối cùng, trong nhà vệ sinh đã xảy ra chuyện gì? Mình không biết. Mà cũng không muốn biết. Nếu các bạn không cùng trong nhà vệ sinh ra thì sẽ xảy ra chuyện gì? Chúng mình không biết. Bạn (Trái táo) tại sao lúc đầu lại hôn mình? Phải chăng định chứng minh điều gì? Bạn bảo bạn không biết ư? Tại sao bạn không biết? Mình không biết. Tại sao mình cứ đau lòng vì bạn (Quả lạ) nhỉ? Không từ chối bạn? Tại sao nước mắt bạn lại làm người khác say đắm đến vậy? Tại sao mình đòi bạn hôn, bạn hôn, bạn hôn mình, tại sao? Nếu bạn không làm tình với mình liệu mình có yêu bạn không? Bạn không biết. Tại sao bạn nói với người khác rằng, “mình yêu bạn” mới là chính xác? Những điều ấy chúng ta không ai biết.

Tôi nói, tôi sẽ giới thiệu cho Trái táo biết về cấu tạo cơ thể con gái. Tôi bắt đầu cởi hết quần áo, nói đây là ngực, đây là cơ quan sinh dục, ở đây có nhiều bộ phận có công năng khác nhau. Tôi nói, Trái táo, đây là một cơ hội, hãy nghe mình giới thiệu từ từ, bạn phải hiểu thật tường tận thế giới này, biết đâu bạn với mình cùng hiểu sai.

Quả lạ đi tới ôm lấy tôi, cậu ta bảo chúng mình phải đi khỏi nơi này. Điều này không phải kế hoạch ban đầu của tôi, nhưng lại như trong dự tính của

hai người. Hai người kia đều rất bình tĩnh. Chợt tôi cảm thấy mình không còn việc gì để làm nữa. Tôi đi tắm, tắm ngay trong khách sạn, tôi để Quả lạ đứng xem tôi tắm.

Tôi nói với cậu ta, mình không cần anh bạn trai kia nữa, mình không cần bạn trai, mình không muốn Linh tự tử, không muốn các bạn đồng tính luyến ái với nhau, không muốn những gì đi ngược với quy luật tự nhiên, tại sao cuộc sống đưa đến cho mình nhiều thứ như thế? Linh hồn nổi loạn đến bao giờ mới yên bình?

Tắm xong, tôi nói với hai người kia chúng ta oán trách mình không sống vui vẻ, lúc này mình biết tại sao rồi, vì chúng ta đòi hỏi yêu càng ngày càng phải kỹ thuật hóa. Cho nên, mình quyết định, yêu là chuyện cá nhân.

Chúng tôi cùng cười với nhau.

Chúng tôi cùng rời khách sạn, kéo nhau đi ăn món Hồ Nam, cùng đến quán bar, ở quán bar chúng tôi gặp những người quen của riêng từng người. Tối hôm ấy chúng tôi nói chuyện với về những quan hệ xã hội của từng người.

Tối hôm ấy không ai say. Tối hôm ấy không ai gọi điện thoại cho tôi. Tối hôm ấy tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Chúng tôi là pháo hoa, pháo hoa chỉ có thể tan, không thể tàn.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

L - 8

quán bar

Người bộ lạc

Những lúc cảm thấy lạnh tôi vẫn thường đến đây.

Tôi bảo DJ mở các bài hát Tế hoa, Một con đường, Mỗi lần qua quán cà phê này, Love me tender, Bàn tay tôi luồn trong mái tóc đen của em, Trời xanh, Tiếng vỗ tay, Phố nhỏ Lộc Cảng, Người đi dưới mưa đông, Trái tim pha lê, Đến muộn, Em bé thân yêu, Vầng ánh trăng ấy, Yêu giữa mùa thu, Di chứng tình yêu, Đồng chí người yêu, Mây cố hương, Chuyện phong hoa tuyết nguyệt ấy,...

Đó là những bài hát trước kia tôi thích nghe, phần lớn là những bài hát của Đài Loan, không ngờ trong quán bar nhạc rock này cũng có.

tôi

Cuối cùng, tôi cũng đã in được một cuốn tiểu thuyết. Biên tập viên nhà xuất bản nói với tôi: có nhiều loại nhà văn, có thể bạn là thuộc loại thiên tài. Câu nói đã cho tôi sức mạnh, mà lúc ấy tôi rất cần sức mạnh.

Tiếp theo là cuốn thứ hai, cuốn thứ ba. Dần dần, tôi cảm thấy viết văn như có cái kéo ở sau lưng tôi, khiến tôi nghi ngờ động cơ viết văn của mình.

Viết văn cũng tồn tại sứ mệnh của thầy thuốc. Vốn dĩ tôi viết văn là để hiểu rõ mình, viết cho mình đọc, cho bạn thân đọc, hoặc cho những anh bạn trai tốt với mình đọc. Tôi viết rồi có ý nghĩ, viết cho nhiều người cùng đọc, viết cho cả thế giới đọc, viết để kiểm soát chút tốt lành gì đó. Nhưng là tốt lành gì? Tôi đã nghĩ hết mọi thứ tốt lành. Tôi dẫn thân vào con đường văn chương và sau đấy mới hiểu ra rằng, viết văn không cho tôi yên tĩnh. Nếu sau khi tôi chết, ngôi nhà linh hồn của tôi ở đâu? Tôi chết, nhất định linh hồn tôi vẫn còn sống, linh hồn tôi theo mạng nhện để lên thiên đường. Viết văn, có thể là bậc thang đưa tôi lên thiên đường.

Chợt tôi cảm thấy phải xa cái máy tính, vì tôi không có cách nào đem cảm giác nóng ấm cho thế giới này, tôi cảm thấy viết văn không còn ý nghĩa gì nữa. Không còn ấm nóng của mặt trời liệu tôi còn có thể viết văn được nữa không? Điện thoại của tôi lại reo, mà tôi không đủ khả năng để trở thành nhà văn chuyên nghiệp, tôi có chuẩn mực riêng, tôi nghĩ, đó là cái gọi là số phận.

quả lạ

Năm ngoái, màu đỏ là màu trang điểm chủ đạo của tôi. Tôi pha đủ các loại đỏ, với tôi màu đỏ đại diện cho nỗi hoang mang tuổi thơ tôi, đại diện cho cực hạn, dục vọng, điên cuồng yêu, đe dọa, lãng mạn. Còn chủ đề của năm nay là màu gì?

Đó là cú điện thoại cuối cùng mà Quả lạ gọi cho tôi, tiếp đấy cậu ta nói chào nhé.

Cậu ta đi. Đi về Mỹ. Ở Mỹ cậu ta cũng là một nhà chăm sóc sắc đẹp xuất sắc, tôi rất tự hào vì cậu ta. Mà cũng buồn cho cậu ta.

Tôi nói, mình rất thích bạn lỏa lồ và ướt nước, nhưng không còn muốn sống với bạn nữa. Mình không muốn bị ức chế và chao đảo không xác định, cho nên bạn đi đi, mong ngày về mọi sự sẽ thay đổi.

trái táo

Tôi gọi điện cho Trái táo. Cậu ta bảo cậu ta cùng với Quả lạ lại đi bộ trên con phố kia. Cậu ta bảo, cửa hàng bán hoa không còn, nhưng con phố vẫn còn, vẫn không mấy thay đổi.

Tôi bảo, mình sắp rời Thượng Hải, cái ngày ra đi sẽ là ngày mà mình nhớ nhất, nhưng mình chẳng sợ. Đúng vậy, không có gì tuyệt diệu cho bằng ra đi. Dù có bật hết đèn thì nguy hiểm cũng không thể rời xa. Ngày mình đi sẽ cố không đem theo nỗi buồn. Mình muốn được rộng mở hơn, có thể mình sẽ có những hiểu biết mới, có thể ngày nào cũng thế. Nhưng không sao. Lúc này mình không biết phải chọn bộ đồ nào để đi dự họp mặt đây, có những lúc chỉ vì thế mà mình đứng khóc sau cánh cửa. Nhưng mình không sợ. Mọi chuyện của mình đều là kẹo của mình, những viên kẹo buồn, nhưng nó là thuốc an thần của linh hồn mình.

Trái táo nói, đừng buồn như thế. Chỉ cần tồn tại trong hỗn độn nhất định có thể chờ đợi được chân lý và hoàn mỹ. Chúng ta chưa đạt đến nơi, ấy là vì chúng ta đang ở đây.

Tôi nói, mình không buồn, mình không hiểu hết những điều hay lẽ phải trong đầu óc mình, mà mình chỉ đi du lịch, du lịch sẽ là sự tìm kiếm, thu lượm.

Trái táo nói, đừng bao giờ coi con trai là thứ tôn giáo, đúng vậy.

Tôi nói, hình như cũng không phải vì con trai. Mình chín sớm, nhưng lại lớn rất chậm, đầu óc mình chậm hiểu lắm, có nhiều điều mình không hiểu, nhưng rồi sẽ tìm kiếm, kết quả sẽ là mới, phải thế không nào?

Trái táo nói, mình không tiễn bạn, không sao, có những người không bao giờ rời xa.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

M - 1

cái chết của Đàm Đàm

Đàm Đàm chết. Tôi vẫn tự hỏi, anh ta chết rồi ư, anh ta chết thật rồi ư? Và mê ảo xuất hiện. Tiếng kêu thét của người bị hại làm giảm nỗi đau trước khi chết của anh ta, một tiếng, hai tiếng, hoặc ba tiếng, tôi nghe thấy âm thanh vào lúc cao trào của anh ta. Ngày 27 tháng 12, ngày 27 tháng 12 không phải tôi gây nên.

Rõ ràng tôi thấy anh ta ngồi ở đấy, lại có thể tưởng tượng anh ta chết gục biến thành một ngọn lửa được sao?

Ông trời thật kỳ quái, cản trở chuyến du lịch của tôi, thay đổi sự kiếm tìm của tôi để tôi gặp người con trai nói yêu tôi, tôi chỉ muốn lấy chồng, chỉ muốn lấy chồng. Tôi nghĩ, ai cũng có lúc kỳ quái như thế.

Tôi nghĩ, có thể có nhiều người đến dự lễ tang của anh ta, họ đeo găng tay đen đứng bên tôi, kèm chế Ngày Tình yêu và trời mưa. Tôi nghĩ, hôm ấy tôi căng thẳng lắm, hôm ấy nhất định tôi phải đi, cần phải đi, phải đi. Hôm ấy sẽ mở nhạc gì nhỉ? Hôm ấy Lạc Hoa và Lưu Thủy cũng sẽ đến dự tang lễ, nhất định phải đến dự. Hai đứa kia và tôi cùng là bạn của Đàm Đàm vào những thời gian khác nhau. Đàm Đàm đã từng cầu hôn với chúng tôi, quan hệ giữa ba chúng tôi cho đến nay vẫn không rõ ràng, vấn đề là ở đấy. Hôm ấy nhất định tôi phải đeo kính đen, đó là miếng võ chung. Tôi chưa bao giờ nghĩ được rằng, cả bốn người chúng tôi cũng xuất hiện ở một nơi. Yêu, ghen, tận hưởng, khát khao chiếm hữu, thù hận, tình dục thay đổi bất cứ lúc nào, tình yêu đúng là cái quái dị nhất. Tôi không chế giễu tình yêu, tình yêu buộc tôi phải lộ nguyên hình, tình yêu quyến rũ tôi suốt đời.

Hôm đưa ma trời mưa. Đàm Đàm cầm tinh con rồng, nhất định hôm ấy trời mưa. Đàm Đàm sẽ đứng cười trước ba cô gái, nụ cười thật trong sáng. Đàm Đàm cười mắt cũng cười theo. Hôm Đàm Đàm chết tôi làm món sandwich, sandwich cà chua. Đàm Đàm rất thích cà chua. Tôi không thích ăn cà chua,

nhưng bây giờ Đàm Đàm chết rồi. Chết là cả một vấn đề, tại sao Đàm Đàm lại nằm ở đây? Không, Đàm Đàm vẫn chưa uống rượu, anh ta không thể thôi được, anh ta đi, đi không trước không sau không phải không trái. Mẹ Đàm Đàm bảo, anh ta uống rượu chỉ vì gái. Điều ấy khiến tôi đau lòng.

Nhưng tôi nghĩ Đàm Đàm uống rượu chỉ có hai khả năng, hoặc là di truyền, hoặc là bản thân có vấn đề. Lưu Thủy rất đồng tình với cách nhìn nhận của tôi, nó nói, Đàm Đàm xưa nay vẫn uống. Đàm Đàm nói uống rượu ý chí sẽ hiên ngang. Ở phố Tam Lý đồn anh ta có thể uống từ quán bar đầu phố đến quán bar cuối phố, uống cho đến khi “không còn là mình” nữa. Tôi cảm thấy đúng là uống rượu có khi “không còn là mình” nữa. Nhưng Đàm Đàm không thể ngày nào cũng “không còn là mình” được.

Tôi có khóc không? Đàm Đàm đã ngừng mọi cơ năng, anh thôi không còn nhảy múa, không còn đọc thơ, anh không còn đạo diễn điện ảnh cho chúng tôi, giọng hát khàn khàn hết sức lay động lòng người cũng đã ngừng. Trời ơi, người con trai ấy đã đột ngột ra đi! Tôi nhìn thấy anh lang thang trong dải nước đóng băng. Vết sẹo trên mặt và cái đầu trọc của anh là dấu hiệu trừu tượng của sự thất bại và đau khổ.

Rốt cuộc anh có yêu chúng tôi không? Anh yêu ai nhất? Đó là chuyện ngu ngốc nhất.

Tôi cho rằng tình yêu của người con trai này là sự cuồng loạn, là mù quáng. Anh chỉ yêu hình bóng của anh trong tình yêu, anh chỉ yêu thế giới này trong khi anh khóc lóc, anh lợi dụng chúng tôi một cách không tự giác. Anh yêu những điều không phải của thế giới này dành cho anh.

Lúc uống rượu, tôi thấy thế giới này vô cùng đáng yêu, nhưng với anh thì hoàn toàn ngược lại, mỗi ngọn cỏ, mỗi cành cây của thế giới này hình như đều có lỗi với anh. Anh không thể chết. Mẹ kiếp! Ai đã gây lên chuyện này?

Đàm Đàm vì rất thích tâm tình với mọi người (anh coi đây là những cuộc họp) cho nên có cái biệt danh Đàm Đàm, ba mươi tuổi, đã từng là một ca sĩ bất đắc chí trong nhiều năm, đã chết trong khoảng thời gian từ mười giờ mười hai giờ ngày 27 tháng 12 năm 1996 tại Bắc Kinh.

Gần đây anh thích nhất bài hát Chào nhé, Bắc Kinh buổi tối, bài hát mà

chúng tôi được nghe anh hát ngay trong buổi đầu gặp nhau. Ngay lúc ấy, tôi đã nói, tay ca sĩ này có giọng hát thật tình cảm.

điệu nhạc mơ hồ nghe rất gần

Đàm Đàm vẫn nói, người yêu là để cùng chết. Cứ theo lời anh nói thì lúc này anh không có người yêu, không có ai cùng chết với anh (ít nhất đã bốn hôm nay không có tin ai chết).

Bản nhạc thật tuyệt vời, bản nhạc phản ánh nỗi lòng tan nát, làm lay động dây thần kinh yếu ớt mảnh mai nhất của tôi, khiến tôi trở nên ung dung, không có gì phải bức bách. Có ai đó đung vào đầu gối tôi, rất gần, rất gần, nỗi tuyệt vọng giảm dần, nỗi sợ bay mất, âm nhạc rất gần, rất gần cũng trở nên mơ hồ.

Ở một nơi khác, bố mẹ tôi đang ngủ, bố mẹ tôi ở một thành phố khác đang mong tôi về, bố mẹ không biết tôi đang là nghi can số một trong vụ án này. Đài nói, lúc ấy Thượng Hải đang mưa, sấm chớp ầm ầm. Anh đã phui tay ra đi, để lại nhiều chuyện rắc rối cho chúng tôi.

Đàm Đàm đã từng nói, Thượng Hải sản sinh ra một người con gái hung ác như lưỡi dao cạo, và tôi là đứa con gái xui xẻo, không gặp may. Không, không phải tôi. Nếu tôi có lý do để giết Đàm Đàm, vậy Lạc Hoa và Lưu Thủy sẽ thế nào? Tôi là nghi can số một giết người yêu, nhưng tôi không làm cái việc ấy. Tôi rất muốn kiềm chế tâm trạng bị kích động phức tạp ấy để nói rõ sự việc, nhưng tôi như người lái xe trên đường cao tốc, tất cả các bộ phận trong cơ thể bình ổn của tôi cứ nhảy lên. Tàn sát sinh mệnh là chuyện nhọc nhằn, cái tội trạng biến tướng ấy cứ lẫn lộn trong tôi. Những nỗi buồn và niềm vui trong cuộc sống đột ngột đến không thể nào đoán trước được.

Gần đây tôi có những ý nghĩ quái gở, tôi cảm thấy Đàm Đàm nhận ra cái triết lý của rượu, cùng các vị thần linh bàn luận một chuyện cổ quái: con trai có thể lấy được linh hồn của con gái không? Đàm Đàm là vị hôn phu duy nhất của tôi sau khi tôi nói một câu vừa ngu ngốc, vừa thần kinh: con trai thật đáng căm giận, thật đáng yêu, nhưng lần sau đầu thai thì vẫn nên

làm con gái. Đó là lần thứ hai Đàm Đàm gặp tôi và yêu ngay tôi. Anh ta vẫn yêu ai đó ngay tức thì chỉ vì một câu nói, có thể yêu một cách vững chắc suốt đời. Đó là vấn đề của anh ta. Vấn đề của anh ta là cam kết quá nhiều. Thoạt đầu tôi hết sức xúc động vì điều ấy. Buổi đầu anh tỏ ra rất yêu tôi, cho dù anh ta làm tình thật đơn giản, nhưng tôi cần một người yêu tôi tuyệt đối, còn nữa không quan trọng. Tôi tin chắc anh rất yêu tôi, nên nhớ điều ấy rất say mê. Anh nhận thấy tôi rất đáng yêu, mắt anh chỉ để nhìn tôi, hàng lông mi của anh lay động vì tôi. Anh rất yêu động vật nhỏ. Tiếng hát của anh thật tuyệt (lúc này tôi rất ghét anh, nhưng tiếng hát của anh vẫn làm tôi xúc động như ngày xưa). Anh có tư chất của một nhà thơ, vì lý tưởng anh có thể tỏ ra là một con người đại nghĩa. Anh có lý do để tôi yêu anh một cách nhanh như chớp, tôi biết anh có khuyết điểm, nhưng tôi vẫn tin và tiếp nhận con người anh. Tình yêu của anh không giả dối, chừng như tôi chưa hề có cảm giác yêu cho đến khi gặp anh. Thế giới này thay đổi trở nên tương xứng phần khởi. Thế giới này bỗng nhiên trở nên vui tươi, bay bổng. Anh yêu tôi giống như yêu một pho tượng đồng, tôi cứ nghĩ tình yêu của anh dành cho tôi mới là tình yêu, còn các tình yêu khác chỉ là những mối tình dọc đường.

Sự việc xảy ra thế này. Một hôm, mọi người đang vui chơi trong quán bar, bất chợt Đàm Đàm nói với mọi người, cô gái này hết sức hấp dẫn, các bạn ai cũng muốn cô ta. Nhưng có ai dám lấy cô ta không? Anh nói với tâm trạng bị kích làm tôi nổi xung. Tôi vớ lấy cuốn sách đánh anh ta một cái và nói: anh nghĩ anh là ai cơ chứ? Đó là cuốn tiểu thuyết của tôi, cuốn sách bìa bọc ni-lông làm mắt anh xây xước. Tôi không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến thế. Tôi hơi hoảng, vội tránh vào nhà vệ sinh. Không ngờ, chỉ ít phút sau, anh lại xuất hiện ngay sau lưng tôi. Và sự việc bắt đầu.

Khi anh xông vào nhà vệ sinh nữ để ngỏ lời yêu tôi, tôi còn rất do dự, nhưng nhạc của Beethoven văng vẳng bên tai khiến tôi tự nhủ, tôi không thể khác, không thể khác được. Tôi bị xúc động mạnh, vì trước đó chưa một người con trai nào nói câu anh yêu em với tôi. Tôi nghĩ mọi người con gái đều có những yếu đuối như thế. Tôi rất muốn lấy một người yêu tôi và rất nổi tiếng. Tôi cho rằng vấn đề của tôi đã được giải quyết. Tôi nghĩ,

trong hôn nhân, con gái dễ tìm được sự bảo đảm hơn con trai. Đừng bao giờ nên hòa chung số phận của con trai với mình, chỉ cần biết anh ta tồn tại là đủ. Nhưng đến lúc này thì đã muộn.

Tiệc đính hôn diễn ra hết lần này đến lần khác. Đàm Đàm nói, đau khổ thì chỉ nên một người chịu đựng, còn hạnh phúc nên để mọi người cùng chung hưởng. Anh nói, tôi cho anh niềm tự tin chưa bao giờ có, anh tự thổi phồng mình một cách ghê gớm, anh coi tôi như một chiến lợi phẩm, đi đến đâu cũng khoe khoang nhưng lại quên mất sự tồn tại của tôi. Tình yêu của chúng tôi xuất hiện lời cảnh báo mơ hồ. Tôi bắt đầu tính toán được mất, bực tức cho rằng trong tình yêu cái miệng là không đáng tin cậy. Anh nốc rượu mỗi ngày một nhiều, rượu làm hỏng vị giác và làm thần kinh anh rối loạn. Hễ uống say là anh lại thề làm một bàn tay đen đứng đằng sau nghề sản xuất băng đĩa ở Trung Quốc (anh thích hình dung nghề sản xuất băng đĩa ở Trung Quốc là một “con phố”, “con phố” ấy chưa có “ông lớn”, tôi rất thích câu nói này của anh). Uống say, đi đến đâu anh cũng khoác lác, nói năng thiếu trách nhiệm, quậy phá lung tung, không bao giờ cảm thấy ngượng, hễ uống say là gây chuyện đánh nhau, mà xưa nay toàn đánh những người vô tội, những người nhỏ yếu. Anh liên tục uống, uống không dừng, khiến tôi điên lên.

Tệ nhất là có lần anh đánh tôi, đánh rất đau. Anh bảo, đánh vì yêu tôi. Đêm nay ánh sao lung linh nhưng tôi không có cách nào cảm thấy có một luồng hơi ấm của tình yêu từ mông đít nóng bừng vì cú đá lan truyền đến con tim. Đánh con gái cũng như nói dối vậy, có lần thứ nhất sẽ có vô số lần khác. Anh ta cứ nhắm lúc đông người để đánh tôi, khi chỉ riêng hai chúng tôi không bao giờ bị anh đánh (phần lớn những lúc ấy anh ngủ, có lúc tôi thấy anh ngủ như một đứa trẻ con, có lúc thấy anh ngủ như một thằng khờ). Anh đánh tôi không bao giờ tôi bỏ chạy, tôi biết mình không chạy thoát. Giấc mơ của tôi như sao trên trời, tôi cứ nghĩ tại sao một người yêu tôi như thế lại trở thành nỗi buồn trong lòng tôi, tôi cảm thấy do mình gây nên, tôi không đủ khả năng làm cho chàng trai yêu tôi có thể bình tĩnh, anh đánh tôi là anh đã làm cho anh trở nên tuyệt vọng cùng cực. Sau một tuần quen nhau, chúng tôi quyết định lấy nhau, sau một tháng đính hôn, chúng tôi

quyết định chia tay. Cho nên, lúc này tôi nhận ra rằng, chuyện do tôi gây ra, tôi phải tự gánh chịu. Suy nghĩ của tôi lúc bấy giờ có vấn đề: có thể do tôi quá cần tình yêu, có thể do anh là một “nghệ sĩ biểu diễn” xuất sắc.

Đàm Đàm có những người bạn nát rượu, bọn họ ăn uống nhậu nhẹt đến sợ. Họ uống, uống say rồi cho đĩa bát, chai lọ bay vèo vèo, đánh lộn, cả bọn cùng khóc, cả bọn cùng cười, đánh lộn xong rồi uống, uống xong rồi lại đánh lộn, đánh lộn nhau xong rồi khóc, cho đến khi mắt nhắm lại, bò lăn ra đất, không nói được nữa mới thôi. Nhưng cả bọn vẫn sống, uống say nhưng vẫn sống. Sống với Đàm Đàm sẽ được trông thấy những khoảnh khắc bùng nổ vì rượu. Thoạt đầu, cái vẻ nổi cáu của anh mỗi khi say đều làm tôi buồn. Về sau, tôi phát hiện anh thích uống thật say để chửi người khác, anh chửi đến độ chảy cả máu răng, đúng là bệnh hoạn. Tôi rất muốn đưa anh đi bệnh viện, nhưng anh ta nói: người bị bệnh thần kinh rất thông minh, em thấy anh bị bệnh thần kinh đấy, nhưng có lúc anh rất muốn vào nằm bệnh viện thần kinh để nhận cuốn sổ xanh rồi ra viện, sau đấy anh có phạm lỗi thì cũng không làm phiền ai. Câu nói của anh làm tôi thấy anh thật sự vô liêm sỉ, tôi nghĩ anh có bệnh, bệnh tình rất phức tạp.

Anh ta thường nói với tôi: em có thể im cái mồm của em được không? Nếu em im được anh sẽ tặng em một tặng phẩm. Anh bảo, để đối phó với những người con gái như tôi, cách duy nhất là đánh, đánh, đánh nữa. Để đánh tôi đến tận cùng phải lấy tôi bằng được.

Nhưng bây giờ anh cảm thấy thật khó chơi, anh bảo tôi là đứa con gái điển hình của Thượng Hải, mà cái quần đỏ của tôi chỉ là đến tháng (Hồi ấy tôi hay hát bài hát Tình yêu như cái quần đỏ). Tôi nói, anh như một thằng con trai không tế nhị nhất mà em gặp. Đàm Đàm bảo, đừng nói chuyện tế nhị với anh ta, giá như suốt đời anh lúc nào cũng để tâm đến hai chữ “tế nhị” thì cũng không tế nhị nổi. Tôi nói, cuối cùng tôi cũng hiểu mình cần một người yêu, không phải lấy một anh chồng để tranh luận với nhau.

Một hôm, anh đánh tôi ngay trong nhà hàng ăn, tôi cứ chạy quanh mà không sao tìm thấy cửa ra. Cuối cùng tôi đứng lại, tôi nói: anh giết tôi đi, nếu không giết thì anh buông tôi ra, tôi không muốn trông thấy mặt anh nữa.

Khi anh ta xông vào nhà bếp lấy dao thì tôi tìm thấy cửa ra.

Hồi ấy tôi không có tiền, hàng ngày phải lấy cắp tiền trong túi anh, tôi mong góp đủ tiền để mua vé máy bay mà không có mặt mũi nào để xin tiền bố tôi. Vì người con trai này lấy hết tiền của bố tôi cho.

Anh ta nói với người coi cửa: bạn gái của tôi bị bệnh thần kinh, nếu thấy cô ta xách va li ra thì báo cho tôi biết.

Ngày nào đi làm anh ta cũng gửi cho tôi một mảnh giấy, trên mảnh giấy viết: lấy anh nhé, anh mãi mãi yêu em!

Tôi rất muốn có người giúp tôi lấy cái va li ra, tôi chỉ cần có thể, tôi không thể bỏ cái va li lại, vì trong đó có tất cả đĩa hát của tôi, tôi không thể không có những đĩa hát ấy. Mọi người thông cảm với tôi, nhưng không ai giúp được tôi. Những người có thể giúp lại đang nhờ anh ra album, cho nên không ai giúp. Từ đấy tôi mới biết những ban nhạc rock rất muốn ra đĩa, đúng là cái thành phố điên. Tôi không thể hiểu Trại Ninh tại sao lại có thể sống ở thành phố này lâu đến thế được. Có thể anh muốn trở nên mạnh hơn chẳng. Theo tôi, đây là thành phố nguy hiểm, nguy hiểm ở chỗ nó làm cho những người đầy tham vọng đánh mất mình.

Cuối cùng tôi cũng về được Thượng Hải, tôi rất thích không khí Thượng Hải, không thích không khí ở những vùng quá khô. Tôi về Thượng Hải, thoát khỏi đám mây mù tình yêu, tôi hiểu ngay rằng, để mình vui lên mới là điều quan trọng. Bây giờ tôi ghê tởm tất cả bọn con trai, ghê tởm mọi lời ngon ngọt. Đó là trở ngại Đàm Đàm mang đến cho tôi. Tôi quyết định tìm lại cuộc sống của mình ngoài con trai. Tôi nghĩ, phải tạo cho mình một cuộc sống hoàn chỉnh. Nhưng sẽ bắt đầu từ đâu?

Tôi chỉ là một trái bóng đỏ, thích giả thiết, giả thiết mình sang Matxcova chơi piano, nhảy múa,... Tôi lại đến quán bar. Đã có thời tôi muốn tìm một gương mặt con trai Trung Quốc giữa những sắc người khác nhau. Tán chuyện với con trai trong quán bar, chỉ cần anh ta uống quá bốn ly rượu hoặc càng uống càng nói nhiều, hoặc nói một câu Đàm Đàm cũng hay nói, tôi sẽ thôi ngay, chán ngay lập tức và mây đen che phủ ngay khuôn mặt thiếu tự nhiên của tôi.

Lần này tôi đưa cậu ta sĩ lên Bắc Kinh biểu diễn, không hiểu vì sao anh tìm

được khách sạn nơi tôi ở. Chúng tôi có một vài chuyện cần nói với nhau, anh bảo, anh sẽ không nát rượu nữa. Bề ngoài trông anh có phần ổn hơn trước, nhưng cái đầu trọc của anh (sau khi chúng tôi chia tay, anh đi cạo đầu) và vết chém to tướng trên mặt khiến tôi cảm thấy trong con người anh có cái gì đó thật đáng sợ. Anh chỉ là con cừu lạc đàn, thế giới này không sao giải quyết nổi vấn đề của anh. Tôi cho rằng điều duy nhất tôi có thể làm là không kích thích anh, và cũng không làm tổn thương đến cuộc sống của tôi.

Tôi hiểu sâu sắc rằng, một gã lưu manh có chút văn hóa thì càng đáng sợ hơn. Nhưng lúc này, tôi quyết định viết những điều ấy ra, tôi cho rằng nếu mình có gì sai trái, ấy là tôi đã đánh giá thấp những ảnh hưởng của quan hệ giữa chúng tôi đối với riêng tôi.

(Khi lớp băng dưới chân rất mỏng tôi cần phải đi thật nhanh. Tôi rất muốn bằng lý trí viết rõ ràng những điều ấy, nhưng hể nghĩ đến Đàm Đàm tôi phải gia tăng tốc độ.)

Bây giờ, anh ta chết đột ngột, chết ngay trong căn phòng tôi ở. Cái vật hỗn hợp siêu cấp không chết ở ngoài phố. Sắm vai một gã lưu manh còn dễ hơn rất nhiều so với việc sắm vai một nghệ sĩ. Có lần tôi nói, tôi rất thích tính quật cường của bạn trai nhưng anh đừng biểu diễn cái tính kiên cường trên đường phố. Rất nhiều lần Đàm Đàm chọn sàn diễn ngay trên đường phố. Hể say anh lại nói nhất định anh sẽ bị chém chết, chết ngoài đường phố.

Bây giờ, một mảnh thủy tinh cắm vào cổ anh, nghe nói cắm đúng vào chỗ hiểm, trên mảnh thủy tinh ấy có vân tay của tôi. Có trời mới biết cái đồ khốn kiếp kia tại sao lại chọn mảnh thủy tinh có vân tay tôi, đó là mảnh chai rượu vang tôi uống đã bị vỡ. Tôi cho rằng Đàm Đàm là con người không có cảm giác xấu hổ (người không có cảm giác xấu hổ quả là không đáng yêu chút nào), hoặc là anh không cho phép mình xấu hổ, cho nên tôi không nghĩ rằng anh tự tử. Ai giết anh? Hôm 27 tháng 12 không ai chứng kiến được tôi đang làm gì, ở đâu.

ngày 27 tháng 12 tôi làm gì?

Phụ nữ phạm tội là do quá bị kích động, ví dụ giết chồng hoặc giết ai đó. Mỗi câu chuyện có ba phiên bản, bạn, tôi và sự thật. Người cảnh sát trong chuyện này tên là Triệu, anh ta trông vẻ mặt buồn buồn, trắng trẻo, mắt rất đen, lông mi dài. Anh bất ngờ nói với tôi: chị và Đàm Đàm đều mắc chứng trầm uất, Đàm Đàm còn mắc chứng cuồng bạo bột phát, nghiện rượu, cả hai cùng có bệnh, cũng nên đi khám xem sao. Nhất định anh ta phải hỏi tôi hôm 27 tháng 12 làm gì? Nhất định tôi sẽ cung cấp cho anh ta những gì có lợi cho điều tra phá án và sẽ không có tác dụng gì.

Hôm ấy tôi làm gì? Ngày 26, Sô-cô-la diễn buổi đầu tiên, Sô-cô-la là cậu ta sĩ phòng trà, hát nhạc Jazz. Chúng tôi đi không theo ban nhạc, Sô-cô-la sẽ biểu diễn chung với ban nhạc Jazz rất nổi tiếng ở Bắc Kinh. Hôm ấy, diễn trong một quán bar, suốt cả ngày 26 chúng tôi lao vào tập. Lúc diễn, Đàm Đàm không xuất hiện, rất may là tôi không muốn gặp người con trai ấy. Từ sau ngày chia tay chúng tôi chưa gặp lại nhau, ở Bắc Kinh chúng tôi nói chuyện qua điện thoại, gọi điện cho nhau vì chuyện kình tế. Đàm Đàm còn nợ tôi ba chục ngàn đồng, khoản nợ này anh vay tôi hồi mới quen nhau. Anh hứa sẽ trả tôi, sự thật chứng minh anh có tiền nhưng không muốn trả. Không những không muốn trả mà còn gây sự trong điện thoại, đến là vô lý. Tôi nghĩ, anh trả tôi mười đồng cũng là chân thành, dù anh chỉ tỏ ra khiêm tốn hoặc cứ nói thẳng không trả cũng được.

Chuyện tình cảm cuối cùng dồn cả vào tiền nong, đúng là chuyện chẳng ra sao, nhưng sự thật vẫn là sự thật. Cho nên, tôi không muốn gặp anh ta, của đi thay người, tôi không giận gì anh, giận anh bất quá giận mình còn hơn. Đó là điều bất lực đối với sai lầm, sai lầm của tôi là do đầu óc tôi đầy những sương mù, rốt cuộc tôi là đứa con gái như thế nào?

Một người con trai Trung Quốc lại hát bài hát của bà già phương Tây. Hôm ấy, Sô-cô-la diễn rất nổi. Sau buổi biểu diễn, chúng tôi đến một quán bar mà bọn con trai đồng tính vẫn hay tụ tập, ở đấy bọn con trai đều không có mắt. Tiếp theo chúng tôi đến một quán bar có sàn khiêu vũ. Rất nhanh chóng, Sô-cô-la kiểm soát được sàn nhảy, cuối cùng Sô-cô-la rút từ trong người ra cái quạt hoa đào, làm tôi cười chết đi được. Bốn giờ sáng hôm 27, chúng tôi lùng sục qua các phố để tìm cái ăn. Bắc Kinh rất lớn, đường phố

thì lạnh lẽo, đầy vẻ thách thức, là thành phố của nam giới. Về đến khách sạn đã sáu giờ, Sô-cô-la là con trai, điều ấy không cản trở việc anh ở cùng phòng với tôi, để tiết kiệm, chúng tôi chỉ thuê một phòng.

Về cái của quý của Sô-cô-la như thế nào tôi không nói, điều đáng nói là khi tôi tỉnh dậy, anh ta không còn ở bên tôi, đi đâu làm gì tôi không biết. Anh ta cũng viết tiểu thuyết, anh vẫn trách tôi trong tiểu thuyết đã đơn giản hóa anh đến mức thấp nhất. Anh ta như thế nào tôi sợ mình khó mà nói được, cho nên tôi không nói.

Hôm ấy tôi rất mệt, rất vui và rất thoải mái, chẳng có gì phải nói, chỉ lăn ra ngủ.

Tôi có ba giấc mơ về Đàm Đàm. Đàm Đàm là người của sao Hỏa, cho nên mơ về anh cũng tương đối nóng bỏng.

Ở Bắc Kinh, tôi với Đàm Đàm chưa kịp yên ổn thì đã chia tay, trước đó chúng tôi vẫn trọ ở một khách sạn nhỏ, phòng có hai giường. Đàm Đàm nghiện rượu, cho nên chúng tôi rất ít khi thân mật với nhau. Anh ngủ hay vật vã trở mình, tiếng thở của anh thì thiên biến vạn hóa, nhưng tôi không cảm thấy anh đang ngủ ở giường bên. Có những lúc như điên lên, tôi chạy đi gọi điện thoại đường dài cho bạn. Tôi có cảm giác mặc cho số phận, nói: bạn nghe thấy không, đây là âm nhạc của bọn mình, ngày nào mình cũng sống như thế. Anh ta bảo yêu mình, nhưng tại sao lại như thế này?

Giấc mơ thứ nhất của tôi xuất hiện trong những ngày ấy. Tôi mơ thấy căn phòng khách sạn ở miền Nam mà tôi thuê dài ngày, tôi mơ thấy cuộc đấu súng trong căn phòng ấy, chỉ khi có người ngã xuống thì mới im tiếng súng. Sau đấy, Đàm Đàm mặc áo của giám đốc khách sạn lên nhận phòng, anh hỏi có phải tôi là người sống lại duy nhất không?

Giấc mơ thứ hai đến vào lúc tôi ở Thượng Hải và đã chia tay với Đàm Đàm. Hồi ấy Đàm Đàm đã về với Lưu Thủy, về với cái nhà mà trước đó anh ta đã sống ba năm. Tôi lại mơ thấy đấu súng. Tôi chỉ là người đứng từ xa để cảm nhận được sức hấp dẫn của bạo lực, nhưng trong giấc mơ ấy tôi thấy mình trải qua cuộc đấu súng ấy. Tôi thấy mình ngồi taxi với Đàm Đàm ở Bắc Kinh, có rất nhiều người cầm súng máy vây lấy chiếc xe, chúng tôi phá vây như cảnh diễn ra trong phim ảnh, tôi trông thấy nhiều họng súng,

đạn bắn trúng cánh tay tôi, hơi ngứa, không chảy máu. Có một viên đạn bắn trúng ngực tôi, tôi vạch áo ra, thấy một lỗ thủng đen ngòm. Cuối cùng Đàm Đàm bị người ta túm tóc lôi đi.

Trong đời tôi buồn nhất, sợ nhất là giấc mơ thứ ba liên quan đến Đàm Đàm. Đó là giấc mơ ngày 27 tháng 12. Tôi mơ thấy mình đi Nhật Bản với Đàm Đàm. Tôi đi miết, đi trên con đường đất đỏ mà hồi nhỏ tôi vẫn đi, rồi thấy một phòng trong khách sạn, anh quỳ trước mặt tôi cứ thế mà ho, tay tôi cầm một khẩu súng lục. Cũng cần nói rõ, đó là khẩu súng để tự vệ, thấy anh ho dữ dội nhưng tôi không có ý định giúp anh, anh ho và rồi tắt thở, không nói được câu nào. Tôi ngồi thuyền để về, không thấy biển, chung quanh là phong cảnh Tân Cương, Tân Cương của chúng ta. Về đến Thượng Hải tôi vào một quán bar, quán bar ở ngay trước cửa nhà bố mẹ tôi, sự thật thì tôi rất ít đến quán bar trong khu đại học ấy. Trong quán bar, tôi ngồi ở quầy rượu, mắt nhìn trần trần lên trần nhà. Một chuyện đáng sợ xảy ra: có một người, là nam mà cũng có thể là nữ bước vào, không nhìn tôi, tay cầm khẩu súng giống hệt của tôi. Trong mơ, tôi thấy rõ ràng đó là khẩu súng trong tay tôi, thế là tôi nói với nhân viên bảo vệ quán bar rằng, tôi cũng cầm khẩu súng ấy. Bốn ngày sau giấc mơ, tôi có đủ dũng cảm đến trước mặt Lưu Thủy, nói: Đàm Đàm ho chết ở Nhật Bản rồi. Tôi bắt đầu khóc, khóc nức nở, rất buồn. Lại ít hôm sau, thư của ai đó gửi cho anh ta được chuyển đến chỗ tôi, tôi đang giở thư ra đọc thì có tiếng chuông điện thoại, tôi tỉnh dậy. Điện thoại của nhân viên phục vụ hỏi tôi lúc nào có thể vào dọn phòng. Tôi phát hiện Sô-cô-la không ở đây nữa, một mảng gối ướt nước. Tôi chưa hề khóc trong mơ bao giờ.

Giấc mơ dài làm tôi hoảng sợ, tôi không hiểu vì sao phải sợ, không có cách nào hiểu nổi. Tôi lại khóc, không hiểu được tôi đang mơ hay thức, tôi càng khóc càng buồn, buồn không lý do. Nhiều lần tôi cứ nghĩ, không hiểu tại sao Đàm Đàm luôn luôn gặp may, anh ta cứ đi gây sự đánh nhau mà không bị trả thù, anh gây sự với nhiều người, ai sống với anh cũng đều không may mắn, anh làm mất lòng nhiều người, những người như anh liệu sống có ý nghĩa gì? Nhưng nỗi đau và sợ hãi trong giấc mơ cứ chế ngự lòng tôi, nó như những con sâu gặm nhấm người tôi lúc tỉnh, gặm nhấm mọi tế bào trên

người tôi.

Tôi không hiểu, hôm ấy tôi như một người bị một chứng bệnh rất đau lòng. Tại sao cuộc sống của tôi lại gặp nhiều chuyện chó má như thế, sự ngu xuẩn, những suy nghĩ không lương thiện khiến tôi luôn luôn gặp chuyện chó má. Tóm lại, tôi thấy mình như kẻ bị chứng tự kỷ ám thị, trong căn phòng luôn luôn vang lên những âm thanh đầy nghi ngờ, tôi hoàn toàn không thể hiểu nổi thế giới này. Tại sao có người thích trộn lẫn tuổi xuân với hạnh phúc, hôm ấy tôi trộn tuổi xuân với những mất mát, tôi cảm thấy tuổi xuân của mình thật tàn khốc.

Tôi không tham gia buổi trình diễn thứ hai của Sô-cô-la, cứ ở lì trong phòng một ngày một đêm. Hôm ấy Sô-cô-la về rất sớm, cậu ta bảo các quán bar ở Bắc Kinh này không thích, vì trông mặt ai cũng buồn rười rượi. Hôm ấy, Sô-cô-la lấy cà chua mà cậu ta vẫn để đắp mặt, làm sandwich cho tôi, tôi không ăn miếng nào.

Tôi cảm thấy giấc mơ ấy không kỳ quái như những phản ứng của tôi trước hoặc sau khi tỉnh lại. Anh con trai này thiếu giáo dục, từ nhỏ thiếu hẳn sự chăm sóc, hễ bị chế giễu, trêu chọc, kỳ thị thì như người không còn tâm tư nào. Đây là con người rất đáng yêu khi đầu óc tỉnh Trái táo, nếu không anh ta như một kẻ khốn nạn, nhưng lại khiến nhiều cô gái không chấp nhận nổi. Sự nhạy cảm của anh ta rất có sức sáng tạo, sáng tạo nên phong cách nghệ thuật của anh, thậm chí có lúc khiến người khác cảm thấy anh rất sâu sắc. Sự thật thì anh không làm được việc gì, tôi cho rằng vấn đề ở chỗ anh ta nói nhiều, tôi thấy tác phẩm của anh từ miệng anh phát ra trở thành không khí, nhưng lại để rất nhiều con gái không bỏ qua nổi. Tình yêu của anh thật tuyệt đối, mang khí thế đời non lập biển, anh bảo thay đổi là thay đổi, nhưng anh khiến nhiều cô gái không thể bỏ được anh. Anh phá phách khắp nơi, chỉ chú trọng đến cảm nhận của mình, anh làm cho nhiều cô gái không thể buông anh nổi. Mặt anh giống như cái giường bề bộn, anh làm tình bình thường như một cái áo khiến nhiều cô gái không rời anh nổi.

Hôm ấy tôi hiểu ra một điều, tôi đã dự đoán nhầm quan hệ của tôi và anh đối với tôi, tôi bắt đầu tin rằng màn kịch hôn nhân đã gây nên một vết thương rất sâu bên hông tôi vốn hoang mang bất định.

Ngày 28 tháng 12, một mình tôi đi huyện Thông, tôi hát và uống rượu cùng với Lưu Khấn đỏ, cảm thấy bầu trời lúc ấy thật đẹp.

Sáng sớm ngày 29 tháng 12, tôi say sưa dắt tay Sô-cô-la bay về Thượng Hải

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

M - 2

tôi và Lưu Thủy

Bầu trời mênh mông và u ám. Móng tay nhọn đung vào vành tai, cảm giác hoang vu, giống như bông hoa tuyết dính vào trán. Đàm Đàm nói, cái chết của anh sẽ là một thứ tình cảm, gió sẽ không thổi, không còn mưa, mà chúng ta thì vẫn sống. Ngày nào tôi cũng đứng trước cửa sổ nhìn đường phố, nghe đĩa hát Chín mục tiêu của dự vọng. Với tôi, Lưu Thủy và Lạc Hoa, người con trai này không còn làm rung động chúng tôi được nữa, không còn gây sóng gió cho chúng tôi. Tôi trông thấy Đàm Đàm từ sân khấu đi xuống trong tiếng reo hò lộn xộn. Có những lúc tôi cũng cảm thấy ngượng, chỉ vì anh chết tôi vẫn sống.

Tôi biết tôi phải gọi điện cho Lưu Thủy. Nhưng nó đã đến. Lúc này nó đang ngồi trên thảm trải nhà phía sau lưng tôi, giống như lần gặp nhau trước đây, bàn tay cầm điều thuốc cứ run rẩy. Nó nói, tớ biết chuyện này không phải do cậu gây ra, đừng lo. Tôi không tin lời nó, dù tôi biết nó không nói dối.

Lưu Thủy là nhà thơ thuộc trường phái bí hiểm không thoát khỏi giấc mộng khuôn viên nhà trường. Những năm gần đây người làm thơ bí hiểm không còn nhiều, mà nó là nhà thơ bí hiểm trời sinh. Nó từ đâu đến thì vẫn thuộc về nơi ấy. Nó có những chuyện lớn lên của riêng nó. Con người nó nhạy cảm, lạnh lùng, nó rất đẹp, đẹp từng chi tiết.

Chúng tôi gặp nhau cách đây hơn một tháng. Lúc bấy giờ tôi và Đàm Đàm chuẩn bị cưới, Đàm Đàm đi công tác miền Nam, anh gọi điện báo cho tôi biết, Lưu Thủy bất ngờ có mặt ở miền Nam tìm anh. Tôi tìm được khách sạn nơi nó ở. Tôi bảo tôi rất ngượng khi phải tìm nó. Tôi nói, tớ đã đọc thơ của cậu, nghĩ rằng mình hiểu cậu, cậu biết rồi đấy, mình với Đàm Đàm chuẩn bị cưới. Hồi ấy cậu đồng ý chia tay, nhưng rồi bất ngờ đi tìm anh ấy. Tớ nghĩ, đó chỉ là khả năng, là lý do Đàm Đàm tạo cho cậu. Nếu cậu và

Đàm Đàm yêu nhau thì bây giờ mình biết cũng chưa muộn.

Lần đầu tiên gọi điện, chúng tôi nói chuyện thẳng thắn. Đúng như dự đoán, tôi quyết định chịu đau khổ cắt bỏ tình yêu. Cuối cùng, Lưu Thủy nói với tôi: cậu cũng giống như tớ hồi xưa muốn thay đổi anh ta, xin nói cho cậu biết, điều ấy là không thể. Nếu không phải tình cảm dành cho anh ấy suốt ba năm trời, thì bây giờ tớ quyết không chọn anh ấy. Chẳng qua mình không muốn để cuộc sống có những thay đổi lớn, mệt mỏi quá rồi, tớ không muốn thay đổi nữa. Nếu không vì lười đi làm thủ tục thì bọn mình đã lấy nhau từ lâu rồi.

Tối hôm ấy, Đàm Đàm và Lưu Thủy đều gọi điện đến, cùng kêu không ngủ được. Tôi rất bức vì sự giả dối của Đàm Đàm. Tôi nói, anh với Lưu Thủy quan hệ đã ba năm, nay về tìm nhau cũng là chuyện bình thường, làm gì cũng là bình thường, anh khỏi cần nói với em. Nhưng khi em hỏi, anh không được nói dối. Thật ra em cũng không yêu anh, nếu anh không yêu em thì chúng ta đừng cưới nhau nữa. Anh nên nhớ, vấn đề của anh cũng là vấn đề của em, anh không được đem hôn nhân ra làm trò đùa. Đàm Đàm phủ nhận tuyệt. Trong điện thoại anh ta khóc, bảo rằng Lưu Thủy giận em lắm, tại sao em đi nghe lời cô ấy, anh yêu em thật lòng, đừng nghi oan cho anh. Nhưng tôi tin Lưu Thủy không nói dối tôi. Nó không phải là loại con gái hay lừa dối, ít ra thơ của nó không lừa dối tôi. Tôi cảm thấy Đàm Đàm nói dối mà không biết ngượng, tôi bắt đầu phản cảm với nước mắt của anh ta.

Ngày hôm sau Lưu Thủy bay về Bắc Kinh. Nó nói, trực giác mách bảo với nó, phải gặp tôi trước khi Đàm Đàm về gặp tôi. Nó ngờ ra khi gặp tôi, về sau nó nói lại, đi đến đâu Đàm Đàm cũng bảo anh ấy yêu một người con gái xấu hết chỗ chê. Nó nói: tớ chuẩn bị tư tưởng để xem cậu xấu đến mức nào, nhưng tớ thấy hoàn toàn ngược lại, đâu có thế. Tôi nói: tớ nhiều lần nghe người khác nói thế rồi, không sao, có thể Đàm Đàm muốn tỏ ra là con người thoát tục, vứt bỏ cái đẹp, chọn cái xấu. Với lại, cậu đẹp hơn tớ, tớ chưa thấy chân ai đẹp như chân cậu.

Chúng tôi nói chuyện với nhau ngày một đêm. Người con trai ấy đã bịa đặt nhiều chuyện ly kỳ, chúng tôi cho rằng, anh ta là một “nghệ sĩ trình diễn

xuất sắc nhất” mà chúng tôi từng gặp. Điều đáng giận là, anh ta không những nói xấu chúng tôi, mà còn bịa đặt những chuyện xấu xa tồi tệ về chúng tôi để nói với những người chung quanh. Cuối cùng, chúng tôi la lớn trong phòng tại sao chúng tôi lại phải cần anh ta để làm gì? Chúng tôi quyết định cả hai không ai thêm anh ta nữa.

Anh này cũng rất xui xẻo! Hai người con gái đều đồng tình bỏ anh ta. Về sau, chúng tôi không nói đến anh nữa, chúng tôi chỉ nói về mối tình đầu của mình, nói với nhau về những hứng thú riêng, trao đổi với nhau về kinh nghiệm làm tình, chúng tôi nói chuyện với nhau rất hợp, cảm ơn trời đã cho chúng tôi trở thành bạn thân, tôi còn cho Lưu Thủy đôi tất lưới, nói: chân cậu đẹp thì nên đi tất này.

Sáng sớm hôm sau, Lưu Thủy nhờ người dọn hết đồ của Đàm Đàm về công ty của anh ta. Lưu Thủy nói, vậy là xong việc, tất cả đều rất vô vị, nó sẽ quen với cuộc sống đơn chiếc. Còn tôi thì bay đi miền Nam, tôi thấy cần phải nói rõ với Đàm Đàm. Tôi nói với anh ta, tôi đã gặp Lưu Thủy rồi. Lập tức Đàm Đàm nói: tôi chẳng cần cô nào nữa. Tiếp đấy, anh ta lại đánh nhau, đến khi tôi can thì mặt anh đã đầy máu me.

Đàm Đàm không thể không có gái. Anh ta về đến Bắc Kinh liền đến với Lạc Hoa, về sau anh ta lại đi tìm Lưu Thủy. Anh ta bảo, anh đã nghĩ kỹ rồi, người mà anh ta yêu nhất vẫn là Lưu Thủy, ruồi nhặng không bậu được trái táo nguyên vẹn (ý bảo tôi là ruồi nhặng), anh ta mong được quay trở lại. Vết chém trên mặt và cái đầu trọc của anh ta làm cho Lưu Thủy xót xa không nỡ từ chối.

Cậu nhớ không, hồi mới về Thượng Hải, cậu thường xuyên gọi điện cho tớ, chúng ta cảm thấy lấy chồng là chuyện đầu xuôi đuôi lọt, thật là một ý nghĩ ngu ngốc, chúng ta còn hỏi nhau trong thời gian vừa qua có thêm bạn trai nào nữa không. Tớ không hiểu tại sao cuối cùng cậu lại không đồng ý với Đàm Đàm.

Có thể Lạc Hoa cũng không chấp nhận. Còn tớ thì không, cứ phải trốn tránh anh ta. Nhưng anh ta tìm đến nhà bố mẹ tớ, tớ thì không muốn liên lụy đến người khác, vậy là tớ quyết định ngay với anh ta. Hơn nữa, tớ không muốn trông thấy anh ta suy sụp, nghĩ phải giúp anh ấy. Lúc ấy, anh

ta đã rất không bình thường. Có lần anh ta vô cớ nói, trước mặt có ba người con trai lấy tay làm ám hiệu nhục mạ tớ. Anh nói, người nhật rác kia cùng làm việc ở cục an ninh với anh ấy, còn nói những người hèn hạ là những người nguy hiểm nhất. Tớ đưa anh ấy đi bệnh viện khám, nhưng tất cả đều bình thường, tớ rất sợ, sợ một ngày nào đấy anh ấy cho một nhát dao. Sau ngày tớ sống với anh ấy, anh ấy vẫn uống rượu, nhưng uống không nhiều, oán trách tớ ích kỷ. Tớ mà ích kỷ hay sao?

Lưu Thủy, cậu yêu anh ấy không?

Nhiều lúc anh ấy như ánh thái dương soi rọi cuộc đời tớ, nhiều lúc lại như con dao đâm vào tim tớ, không biết đấy có phải là yêu không?

Sau khi Đàm Đàm chết, đối thoại giữa tôi và Lưu Thủy hết sức buồn, chúng tôi nghe nhạc, nhìn ngoài cửa sổ, cùng cười đau khổ.

Lạc Hoa

Lạc Hoa sống với Đàm Đàm bảy năm, cô ta là một diễn viên kịch nói bỏ nghề từ nhiều năm nay, Lạc Hoa chinh hình nhiều bộ phận của cơ thể, cho nên tôi với Lưu Thủy không sao biết thực chất cô ta là thế nào. Thật ra, chúng tôi muốn biết cô ta là người thế nào, vì chúng tôi nghĩ rằng, cô ta ảnh hưởng rất lớn đến Đàm Đàm. Cô ta đã một thời gặp may, nghe nói là con người “đầu óc sách vở” lắm, con người rất khó hiểu. Nghe nói, tình cảm của Lạc Hoa đối với Đàm Đàm như tình mẫu tử, chăm sóc Đàm Đàm thật chu đáo. Nghe nói, trước lúc Đàm Đàm tỉnh rượu, cô ta thường ra vẻ buồn đau và nói với Đàm Đàm anh say xin, em chờ anh cả một đêm.

Đàm Đàm chia tay với tôi rồi đến với Lạc Hoa, một tuần sau lại tìm Lưu Thủy. Về sau, bố Lạc Hoa gọi điện đến, bảo Lạc Hoa vừa mua một khẩu súng, mọi người hãy cẩn thận, đừng gây sự. Sau đấy, bố Lạc Hoa lại gọi điện đến, bảo Lạc Hoa mài sẵn ba con dao thật sắc, sẽ cho mỗi người một dao, không ai khuyên can nổi. Cuối cùng, mọi người biết Lạc Hoa tuyệt thực. Hôm xảy ra chuyện, cô ta đang tiếp nước trong bệnh viện. Suốt thời gian đó, Đàm Đàm không đến thăm Lạc Hoa, anh nói với Lưu Thủy anh muốn làm gì thì làm, không yêu Lạc Hoa là không yêu, thế thôi.

Lưu Thủy nói, anh không yêu tại sao còn làm người ta phải khổ?

Đàm Đàm nói, cô im mồm đi.

ngày 27 tháng 12 chị làm gì?

Ba giờ sáng ngày 28 tháng 12 tôi phát hiện Đàm Đàm chết trên ghế trong phòng tôi. Trên người, trên tay anh ta, trên sàn nhà, trên cái gương trước cái ghế,...máu me đầm đìa. Đầu anh gục xuống, tôi không nhìn thấy mặt anh. Tôi xác định anh đã chết và báo ngay cho bảo vệ khách sạn. Cho nên, có thể biết tôi điên đảo đến mức nào. Giống như tôi mười bảy tuổi, mùi máu tanh xông lên mũi.

Điều khó hiểu là, tôi rời khách sạn trước khi Đàm Đàm chết, Đàm Đàm chết rồi tôi mới trở về khách sạn. Khách sạn này không có nhân viên trực tầng, nên không ai làm chứng cho tôi. Nhưng tôi gặp nhân viên khách sạn ở sảnh lớn, gặp bảo vệ ở nhà để xe, tôi nghĩ họ cũng nhìn thấy tôi. Thật khó hiểu, đúng là tôi không gặp may.

Phòng của tôi bị niêm phong. Tôi không thấy người ta đưa thi thể Đàm Đàm ra khỏi khách sạn (Thật ơn trời, ơn đất!) Ngay lúc ấy tôi bị đưa ra đồn công an. Câu đầu tiên Triệu, nhân viên điều tra hỏi tôi rất đơn giản. Khi tôi điếm chỉ vào bản khẩu cung, Triệu nói: chị không được đi khỏi Bắc Kinh khi chưa có thông báo của công an, ngày mai gọi điện đến báo cho chúng tôi biết địa chỉ mới của chị ở đâu.

Ba ngày sau, Triệu gọi điện báo cho tôi biết, trên mảnh thủy tinh chết người ấy có dấu vân tay tôi, nếu tôi vô tội, tốt nhất đừng đi khỏi Bắc Kinh. Tôi không hiểu tạo sao anh ta lại “khách khí” với tôi như thế, thật sự khác thường!

Ngay cả lọ kem dưỡng da của tôi và Sô-cô-la để trong phòng cũng không lấy ra được. Tôi và Sô-cô-la dùng tiền biểu diễn để đi thuê khách sạn khác. Lần này Sô-cô-la chỉ có hai buổi biểu diễn ở Bắc Kinh, anh cũng bị cảnh sát thẩm vấn, có người chứng kiến hành tung của anh hôm xảy ra sự việc, anh có thể về Thượng Hải, nhưng anh yêu cầu được ở lại cùng tôi. Chúng tôi bỏ nhiều chương trình biểu diễn nhân dịp đầu năm mới ở Thượng Hải, tất nhiên bỏ luôn cơ hội đón mừng năm mới. Hai chúng tôi dựa vào nhau để qua nỗi sợ hãi, tôi chuẩn bị tâm lý sẽ bị tạm giữ.

Một tuần sau, công an thẩm vấn tôi lần thứ hai. Những ngày trước đó, tôi và Sô-cô-la vẫn nóng lòng chờ thẩm vấn, tuần lễ ấy trôi qua thật chậm chạp. Đến lúc tôi ngồi trước nhân viên điều tra tâm trạng tôi như người phạm tội. Có trời mới biết, tại sao chuyển lưu diễn Bắc Kinh này lại rắc rối đến thế, tất cả đều nằm ngoài dự đoán, gồm cả anh công an này.

Triệu lật giở cả đồng hồ sơ. Lưu Thủy nói với tôi, nó và Lạc Hoa lần lượt bị hỏi khẩu cung, những hoạt động của hai đứa ngày hôm ấy đều có người chứng nhận. Tôi rất muốn xem đồng giấy tờ kia đã ghi những gì, muốn xem cả mảnh thủy tinh chết người có dấu vân tay của tôi. Hai điểm ấy đối với tôi vô cùng quan trọng.

Đàm Đàm rất hay đánh nhau, nhiều lần anh bị giữ ở đồn công an. Anh ta bảo, vì để tóc dài, nên trong trại giam mọi người gọi anh là “nghệ sĩ”. Công an hỏi tôi, anh ta có nhiều kẻ thù không? Điều này thật khó trả lời. Rất nhiều. Nói chung, không ai muốn đụng đến anh ta, mọi người đều tránh mặt anh. Anh giúp nhiều người làm nhạc, anh muốn kiếm tiền giúp các cánh cậu ta sĩ bất đắc chí ra album, đó là lý tưởng của anh. Anh thích nhất ban nhạc Pink Floyd, anh ta không biết rằng những năm tháng ấy qua rồi. Anh giúp người nhưng lại đánh người, anh bảo đấy là vì nghệ thuật. Anh đánh cả bọn làm đĩa lậu, thấy ai cũng đánh. Anh coi âm nhạc là vinh quang, muốn biến mình thành truyền kỳ, anh cho rằng mặc đồ đen đi tất trắng là bọn xã hội đen, anh có chứng cuồng tưởng, xem phim đánh nhau quá nhiều. Anh nói bọn lưu manh còn đồ thích hát tình cậu ta, anh thích hát tình cậu ta cho nên cũng có thể là một tên lưu manh. Khi anh chia tay với Lưu Thủy, anh vào đập phá một hàng cơm. Lúc sống với tôi anh mua một cái cửa điện, anh dọa sẽ đến cửa cổ một vị đại diện công ty đĩa hát nào đó. Cho nên đồng chí công an hỏi tôi, Đàm Đàm có kẻ thù không thì thật khó trả lời. Anh ta có bao nhiêu bạn thì ít ra cũng gây sự với bấy nhiêu người. Ngay cả bố anh ta cũng bực với anh. Thật ra, anh ta rất yêu bố, nhưng lại luôn luôn chửi bố ngay trước mặt tôi. Anh ta nói với bố: ông là một thằng lính văn nghệ chứ có là gì đâu, ông tham gia kháng Mỹ viện Triều nhưng chưa từng bắn một phát súng. Hồi tôi bảy tuổi, ông cống một bao gạo qua sông, rơi cả người lẫn gạo xuống sông. Hồi tôi mười tuổi, ông ném chai rượu nhưng

ném mãi chẳng vỡ. Tôi mười bốn tuổi, ông bắt đầu đánh mẹ tôi, xưa nay ông vẫn xem thường tôi, cho nên ông không có tư cách dạy tôi, ông là bố tôi, chúng ta cùng uống rượu, nhưng xin ông đừng dạy dỗ tôi.

Hồi trước, dưới khu nhà chúng tôi ở có một cửa hàng nho nhỏ, trước cửa có hai con mèo đen, chủ nhà buộc chúng vào gốc cây. Một hôm, Đàm Đàm lấy dao cắt đứt sợi dây buộc mèo, anh ta còn vung dao dọa chủ cửa hàng. Anh ta là thế, mỗi sự việc đều có tốt có xấu.

Tôi quen anh ta ở miền Nam hai tháng trước, hồi ấy tôi đang làm việc và anh đang công tác ở đây, chỉ sau hai tuần chúng tôi quyết định lấy nhau. Tôi biết, anh sẽ cho đây là việc hoang tưởng, nhưng tôi lúc ấy cho rằng mình có thể quyết định như thế. Tôi từ miền Nam về Thượng Hải, rồi từ Thượng Hải đi ngay Bắc Kinh. Ở Bắc Kinh tôi không quen ai, nên ngày nào cũng đi uống rượu, hai chúng tôi rất ít khi ở bên nhau, tôi có về Thượng Hải một lần. Tôi biết đồng chí sẽ hỏi tôi chuyện ấy, đúng, lúc tôi với anh ấy đính hôn, anh vẫn chưa bỏ Lưu Thủy. Điều ấy anh không nói dối tôi. Mà tôi cũng rất mâu thuẫn, sự thật là thế, nhưng tất cả những chuyện anh nói về Lưu Thủy làm tôi cảm thấy Lưu Thủy không yêu anh. Anh ta nói có phần quá, điều này tôi không nói làm gì. Dù sao nghe Đàm Đàm nói thì tất cả những người bạn gái trước đó của anh ta không cô nào quan tâm đến anh, cô nào cũng không uống rượu với anh, cô nào cũng lạnh lùng, ích kỷ, có bạn tình khác. Chưa bao giờ anh ta tìm ra vấn đề của mình. Anh ta là người có thần kinh quá nhạy cảm, tự ti, nhưng tôi chưa thấy một người con trai nào lại khao khát tình yêu như anh ta. Lúc tôi từ Bắc Kinh về đến Thượng Hải, anh vội vã chia tay với Lưu Thủy, tôi không thúc ép anh, mọi chuyện để anh ta tự quyết định. Tôi nghĩ, họ chia tay nhau là chuyện bình thường. Hàng ngày Đàm Đàm không về chỗ Lưu Thủy, mà Lưu Thủy cũng mặc anh ta, điều đó đã thuyết phục tôi rằng, Lưu Thủy thật sự không yêu anh ta. Họ chính thức chia tay, tôi đem theo đồ cưới đi Bắc Kinh, nhưng cuộc sống của chúng tôi lúc ấy thật bế tắc. Lúc này nghĩ lại, có thể anh ta vẫn chưa dứt được tình cảm với Lưu Thủy ba năm qua. Tóm lại, cuối cùng tôi và anh ta chia tay nhau tại thành phố miền Nam nơi mà chúng tôi đã gặp nhau. Lúc ấy anh ta đang nằm viện vì bị người khác đánh bị thương. Đó là

chuyện anh ta tự gây nên, tôi phát hiện anh thích làm cho mình trở nên thâm, hưởng trọn nỗi đau, cho nên tôi cứ để mặc anh. Hồi đầu tôi nhận lời cầu hôn của anh vì tôi muốn có cảm giác được yêu. Về điểm này, Đàm Đàm là người bị hại. Tôi rất muốn yêu anh, nhưng càng ngày càng không yêu nổi, anh rất nhạy cảm, cho nên rất nóng vội. Anh có yêu tôi không? Cho đến bây giờ tôi vẫn không rõ, cho dù biểu hiện bề ngoài của anh ta là một tình yêu cuồng nhiệt kiểu sân khấu, tưởng như toàn thế giới chưa ai yêu bao giờ. Bây giờ tôi cho rằng anh thách thức sự ham muốn ở tôi, anh không cam chịu. Hoặc với Lưu Thủy anh ta không được thỏa mãn, muốn tìm sự cân bằng ở tôi, về sau phát hiện Lưu Thủy vẫn còn lưu luyến anh. Tóm lại đó là cả một mớ hồ đồ, rối ren! Thật ra anh không biết tôi bất lực, không có sức sống, bất lực, nếu không làm sao tôi có thể nhanh chóng nhận lời cầu hôn của anh. Trong mấy tuần ấy, tôi đem theo một hòm đồ cưới khổng lồ từ thành phố này bay đến thành phố khác, cuối cùng tôi đã thành công về đến Thượng Hải. Chia tay với anh tôi cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Đúng vậy, anh có chỗ rất đáng để tôi yêu, ví dụ có lần anh đọc tiểu thuyết của tôi trên máy bay. Lúc ấy trên máy bay đang phát bài hát của ban nhạc Côn trùng vỏ cứng, tôi thấy anh xúc động đến rơi nước mắt. Tôi cứ nghĩ loại con trai này không yêu tôi thì tôi ai? Tôi với anh cãi nhau là chuyện lấy gì làm vui, lý do rất đơn giản: tôi chỉ ra cái khiếm khuyết của anh, anh bảo tôi chế nhạo anh, anh cảm thấy không công bằng. Giữa chúng tôi không có mâu thuẫn gì, từ lâu tôi không còn hứng thú đối với anh, anh thiếu sức thuyết phục đối với tôi, tôi không làm thay đổi được anh và cũng không muốn hòa nhập với anh, tôi rất phiền lòng vì anh, cho nên chúng tôi cố không gặp nhau, từ đó giữa hai chúng tôi thường xảy ra va chạm. Đồng chí công an nói chuyện với tôi chùng như không trong giới hạn nào. Sau đấy đồng chí công an yêu cầu tôi cùng đến căn phòng xảy ra sự việc, muốn tôi tìm thấy một thứ gì đó có liên quan đến Đàm Đàm, cho dù tôi nói, tôi không thể nghĩ ra mình còn thứ gì liên quan đến Đàm Đàm.

Hồi Voi thân yêu,

Có lẽ giờ này em đang ngủ.

Không thể nào nói hết nỗi nhớ em. Cho nên anh phải cố gắng làm việc.

Như thế mới không (Ồ không, mà là giảm bớt) nhớ em.

Anh bắt đầu tin rằng mọi khổ đau gặp phải là cái giá để có em.

Em tuyệt vời, tuyệt vời không gì so sánh nổi.

Em hãy ghi vào trái tim, ghi vào sổ tay của em mỗi giây phút trong cuộc sống của chúng ta, rồi mách bảo với thế giới rằng chúng ta đã tìm được hạnh phúc.

Nhớ em!

Cho anh gửi lời hỏi thăm bố mẹ.

Hãy để chúng ta ngủ khi thành phố thức dậy.

Đó là bản fax Đàm Đàm gửi cho tôi mà tôi còn giữ lại trong sổ tay, lúc ấy chúng tôi vừa đính hôn, là vật duy nhất trong mối quan hệ giữa tôi và Đàm Đàm. Lúc này nó làm tôi chua xót.

Tôi và anh công an trở về đồn. Anh tiếp tục hỏi chuyện tôi.

Suốt cả ngày 27 tháng 12 tôi ngủ lì trong phòng. Sô-cô-la không ở nhà, cậu ta đi từ lúc nào tôi cũng không biết. Nhân viên phục vụ khách sạn gọi cửa hai lần yêu cầu được làm vệ sinh phòng, tôi từ chối, vì lúc ấy tôi hơi mệt, không muốn nhúc nhích, cho nên cũng không đến quán bar xem biểu diễn. Đàm Đàm đến lúc mấy giờ tôi cũng không biết, chỉ biết lúc ấy trời đã tối. Anh ta cảnh cáo tôi không được gọi điện cho Lưu Thủy, không được can thiệp vào cuộc sống của anh. Anh ta nói vậy thì thật quá đáng, sự thật là Lưu Thủy gọi điện cho tôi, nó là đứa con gái tốt, nhưng rất mềm yếu. Chúng tôi là bạn tốt của nhau, nó tâm sự với tôi nhiều chuyện mà không nói được với người khác. Tôi gọi điện cho Đàm Đàm cũng chỉ vì chuyện tiền nong, mà nhiều lắm cũng chỉ ba lần. Lần nào nghe điện thoại anh ta nếu không dập máy thì cũng chửi mắng tôi. Tôi cảm thấy mình như người ly hôn lý lợm đòi tiền trợ cấp của đàn ông. Cho nên, lần này tôi cố không nói đến chuyện tiền nong, anh ta cứ lảng nhảng, giống như một ông già. Anh ta nói, tình cảm giữa chúng ta không được tốt, xúc giác nhạy bén như ruồi, hai người cứ so đo tính toán khiến anh ta rất ghét. Hầu như tôi không nói gì, anh ta nói: em lạnh lùng, anh đánh nhau với người khác mà em cũng không giúp, thậm chí cũng không can ngăn, em là đứa con gái thế nào? Sự thật thì, tôi không vào can anh ta là vì càng thì anh ta càng hung hăng hơn,

càng muốn trình diễn mạnh hơn. Sau đấy, anh ta bắt đầu lục lọi căn phòng của tôi, lấy cà chua Sô-cô-la chuẩn bị đắp mặt làm sandwich. Tôi cảm thấy anh không bình thường. Tôi nói, lúc anh cáu giận không nên ăn, ăn như thế dễ đau dạ dày. Anh ta trừng mắt, ném sandwich vào đầu tôi và nói: ai bảo tôi cáu giận? Tôi nói: anh đừng làm thế, hãy bình tĩnh nghe em nói, lúc này em rất tốt, rất vui vẻ, anh hãy trân trọng em một chút. Anh ta nói: quán bar ở Bắc Kinh rất khó chịu, không hợp khẩu vị với em, vì cái quán bar ấy trông ai cũng không vui, cho nên hôm nay không đến quán bar là đúng. Tôi thấy rõ cái ngu xuẩn trong sự chì chiết gay gắt, bột phát xúc cảm của anh ta. Tôi không muốn nghe anh ta nói nữa, mà cũng không dám can ngăn, cho nên tôi quyết định rời khỏi khách sạn. Khi ra đến cửa thang máy, tôi nghe thấy tiếng kính vỡ.

Ra khỏi khách sạn, tôi đến một trạm điện thoại công cộng gọi điện cho Lưu Khấn đỏ, bạn thân của tôi, nhà cậu ta ở huyện Thông, cậu ta làm nhạc, tôi có thể báo với đồng chí địa chỉ của cậu ta. Điện thoại nhà cậu ta luôn bận, tôi nghĩ trời lạnh và muộn thế này cậu ấy không đi đâu, cho nên tôi gọi taxi đến huyện Thông, rất khó khăn mới tìm thấy nhà nhưng nhà không có ai. Tôi đứng ở sân chờ một lúc lâu, con chó nhà cậu ta trông thấy tôi. Mưa lâm râm, tôi bắt đầu ho, sau đấy tuyết rơi, tôi quyết định trở về thành phố, nhưng không làm sao tìm được xe. Tôi bị lạnh, ho nhiều hơn, chờ rất lâu tôi mới tìm được một chiếc taxi, về tới khách sạn thì thấy Đàm Đàm đã chết. Tôi không hiểu cái mảnh thủy tinh chết người kia tại sao lại có vân tay của tôi, tôi cầm cái chai kia lên, tại sao lại khéo thế được? Anh hỏi tôi ngày 27 tháng 12 tôi làm gì, tôi nghĩ phải hỏi Đàm Đàm ngày 27 tháng 12 anh ta làm gì. Tôi không hiểu tại sao Đàm Đàm lại chết trong phòng của tôi, tôi cảm thấy anh ta gây sự phiền nhiễu một cách vô lý đối với tôi. Tôi với anh ta sống với nhau mới được một tháng, những ngày tốt đẹp cũng chỉ mới được một tuần lễ, thế rồi mọi chuyện đến với tôi thật nhanh chóng, giữa chúng tôi không có cảm tình với nhau nhưng anh ta chết cũng làm tôi buồn. Cuộc sống của tôi điên đảo, rối ren, tôi muốn trao cái rối ren ấy lại cho một người khác. Tôi nghĩ mình có thể lấy một ai đó, nhưng tôi đã nhầm, đâu có chuyện đơn giản như thế. Nếu không phải là tôi muốn lấy chồng thì cuộc

sống của anh ta cũng không thay đổi nhiều, biết đâu anh ta sẽ không chết. Tôi có cảm giác cái chết của anh ta như để trả thù vì sự thiếu trách nhiệm của tôi. Đúng vậy, tôi rất thiếu trách nhiệm, tôi không yêu anh ta nhưng tại sao lại định lấy anh ta? Tôi cho rằng, cuộc sống thật dễ dãi, tôi cho rằng mình có thể thử, tôi đã sai. Ở đời này không có gì không phải trả giá, tất cả mọi người phải trả giá cho sự ngu xuẩn và vô trách nhiệm của mình. Tôi không lấy chồng, lẽ nào lại không xảy ra chuyện gì, nhưng tôi không lấy chồng cũng vẫn có sự báo oán. Đồng chí thấy đấy, tôi đang điên đầu, chuyện này cũng làm cho bố tôi điên đầu, ông thu hết thẻ tín dụng của tôi, thế là xong, tôi không còn đồng nào để chi dùng. Bây giờ Đam Đam chết, tôi trở thành kẻ giết người, tất cả đều là sự báo oán.

Một sinh mệnh kết thúc thê thảm như thế, chuyện thật phiền phức, bực mình, chẳng hiểu nổi. Có thể tự thân anh ta có vấn đề, nhưng không phải là sai lầm. Chúng tôi có thể cáu giận nhau vì sự khác biệt, điều ấy không thể là tất cả con người, anh ta muốn làm tốt mọi chuyện, anh ta rất yêu cuộc sống. Anh ta nói, nổi buồn là bàn phi tiêu, anh không né tránh. Anh rất thích chơi phi tiêu, nhưng tôi chưa bao giờ thấy anh phóng trúng, anh ta là kẻ ngu ngốc.

cuộc đời là thế

Đã đến bữa cơm trưa, đồng chí công an đưa tôi vào một căn phòng và nói, chị nghỉ ở đây một lát, chị muốn ăn gì tôi đi mua giúp. Tôi nói, tôi không muốn ăn gì, đồng chí có thể mua giúp tôi một bao thuốc lá được không? Anh ta bảo không được. Tôi đi lấy cái cassette của Sô-cô-la, đeo tai nghe lên. Rất may, hôm ấy Sô-cô-la không để cái máy trong phòng. Nếu tuần lễ này không có cái cassette ấy và bài hát Chín nổi khát khao thì tôi thật khó chịu phải ngồi chờ cái ngày xét xử.

Bài hát thật tuyệt vời, nó phản ánh đúng trái tim tan vỡ, làm xúc động thần kinh yếu ớt nhất của tôi...Tiếng hát rất gần, tiếng hát làm bết tuyệt vọng, xua tan nỗi sợ hãi, tiếng hát mơ hồ thật gần, thật gần. Có trời mới biết tại sao lại gọi là Chín nổi khát khao. Trong album có bài hát ấy không nhỉ, mà cũng không phải chín bài hát. Có trời mới biết tại sao lại gọi bằng cái tên

ấy. Tôi nghe, và rồi gục xuống bàn mà ngủ.

Lúc tỉnh, tôi nhìn chung quanh, tôi phát hiện căn phòng này là nhà giam, tôi nghĩ mình đang ngồi ở vị trí canh giữ. Bên trái tôi là căn phòng giam không khóa, trong đó có rất nhiều giấy loại; bên phải tôi là một phòng giam có khóa, qua hàng song sắt tôi thấy một ông già đang ngồi trên thùng phân, ông ta ngồi cách tôi chỉ vài ba bước chân.

Anh công an đến trước mặt tôi, anh nói: có những lúc đường dây phá án tưởng như rất dễ dàng, nhưng lại không phải thế. Chúng tôi đang tìm chứng cứ vô tội cho chị, cho nên chị hãy bình tĩnh, hãy nói rõ những tình tiết trong cuộc sống của chị với Đàm Đàm, nói ít hình dung từ thôi, chú ý thôi nhé.

Tôi nói: trời ơi, phải nói lại một lần nữa thì tôi không chịu nổi! Cuộc đời tôi sao lại thế này!

Anh công an cầm một đồng hồ sơ, bảo tôi đi theo.

Cuộc sống vốn là như vậy.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

N- 1

1.

Trại Ninh đến, mặt mày đen nhẻm, người run lẩy bẩy, máu mũi chảy ròng ròng trong khi tôi vừa nói vừa chửi rủa. Cặp mắt đen của anh vốn rất ngây thơ, khiến tôi bối rối. Tôi nghĩ một cách bi quan rằng, Ngày Tình yêu không liên quan gì đến mình, nhưng lại trộm nghĩ, có một chiếc máy bay đậu ngay trước cửa nhà, từ trên máy bay bước xuống là một chàng trai nói với tôi, chàng có thể làm người bạn tốt, làm một người yêu. Nhưng tôi không sao nghĩ người mình chờ đợi lại là Trại Ninh. Hai năm nay, ngoài việc ngồi nhà viết văn, còn nữa tôi đến quán bar. Chừng như ban ngày tôi không ra khỏi cửa, có lẽ tôi sống như thế nên bị cánh con trai đá lên đá xuống. Tôi vừa quyết định không tiếp nhận tình trạng đó, tôi nghĩ cánh con trai coi tôi là đồ cứt chó, tôi không thể tự coi mình là đồ cứt chó được. Nhưng Trại Ninh bất ngờ đến. Sáng sớm, ngoài kia trời mưa to, tôi mở cửa như trong một giấc mơ, nhớ lại khoảng thời gian từ mười chín đến hai mươi bốn tuổi có nhiều buổi sáng trời mưa, tôi cứ hát mãi cái bài hát đau khổ gọi Trại Ninh của tôi: bao giờ anh trở về, có lẽ ngày mai không bao giờ đến với em! Bây giờ, buổi sáng của Ngày Tình yêu, Trại Ninh trở về, tay cầm bó hoa dại hái ở vườn nhà tôi.

Tôi nói, vào đây, vào đây, tại sao anh cứ đứng như ma thế kia. Nếu anh có tin dữ xin đừng nói. Nếu anh gặp chuyện gì phiền phức đừng nhờ em giúp đỡ. Hôm nào em cũng mất ngủ, gần đây bị ho, mới hôm qua em còn tính chuyện nhảy lầu, em không đủ khả năng chia sẻ đau khổ cùng anh.

Anh nói, đừng đuổi anh. Anh muốn cùng em, anh nhớ em, anh nhớ em.

Anh nghĩ kỹ rồi? Anh chẳng ra sao, em đâu phải là mẹ anh.

Trại Ninh nói, mẹ anh qua đời rồi. Thế rồi nước mắt anh tuôn rơi, trên mặt anh còng những giọt nước mưa. Tôi cũng khóc.

Anh nói, mẹ anh chết ở Nhật Bản, cho nên anh nghiệm ma túy ở Nhật, bây

giờ anh đang cai nghiện, anh muốn sống với tôi.

Logic quái gì thế? Trại Ninh là con người như thế, hễ có chuyện lại tìm đến ma túy hoặc gái. Khi không có chuyện gì buồn thì nhớ lại hoặc làm nhạc, anh ta chơi một mình, xưa nay vẫn thế. Có lúc anh nghĩ đến tôi, cần tôi. Những năm gần đây, tình yêu giữa chúng tôi thật đơn giản, nghĩa là “trở lại”.

Buổi sáng giá lạnh khiến chúng tôi không biết đi đâu, tôi cứ muốn cho anh một cái đá tung ra khỏi cuộc sống của tôi, nhưng tôi không sao làm được. Anh sống như không có ngày mai, nhiều lần tôi nghĩ anh sẽ bất ngờ chết vì ma túy. Lúc này anh đang bị chảy máu mũi, tôi không biết phải làm thế nào.

Tôi lại khóc. Tôi nói với anh, nằm xuống đây, chúng ta nằm xuống đây ngủ một giấc rồi hãy nói sau.

Gió từ đâu thổi tới, tiếng mưa ngoài cửa sổ khiến chúng tôi cảm thấy trống trải, trống trải như làm tiêu tan số phận. Chiếc chăn mỏng đắp ngang người Trại Ninh, anh gầy đi nhiều. Phòng bên của tôi có hai người bạn ở nhờ, cho nên tôi phải nằm cùng giường với Trại Ninh, nhà tôi không có sofa lớn.

Máu mũi Trại Ninh không chảy nữa, nhưng anh vẫn sờ tay lên mũi. Anh không làm sao ngủ được. Tôi mất ngủ nhiều đêm, Trại Ninh mất tích nhiều đêm. Lần mất tích gần đây của anh đã hơn một năm, sau đấy suýt nữa thì tôi lấy chồng. Tôi rất tôn trọng ý thích của anh cứ thỉnh thoảng lại bỏ đi, nhưng điều ấy không thể nói không làm tổn thương đến tôi, tôi cũng mong mình thỉnh thoảng lại mất tích, nhưng tôi không làm được chuyện ấy. Mẹ anh cho anh nhiều tiền, anh mang hộ chiếu Anh quốc, cho nên anh muốn đi đâu thì đi.

2.

Hồng và Trại Ninh hễ có chuyện gì lại gọi điện cho tôi. Cho dù tôi ở đâu Hồng cũng tìm bằng được. Hồng và Trại Ninh đều rất thích gọi điện, cả hai thuộc loại gọi điện đến nát cả cằm. Hồng gọi điện đến đúng lúc tôi đang tắm cho chó. Con chó này trước đây là của nó và Trại Ninh. Tôi cảm thấy con chó này như cái máy quay phim, nó ghi lại tất cả hình ảnh tình yêu của

Trại Ninh và Hồng, tôi và vợ tôi. Vợ tôi đã bỏ đi, là vì tôi, vì tôi một năm mới làm tình với vợ vài lần. Tôi yêu cô ấy, nhưng không muốn làm tình, không muốn là không muốn. Tôi không nghĩ tại sao, vì tôi nghĩ chuyện ấy chẳng có gì đáng phải suy nghĩ. Còn vợ tôi thì vì tôi không suy nghĩ và không tìm cách giải quyết nên bỏ tôi mà đi. Bây giờ tôi mỗi ngày một béo, Hồng bảo anh không còn là thần tượng nữa, chuẩn bị gia nhập phái thực lực đi thôi. Ơn trời còn cho tôi sống! Ơn trời còn cho tôi làm một tay nhạc công trong hộp đêm kiếm đủ miếng ăn qua ngày. Ơn trời, tôi không còn xem âm nhạc là vĩ đại nữa. Đó là điều tôi nói với Trại Ninh.

Trong điện thoại Trại Ninh nói với tôi, cậu ta vẫn yêu người con gái ấy, yêu phát điên lên được, cậu ta bảo cậu ta đã tìm đúng người. Nghe nói thế, tôi có đôi chút phản cảm, việc gì phải to tát vậy? Tôi nghi ngờ, nhiều năm rồi mà hai con người ấy vẫn như chứng thần kinh! Sức sống của họ thật mãnh liệt. Nét mặt họ, ánh mắt họ, ngón tay họ, tất cả khiến tôi cảm thấy họ như đang sống trong một thế giới khác, đầu óc tôi với họ không cùng một tần số.

Mấy năm nay tôi với Trại Ninh rất hăng hái tổ chức các ban nhạc, còn Hồng thì chẳng quan tâm gì, chỉ sống với tình yêu. Bây giờ Hồng bắt đầu viết văn, việc viết văn của Hồng là một hiện tượng. Có người coi Tuổi xuân tàn khốc của Hồng là một thứ thời thượng, cho nên Hồng không thoải mái, điều này thì tôi hiểu.

Một buổi tối năm 1994, tôi đến nhà Hồng, không làm sao gọi cửa được, tôi đoán Hồng có nhà. Tôi dùng cái thẻ chứng minh để mở cửa. Hồng hút ma túy quá liều đang mê man bất tỉnh, dãi dớt chảy ra đầy người, hen, tiếng hen như tiếng dê kêu nào nề. Hồng không nói được, chỉ đưa tay lên ra hiệu không thể dậy nổi, vì nếu dậy cơn hen sẽ nặng hơn. Tay Hồng ra hiệu: Trại Ninh đi rồi, đi không trở lại nữa, làm thế nào bây giờ? Em không muốn chết, muốn được gặp Trại Ninh.

Trước khi xe cấp cứu đến, chúng tôi nói chuyện bằng tay. Tôi có thể nói, nhưng cũng chỉ nói với Hồng bằng động tác tay. Tuy tôi lùn, nhưng là một người lớn, tôi không khóc, nhưng tối hôm ấy tôi khóc như một kẻ khốn nạn. Cuối cùng tôi nói, trong túi tôi có sáu chục đồng, tối nay mình rất

buồn, nhưng cũng nhớ Trại Ninh như Hồng, mình định ngồi nói chuyện với Hồng đến tận sáng, sẽ cùng bạn đi uống trà, lâu lắm rồi chúng mình không uống trà với nhau. Nhưng đến đây mới biết bạn hàng ngày đã sống như thế nào. Mai mình đưa bạn về Thượng Hải.

Tôi nhớ, lúc bấy giờ Hồng đưa tay ra hiệu bảo tôi đừng khóc, thấy bạn khóc mình không chịu nổi đâu.

Tất cả mọi động tác tay của Hồng tôi vẫn nhớ, cảm thấy tối hôm ấy có một địa điểm quan trọng liên quan đến Hồng. Hồng sẽ viết tất cả những gì có liên quan đến địa điểm ấy thành câu chuyện đơn giản rõ ràng, mong Hồng có sức mạnh ấy, cho đến lúc ấy Hồng sẽ bảo bạn viết đi. Nhưng mà viết văn phải cố gắng viết đúng con người bạn, xin học theo bạn.

3.

Tôi như đứa trẻ không nơi nương tựa, một người trẻ tuổi thành thật nhưng bất hạnh. Mẹ tôi bảo, một đời người chỉ có thể làm được một việc. Tuy mẹ tôi là người đàn bà đầu óc tối tăm nhưng tôi rất đồng ý với câu nói ấy của mẹ tôi. Cuộc đời tôi bắt đầu từ những mảnh thủy tinh vỡ. Mẹ tôi ghép những mảnh vỡ ấy lại. Bây giờ chuyện này do tôi làm tiếp, tôi nghĩ mình có thể làm được. Vì tình yêu của tôi là một căn nhà đầy mảnh thủy tinh.

Kiểu tóc của Hồng lúc này trông như một con người rơm buồn, mà tôi như con chim bồ câu nhút nhát khó mà có thể bay vào cửa sổ nhà Hồng. Lúc này Hồng ngủ bên tôi, tấm chăn mỏng đắp qua bụng, người gầy quá. Tôi quen Hồng bao nhiêu năm thì có bấy nhiêu người yêu, người yêu nào cũng đều là Hồng, năm nào Hồng cũng khác. Cho dù có mấy năm tôi không tin tức gì của Hồng, nhưng chúng tôi biết chúng tôi vẫn có nhau, mỗi năm tôi lại có những nhận thức khác về Hồng.

Thật ra, tôi có thể tìm thấy điều mình cần trên con người Hồng, nhưng tôi vẫn luôn luôn có sự ngăn cách với Hồng. Tôi là người cực kỳ nhát gan, cho nên tôi thường phải có sự ngăn cách với những người quen, tôi như một người đi đến tận cùng sự xa lạ rồi quay lại và hiểu được thế nào là sống đi chết lại. Điều ấy làm tôi luôn luôn cảm nhận được cái mới, được phát hiện cái mới... Lần nào xa Hồng tôi cũng cảm thấy rất chân thật, mỗi lần trở về

đều thấy như mất mát gì đó. Tôi rất cần cảm giác ấy.

Lần nào về tôi cũng về bên người con gái này. Tôi rất thích làm tình với người con gái này vào lúc sáng sớm, rất thích nghe cô gái này lầm rầm vào lúc bình minh. Tôi còn thích sau đấy đứng kéo đàn bên cửa sổ. Có lần tôi vừa kéo đàn vừa làm tình, lần ấy Hồng nói với tôi: em xin anh đừng xa em nữa. Đó là khoảnh khắc xúc động nhất của Hồng. Nhưng tôi cũng vì thế mà nghi ngờ, nghi ngờ tình yêu của Hồng dành cho tôi. Nhiều năm nay tôi vẫn nghi ngờ như thế.

Thật ra, từ nhiều năm nay Hồng không còn hứng thú gì với cơ thể của tôi nữa. Đó là nguyên nhân để lần trước tôi xa Hồng. Lúc này Hồng nhắm mắt mệt mỏi làm tôi đau lòng, thậm chí không dám ôm Hồng. Tôi không rõ lúc này Hồng để tôi ở vị trí nào, tôi rất lo, tôi không có cách nào để chấp nhận chuyện Hồng không thích làm tình với tôi, tôi nghĩ dù sao thì cũng khó mà chấp nhận. Hồng nói, thật ra anh cũng không còn hứng thú với em nữa, anh nên như trước đây lén lút chia sẻ tình cảm với người khác, có như vậy anh mới thấy hứng thú với em. Mà tôi thì không làm được như thế, yêu thì phải có đủ mọi cảm giác. Tôi cảm thấy cuộc đời không có ý nghĩa gì, ý nghĩa duy nhất là lúc nào tôi cũng có được cảm giác, đó là ý nghĩa duy nhất, điều này cũng giải thích vì sao tôi chỉ yêu một mình Hồng. Mà Hồng thì nói không biết yêu là gì, trước kia biết nhưng bây giờ không biết. Hồng là người đáng thương.

Thật ra, lúc này gặp Hồng tôi không có cảm giác cơ thể, không nghĩ được rằng ngay cả Hồng cũng không làm tôi hưng phấn, đó là đòn mạnh giáng vào tôi. Trước kia, mỗi tối chúng tôi có thể làm tám lần. Còn bây giờ? Thấy cơ thể Hồng như thấy hai bàn tay bình thường vậy. Mẹ tôi nói, số lần làm tình trong đời rất có hạn, dùng hết là hết. Coi như mẹ tôi nói đúng, tôi có thể cho rằng mình chưa dùng hết số lần của mình có.

Nhưng lúc nào thì bắt đầu lại? Nên nhớ, tôi đang mất Hồng, Hồng đang trượt khỏi tôi.

4.

Hai đứa bạn gái tôi ở ngay phòng bên cạnh. Bọn chúng yêu nhau. Nhưng

chúng không nhận là đồng tính luyến ái. A là đứa không là trai không là gái, lúc cáu giận nó đấm ngực thùm thụp, nó nói ngực nó không có cảm giác đau. A vẫn nghiêng về nữ tính, nhưng nó lại rất khao khát làm tình với bạn gái, sự khao khát của nó thật mãnh liệt. Nhưng A không muốn hưởng thụ trạng thái âm dương của mình, những lúc nằm mơ nó muốn đi phẫu thuật giới tính, nó muốn phải là trai từ trong ra ngoài, được thế sẽ sống thoải mái. A đến từ thành phố nhỏ thuộc tỉnh Hà Nam, nó học chuyên ngành đàn tỳ bà và piano cổ điển. B là học sinh của A, bắt đầu yêu A từ năm mười bốn tuổi, năm ngoái hai người gặp lại nhau ở một thành phố miền Nam. Lúc ấy A đang trong tâm trạng tuyệt vọng. Trước đó nó đã từng làm công nhân trong nhà máy, làm nhân viên trong tiệm cắt tóc gội đầu, phục vụ nhà hàng. Vì không chịu nổi sự kỳ thị của quê hương đối với nó, cho nên nó đến một thành phố mở cửa để tìm lối thoát. B là diễn viên múa, cao hơn A một cái đầu, coi mình là người có tình yêu khác giới, đã từng làm tình với con trai, nó biết làm tình với con trai là thế nào, xưa nay nó không hề cảm thấy là người tình phải kém con trai, hơn nữa chưa có một anh con trai nào làm nó vui.

Một hôm, tôi chợt nảy ra ý nghĩ kỳ quặc: hòa tấu guitar và đàn tỳ bà. Tam Mao giới thiệu A cho tôi, tôi lập tức bị chấn động bởi sức mạnh và sức kiểm chế bởi tay nó lướt nhanh trên phím đàn khi chơi bài Thập diện mai phục. Tôi đưa hai người bạn mới này về Thượng Hải, đưa A đến bệnh viện để khám sức khỏe, kết quả vùng ngực của A từ xương sườn thứ tám trở xuống bị đen, có thể trông thấy tử cung, tử cung rất bé. Cả hai cùng nghe rõ giá tiền để phẫu thuật giới tính. Bây giờ A làm giáo viên dạy piano cho trẻ em ở Thượng Hải, B làm bạn nhảy trong hộp đêm. Ước muốn của B là chờ cho A phẫu thuật xong sẽ giới thiệu với bố mẹ, sau đấy hai đứa lấy nhau, sống hạnh phúc.

Tối nào A và B cũng nhìn vào mắt nhau và chìm sâu vào giấc ngủ, cuộc sống của cả hai khó khăn lắm, nhưng không sao ngăn nổi cảm giác yêu của hai đứa. Thoạt đầu tôi khuyên hai đứa phải thật cẩn thận, chớ nên sa đà, về sau tôi không khuyên nữa, tôi chỉ nói: hai bạn ở đây cho đến khi phẫu thuật giới tính xong, tớ rất muốn trông thấy các bạn yêu nhau, ngày ngày sống

dựa vào nhau. Không ngờ, căn phòng của tôi cách âm rất tồi, cho nên tôi phải điều chỉnh lịch múi giờ tôi lên giường và giờ bọn chúng làm tình với nhau. Hôm tôi ngủ với Trại Ninh trên giường, lúc chập tối bị tiếng khóc của B làm tỉnh giấc, A và B cãi nhau. A bảo, mình như thế này liệu có đứa con gái nào đến với mình? Bạn cứ nghi ngờ mình làm gì? B nói, bạn biết mình rất căng thẳng vì bạn, bạn đùa mình làm gì cơ chứ? Thế rồi cùng im lặng, tiếp theo là tiếng bọn chúng rì rầm với nhau.

Trại Ninh đang nhắm mắt di dưỡng tinh thần, nhưng lúc này cũng ngồi dậy, anh nghĩ xem hai đứa con gái làm tình với nhau có thể không ngưng nghỉ không. Còn tôi nghĩ, A và B tuy sống với nhau rất mệt mỏi, nhưng rất hạnh phúc. Vì chúng nó yêu nhau, cùng làm việc và cùng kiếm tiền.

Tôi và Trại Ninh mỗi người đốt một điếu thuốc nhìn cửa phòng ngủ, ngồi lặng lẽ suy tư, chợt Trại Ninh nói, ở đây toàn là nhạc khiêu vũ, những đĩa hát kia của anh đâu rồi?

Mặt tôi xị lại, không nói gì.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

N- 2

5.

Hai đứa ở phòng bên làm tình xong rồi hát với nhau. Tiếp theo không còn nghe thấy tiếng nhạc. Tôi bắt đầu căng thẳng, tưởng như trông thấy chúng đang nhìn thẳng vào mắt nhau. Tôi nhận ra, Trại Ninh cũng căng thẳng như tôi. Ngoài kia trời tối đen, chợt tôi cảm thấy ngượng, hôm nay là Ngày Tình yêu, có thể hai đứa kia chỉ cần ở trên giường, và tôi cùng Trại Ninh thật không thích hợp với chúng.

Dẫu sao thì Ngày Tình yêu tôi được thấy một đôi bạn tình, điều ấy cũng đủ an ủi tôi lắm rồi.

Tôi nói: anh Ninh, thay đồ đi, chúng ta đến một nơi nào đấy vui một lúc.

Trại Ninh nói: phải rồi, lần sau chúng mình phải chuẩn trước khi hai đứa kia bắt đầu làm tình.

Trong bữa tối, Trại Ninh đưa tôi ba bông hồng và một cái nhẫn.

Tôi hỏi, tại sao lại tặng em những ba bông hồng?

Trại Ninh nói, đó là “anh yêu em”.

Tôi nhảy lên.

Tôi nói, anh có chắc chắn trong ba bông hồng này có ba câu nói đó không? Em có cả đồng nhẫn anh cho rồi. Chúng ta vốn rất nhạy cảm và nhiệt tình. Chúng ta đã từng đếm được bao nhiêu bông hồng. Để đến với anh, chiếc xe của em phải đi bao xa? Tất cả những chuyện đó anh có hiểu không? Em tin rằng anh yêu em, nhưng anh không làm cho em cảm nhận được tình yêu của anh. Em cũng không biết em đã yêu anh chưa. Yêu là thế nào em cũng không xác định nổi. Nhất định giữa chúng ta có tình yêu, nhưng tình yêu của chúng ta không ở dưới ánh sáng trăng. Ít ra chúng ta không cần phải ngày ngày giữ lại dư vị của nhau trên làn môi. Ít ra em đã từng chân thành yêu Quả lạ. Ít ra là em suýt chút nữa thì lấy một người khác làm chồng. Anh hãy cầm hoa và nhẫn của anh đi, anh vẫn là người sống vô trách

nhiệm. Anh chỉ tự nói tự nghe. Tại sao anh biết bây giờ em không có bạn trai? Tại sao anh muốn đến thì đến, muốn đi thì đi? Anh là người con trai thứ nhất em, là người yêu của em, nhưng đó là chuyện qua rồi. Xin anh đừng tặng em gì nữa, cũng đừng để tiền vào ví của em, em không chịu nổi nữa rồi, anh đi đi, đi hẳn đi.

Sau khi mẹ chết anh mới hiểu ra một điều, đó là anh vẫn còn em! Em nên nhớ rằng, khi em cho thì anh cũng cho, em làm thay đổi anh, và anh cũng làm thay đổi em, buồn đau nhất và hạnh phúc nhất của anh là do em đưa đến, anh không thể không có em. Có thật em không yêu anh nữa không? Anh không tin. Anh yêu em đến cùng.

Đến với anh em biết, những lúc không có anh em vẫn cùng anh trượt dài trên đường ray. Cuộc sống và viết văn của em ở trong cái vòng ma quái, anh đã tạo cho em một thế giới quan đơn nhất. Anh làm em không còn biết mình là ai nữa. Nhưng anh biết không? Tình yêu với chúng ta là thứ hàng xa xỉ. Chúng ta không thể cùng với ai khác rơi vào lưới tình. Chúng ta đều là mảnh vỡ, anh hiểu không?

Anh còn một tặng phẩm nữa dành cho em, một bài hát, bài hát có tựa đề Mỗi đứa trẻ ngoan đều có kẹo ăn.

Bao nhiêu năm nay rồi mà anh vẫn không lớn nổi. Cho nên đến với anh không bao giờ em hết buồn. Chúng ta không phải là những đứa trẻ ngoan, chúng ta cũng không có kẹo ăn.

Chúng ta là những đứa trẻ ngoan. Câu chuyện của chúng ta là kẹo của chúng ta.

Cuối cùng tôi không thể chịu đựng nổi, tôi phát hiện mình không còn là mình trước đây vẫn ngồi nghe Trại Ninh ba hoa, tôi khoát tay một cách thô lỗ và nói, thôi đừng quấy rầy em nữa, anh im đi.

6.

Chúng tôi đến quán bar Người bộ lạc cùng vui Ngày Tình yêu. Hôm nay có nhiều bạn cùng đến vui chơi, tất cả đều là những người có trái tim tan vỡ, những con người tan nát. Có nhiều bạn trong các ban nhạc, Trại Ninh bảo, muốn lên chơi vài bản guitar. Nhưng hôm nay có mấy tay guitar giỏi, tôi

bảo tốt nhất anh nên chơi trống, như vậy mọi người cùng vui.

Trại Ninh cúi đầu, ngọn tóc dài của anh cứ phơ phất chạm đầu gối. Trống ở cái quán bar này chưa bao giờ chơi thật sôi nổi mạnh mẽ, tôi hưng phấn chọt muốn làm tình, lâu lắm rồi tôi không có cảm giác ấy, nhưng sự thèm khát của tôi cũng chỉ thoáng qua giây lát, với lại cũng không có đối tượng.

Lúc Trại Ninh xuống, tôi thấy một cậu thanh niên ghé vào tai anh thì thầm điều gì đó, chọt mặt Trại Ninh biến sắc trông thật khó coi, miệng nói xin lỗi, xin lỗi. Lách qua đám đông, Trại Ninh nhìn tôi thật dịu dàng, ánh mắt ấy đưa tôi trở về với quá khứ và cũng làm tôi buồn.

Thế nào? Cậu ta nói gì với anh đấy?

Cậu ta bảo, em đến đây làm gì? Em là ai? Cậu ta bảo cậu ta cũng là một tay trống, chúng ta chơi bằng cảm giác chứ không chơi bằng kỹ thuật. Cậu ta nói, anh chơi trống như vậy làm cậu ta không vui.

Thế nào, cậu ta điên rồi à? Làm sao có chuyện ấy được?

Anh về nhà chờ em nhé!

Anh sao rồi? Anh đang vui, cả ngày hôm nay chả bao giờ anh vui như lúc này, ai cũng thích anh.

Thôi đi, anh nghĩ cậu ta đúng.

Đúng cái nỗi gì? Cậu ta không đại diện cho bất cứ ai. Tại sao anh lại thay đổi như thế? Tại sao anh phải xin lỗi cậu ta? Sâu nhỏ còn chơi guitar với anh mà.

Anh già rồi.

Nghe Trại Ninh nói già mà tôi điên lên, tôi không ngờ Trại Ninh của tôi lại nói câu ấy.

Trại Ninh bỏ đi, tôi không giữ. Anh ta vừa ra cửa tôi xông đến chỗ cậu thanh niên vừa rồi. Tôi nói: anh ấy làm những bản nhạc có hồn, đã từng qua nhiều nước, có nhiều kinh nghiệm, chúng ta nên tôn trọng anh ấy, anh ấy yêu âm nhạc hơn bất cứ thứ gì khác, cậu dựa vào đâu để nói anh ấy như thế? Lúc này cậu có hai lựa chọn, một là xin lỗi, nếu không thì lên kia đánh trống cho tôi xem, xem cậu đánh trống bằng cảm giác ra sao.

Không ngờ cậu ta lập tức xin lỗi, vẻ mặt rất thành khẩn. Cậu ta bảo, em chỉ đùa với anh ấy một chút thôi mà, không ngờ sự việc lại nghiêm trọng thế.

Xin chị chuyển lời xin lỗi của em đến anh ấy. Cậu ta nói vậy tôi cũng không còn cách nào khác, tôi bắt đầu uống rượu. Tôi mời một thanh niên Tây Ban Nha và một thanh niên Hungarie ghé nào tai tôi nói tiếng nước họ, tôi nói các anh muốn nói gì thì nói. Kết quả, họ nói liên tục, nét mặt rất nghiêm túc, họ vờn đầu một cách lịch sự, một người nói vào tai bên trái, một người nói vào tai bên phải.

7.

Tôi trông thấy Hồng ra khỏi quán bar. Hồng rất dịu dàng, vẻ mặt ngây thơ, ánh mắt rã rời, miệng nhả ngọc phun châu. Hồng trông thấy tôi từ xa, tay Hồng cầm điếu thuốc. Hồng bảo tôi, mấy năm nay hết mình vì tình yêu, vì rượu, ma túy, cuộc sống được bao lâu? Có thể chỉ những người tự tử mới biết. Nhưng tôi thì không muốn tự tử, tự tử đau lắm, mẹ kiếp!

Bốn năm trước, tôi bỏ đi khiến Hồng trở thành người buồn thương, cho dù tôi cố gắng đến đâu cũng không làm Hồng vui lên được, Hồng không vui thì làm sao mà tôi vui được? Hồng vốn là cô gái đồng trinh thơ ngây, giàu sức sống. Hồng đi tới nhìn tôi, nói: em biết anh chờ em ở ngoài, đó là cách mà anh vẫn quen như thế. Em không còn bị anh làm xúc động. Lần đầu tiên gặp anh, anh bảo thích một quán bar có sân khấu và anh sẽ hết mình trình diễn ở đấy, diễn cho đến lúc nào hết bài hát mới thôi, cho đến lúc nhà hàng đuổi ra. Anh nói: chết trẻ để lại thi thể đẹp là dự cảm đối với đời anh. Hồi ấy em hỏi, nơi ấy là đâu? Anh bảo anh không biết, nhưng nhất định tìm thấy. Những người con trai có cặp môi dày, để tóc dài, hay ăn chocolate, một tay chơi guitar, trời ơi, em đã từng phát điên lên vì anh! Anh Ninh, anh biết tại sao mắt anh đẹp như thế không? Vì em biết anh cô đơn, lạnh lùng cho nên anh dùng mắt để nói chuyện. Anh thân yêu, làm thế nào để anh vui? Em cứ nghĩ tối nay anh sẽ vui, nơi anh cần là đây, là đây, ở Thượng Hải bây giờ cũng có những quán bar như thế. Anh có trông thấy cô gái nhỏ như cái bánh quy kia không? Chiều nào cô ấy cũng tập bài Joy division dưới tầng hầm âm ước để tìm âm sắc mà cô ấy thích. Nhưng anh ngồi ở ngoài, anh còn xin lỗi người khác, anh Ninh, anh có biết thế nào gọi là đồ vỡ không? Ngày Tình yêu anh tặng em tặng phẩm quý nhất là sự đổ vỡ.

Anh Ninh, anh luôn nghĩ đến mẹ, em yêu anh, yêu cái bệnh hen của anh, vì tiếng hen là ác quỷ lớn nhất, giống như tuổi xuân phí hoài.

Tôi không hiểu tại sao Hồng lại nhạy cảm đến vậy. Có lẽ chúng tôi phải tạo lập một tình yêu mới chẳng? Tôi muốn chơi violon để Hồng nghe, có thể tiếng đàn khiến Hồng dễ chịu chẳng?

Tôi nói, anh bỏ đi vì ở đây anh không tìm thấy mình.

Chúng ta đều không tìm thấy mình. Chúng ta chỉ nói đến cảm giác thôi mà! Bay lên, bay lên, chúng ta cùng bay lên, đó là sự việc tuyệt vời! Cơ thể chúng ta phình to ra rồi nhỏ lại, không cần cố gắng cũng được vui vẻ, nhanh nhẹn như một chú thỏ, suy tư cũng rộng mở, ổn định. Rất nhiều quỹ đạo, rất nhiều cánh cửa mở ra cho chúng ta, mọi logic, lý tính rơi xuống, biến mất, quên đi. Cơ thể chúng ta ở đây, chúng ta bay đến kia, nhưng kia là nơi nào? Anh Ninh, nhược điểm lớn nhất của chúng ta là không biết kiểm chế. Cái giá phải trả ấy không biết đâu là cùng. Các cô gái ngày nay đang tìm kiếm cảm giác bay lên, họ không biết rồi một ngày nào đó chim thôi hót, ấy là bởi chúng ta không nghe thấy. Cơ thể chúng ta, cơ thể chúng ta biết bay, bay đi mất! Cho nên, em rất sợ, tối hôm qua em nhìn ngoài cửa sổ, chợt không nhận ra tất cả những gì đang ở trước mắt, tại sao em ở đây, động cơ viết văn của em là gì? Em muốn nhảy lầu. Một viên đạn bắn vỡ em, em biết đau. Em chống đỡ, không để mình tan vỡ. Chết với em không phải là cuối cùng, tại sao nhảy lầu lại là cuối cùng của em? Thượng Hải dưới ánh trăng, em nhìn rõ những đường vân tay, em gục xuống và thu nhỏ ngay tại chỗ, em nghĩ mình đã nghe thấy những lời nói ghê tởm. Cảm giác ấy làm em tan rã. Em có bệnh, em không đứng ở đâu, em phải biết kiểm chế, có thể lúc này không còn kịp nữa rồi.

Máu mũi tôi lại chảy, đó là phản ứng cai ma túy, nhưng tình trạng ấy của tôi chừng như không bao giờ chấm dứt, cứ căng thẳng lên lại chảy máu. Hồng chán chường nhìn tôi và nói, em mặc anh, anh làm cho bao nhiêu người phải đau lòng.

Tôi không chịu nổi cái khuôn mặt tỏa hương thơm cứ đối diện với tôi. Tôi nghĩ, tôi sắp mất Hồng. Tôi ôm Hồng, Hồng nhẹ như không, Hồng nhìn bầu trời, đôi mắt lạng lẹ như mắt mèo, không còn gửi cho tôi những tín

hiệu điên cuồng qua cặp mắt đen kia nữa. Và tôi cũng không còn đủ khả năng yêu Hồng, chúng tôi không còn cảm giác yêu, tôi nghĩ mình phải tiếp nhận điều ấy. Mối chúng tôi khô, không còn hôn nhau được nữa. Mọi thèm khát của chúng tôi đều tắt lịm, nhưng điều ấy không quan trọng. Quan trọng là, người thân, bạn bè, người từ nơi nào đó, đến, những người sống. Cho nên tôi sẽ không xa Hồng nữa, sẽ sống với Hồng, sẽ sống với Hồng, không gây cho Hồng những chuyện phiền lòng khác nữa, tôi sẽ nghe lời Hồng, chỉ cần được trông thấy Hồng mỗi ngày, được thấy Hồng cười với tôi. Chỉ một chút hy vọng ấy thôi tôi sẽ cùng người con gái này đem theo nỗi tuyệt vọng rơi xuống một lần nữa. Cuộc sống của tôi không thể không có Hồng, nếu một ngày nào đấy Hồng đi lấy chồng, tôi sẽ lấy Hồng. Tôi nghĩ ra những kế sách ấy mà không nói ra, tôi không dám nói, nhưng sẽ nói vào lúc uống cà phê buổi sáng mai.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khốc

Dịch giả: Sơn Lê

O

Chín mươi chín phần trăm con trai tôi quen biết đều vô vị, chín mươi chín phần trăm của số còn lại đã có bạn gái. Rất nhiều anh muốn tốt với tôi, nhưng bọn họ đều có bạn gái. Tôi không thể tiếp nhận tình trạng ấy được, tôi không thừa nhận cơ hội đó sẽ đem lại niềm vui cho tôi.

Tôi càng khô héo, bầu trời của tôi đầy mây đen bao phủ, giống như nỗi khát khao của tôi ngày càng đen tối. Mong muốn có một ngày tôi bước vào một nơi nào đấy, ở đấy tôi có thể được giải phóng ngay tức thì.

Một tháng trước đây tôi bắt đầu tập chạy mỗi ngày hai mươi phút, chạy ngược cao đầu để giữ cân bằng và cơ thể đẹp, ba hôm sau tôi phát hiện cơ thể mình cứ lắc lư hoài. Có thể có nhiều chi tiết nhỏ trước kia tôi bỏ qua, vận động đem lại thay đổi, tôi nghĩ mình hoàn toàn có khả năng sinh hoạt tình dục lại, bất chấp Trại Ninh có tiếp nhận hay không.

Tôi liên hệ với tất cả những người bạn trai có thể liên hệ, tôi chọn một anh chàng tuyệt đối không yêu tôi mà tôi cũng tuyệt đối không yêu anh ta. Tối đầu tiên có chút chua xót, mọi sự ngọt ngào xa hẵn bước chân tôi. Trong vườn có hoa hồng xanh, còn tôi quên mất phải làm thế nào để tiếp xúc với các giác quan của con trai. Tôi phải mở mình ra, khi tôi cởi mở bản thân thì dễ sống hơn nhiều. Tôi cố gắng để cảm thấy mình thật sự ngu dại, lúc bấy giờ tôi rất muốn cuộc sống xin lỗi tôi, tại sao lại đặt tôi vào vị trí này?

Sâu nhỏ nói, đừng thế, bạn phải tìm một người mà bạn thích thật sự.

Sâu nhỏ ơi, tớ lãng phí rất nhiều, rất nhiều cái hôn rồi. Người yêu phải tự đến, đối với chuyện ấy tớ không còn nghĩ gì nữa. Ít ra, anh bạn trai ấy phải để tớ thật thoải mái, lúc làm tình với anh ta tớ không gợn bất cứ một ý nghĩ gì. Với lại tôi cũng rất thích anh ta, anh ta phải là người bạn đáng yêu. Lúc này tớ đang tập phân biệt thế nào là yêu, thế nào là người yêu, thế nào là bạn, thế nào là bạn để quan hệ tình dục, tớ nghĩ sẽ phân biệt được những điều ấy, bao cao su không bội tín bội nghĩa đâu, đó là con đường sinh tồn.

Sâu nhỏ nhìn tôi một lúc rồi nói, khi bạn không còn cảm giác yêu nữa, xin bạn hãy giữ lấy nỗi khát khao đối với tình yêu.

Lần thứ ba tôi lên giường với người con trai ấy tôi mới lần đầu được biết thế nào là “cao trào”.

Tôi hoàn toàn không thể miêu tả bằng lời thật chính xác, thật cụ thể không chút sai sót cao trào là gì. Tôi chỉ nói tôi đã trải qua nên tôi biết. Căn bản tôi không biết nó sẽ đến, trong khoảnh khắc nó đến, hoàn toàn trần trụi, không có sự can dự của tư duy và linh hồn.

Vui buồn lẫn lộn trong tôi. Tôi bắt đầu lên giường với anh ta nhiều hơn và thường xuyên hơn.

Sau cao trào lần thứ hai tôi bắt đầu rơi vào ác mộng, tôi tỉnh lại từ trong ác mộng, tôi nói với anh ta tôi đang giải mộng xem lành hay dữ. Anh lạnh lùng nhìn tôi, không nói gì và ngủ tiếp.

Sáng hôm sau ngủ dậy tôi nói với anh ta, tôi không làm tình với anh nữa, vì tôi mơ thấy điều dữ mà anh không hề có phản ứng gì. Cho dù anh ta ra sức giải thích: lúc đói và lúc ngủ anh rất ngu xuẩn, em tha lỗi cho anh. Nhưng anh cho rằng làm tình là chuyện hết sức trữ tình, ít ra làm tình là thứ để hiểu nhau.

Tôi nghĩ mình phải tìm cách. Sâu nhỏ nói, cuộc sống là một môi trường thực nghiệm lớn nhất, chúng ta phải luyện tập các kiểu, đây là một kiểu luyện tập khi cần phải suy nghĩ hoặc nhớ lại làm gì, chỉ cần tìm kiếm.

Trăng là ánh nắng của tôi, nó chiếu vào phòng khiến tôi cảm thấy mình thật thấp hèn. Khi tôi hạ thấp cơ thể có thể nghe thấy tiếng máu chảy râm ran, đó là sự cố vũ nhưng là cảm nhận bị dồn nén. Rất nhiều cố gắng nhạt nhẽo vô vị. Trong bồn tắm tôi và cơ thể tôi dưới ánh trăng, hình như chỉ cần chúng tôi đến với nhau thì thế giới coi như không còn, nhưng ít ra tôi vẫn còn đối tượng. Cơ thể tôi lạnh lùng và yếu đuối, tôi nghĩ một ngày nào đấy tôi không dựa vào con trai nhưng cũng sẽ có cao trào, và lúc ấy tôi sẽ khóc. Chưa bao giờ tôi thảo luận chuyện này với Trại Ninh, cho dù ngày nào anh cũng ngủ bên tôi. Tôi xấu hổ, xấu hổ cho cả hai chúng tôi. Còn anh, như đứa trẻ khờ khạo không hiểu gì.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khốc

Dịch giả: Sơn Lê

P

kẹo

Ngoài cửa sổ, trên trời cao hai con chim đen đang bay, một con trên lưng con kia. Chúng chạm vào nhau, rồi bay tách ra, rồi chạm vào nhau, rồi tách ra. Lát sau, một con bắt đầu động tình, lông cổ dựng lên, lớp lông dựng lên nửa đen nửa trắng. Cái mỏ cũng dựng lên, nó bắt đầu đâm vào con kia.

Nhìn chính diện hai con chim đang đòi yêu nhau, chỉ thấy hai chấm đen trong vòng tròn trắng, nhìn từ trên lưng, là hai chấm đen trong hai vòng tròn đen.

Trên cái cây ngoài cửa sổ kia có một con chim lông xám đang tha rác làm nhà, trong căn nhà nhỏ bé đó nó đặt cái lá sang một bên, để trái chín đỏ sang một bên, để quả xanh sang một bên khác, để phân bò sang một bên, rồi nó đứng chờ bạn tình. Có lúc nó dùng mỏ để xếp những cành cây nhỏ thành hình tháp rồi đứng lên đấy chờ. Có lúc nó dọn thật sạch thảm cỏ trước nhà, nếu có một con chim nào bay qua và để ngọn lá hoặc cái lông chim lại, nếu con chim lông xám tha những thứ đó đi, điều ấy chứng tỏ nó yêu con chim vừa bay qua kia. Nếu con chim kia bay về và để tiếp lá cây hoặc lông chim lại, con chim lông xám vẫn tha đi, cuối cùng hai con chim ấy sẽ làm tình ngay trên thảm cỏ.

Lúc này một con chim đang bay về, mỏ nó cặp miếng gì đó hình tròn màu đỏ, giữa màu đỏ là ba chấm vàng tạo hình tam giác, trông như một khuôn mặt có hai con mắt và cái miệng màu vàng, giống khuôn mặt trẻ con. Con chim này lông toàn thân màu xanh ngọc, đuôi màu trắng bạc, cái đuôi nhỏ xinh tẽ đôi, đứng ở chỗ tôi trông như sợi dây trắng kéo theo sau. Chúng tìm thấy một cành cây, một con cặp đầu này, một con cặp đầu kia, chúng bắt đầu nhích gần lại, cho đến khi chạm mỏ nhau, rồi nhả ra, lại làm lại, làm đi làm lại nhiều lần. Một cơn gió làm cành cây rơi xuống, ngoài cửa sổ có nhiều cành cây, chỉ trên cành cây tôi thích nhìn là có nhiều chim. Hôm nay

là ngày cuối tuần, lẽ nào chim cũng có cuối tuần? Cành cây kia là vườn vui cuối tuần hay sao? Tại sao chúng chỉ chọn nơi này thôi?

Có những lúc tôi muốn rời mặt đất, tôi muốn có cảm giác phình to ra rồi thu nhỏ lại, tôi muốn có kẹo để bồi bổ đầu óc. Khi tất cả chỉ còn lại sao trời và tôi, ánh trăng như khuôn mặt đứa trẻ, đứa trẻ là người quan sát chân chính của thế giới này. Còn tôi là cô gái đội mũ thỏ mừng sinh nhật, đó là tặng phẩm sinh nhật của mẹ tôi, tôi thay đổi tư thế, tôi là Alice, giống như Alice xinh xắn.

vũ khúc

Trên thủy đình hồ giữa hồ nước trong vườn hoa Thượng Hải, tôi đeo tai nghe và khiêu vũ. Lúc này là hai giờ đêm, như thế có quá đáng không? Thủy đình mờ ảo tuyệt vời, vũ khúc điện tử lạnh lùng và trống trải, tôi chưa bao giờ được thoải mái, tôi cảm thấy cứ như thế sẽ xảy ra chuyện không hay.

Tôi lại trở về với chiếc taxi, tôi nghe nhạc mà cảm thấy con đường bê-tông trên cao của Thượng Hải đang mềm dần. Mắt tôi dựng lên, mắt tôi nằm xuống, mắt tôi ngồi yên, có rất nhiều xe theo sau, trên nóc xe là đàn bồ câu đang bay lượn.

Ý tưởng, an toàn, dịu dàng, yên tĩnh, cuồng loạn... là tất cả cuộc sống tôi. Tôi muốn trở thành người có thể kiểm chế những chuyện không bình thường. Cuộc sống sẽ tha thứ cho hành vi lãng phí đêm tối của tôi, ngọn lửa ấm áp hàm chứa sự trống trải, thơ mãi mãi làm tôi buồn đau. Khi nhạc nổi lên tôi chui vào lớp da khác.

Khi màu đỏ trong đầu tôi tan ra, hơi bác sĩ thân yêu, ông là bản nhạc điện tử mà tôi thích, ông phân tích tinh thần chui vào não tôi, rồi ông nói cho tôi biết, tôi không những không có bệnh mà còn rất đẹp.

Nếu âm nhạc trống rỗng để bất cứ lúc nào bản thân cũng có thể ghép vào đây, nếu hình dung cơ thể mình là một đường ống xuyên giữa những con số, tiếp nhận, không khí chạm vào điện, tôi sẽ rơi vào giấc mơ, một giấc mơ không thể diễn tả bằng lời. Âm nhạc xao động lòng tôi, tôi không cần xao động. Cuối con đường ai đang chờ tôi? Con đường không tận cùng.

Ma quỷ đang quần quanh bên ngoài suy nghĩ yếu đuối của lũ trẻ con, người

Indian đang đi lại trên đường cao tốc, giọng nói kiên cường và bản hợp xướng như thiên sứ, nhịp đập của trái tim, tôi có thể trông thấy sao trời. Đó là một thế giới hoàn toàn khác.

Vào lúc này bồ câu đang đưa những thông tin về đầu óc tôi, những thông tin đe dọa linh hồn tôi, chúng như một tai nạn xe cộ, một tai nạn không thể mô phỏng. Tất cả những con người ấy đang theo dõi tôi, chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau, chúng ta vĩnh viễn hoàn mỹ, hoàn mỹ như ánh trăng.

hòm thư điện tử

Về đến nhà thì trời đã sáng, sáng hẳn. Bầu trời như phòng làm việc có kính trắng của tôi, tôi có thể nhìn thấy linh hồn mình, nhìn thấy dấu vết giấc mơ trên khuôn mặt. Đó là thời gian nhạy cảm nhất của tôi, tất cả lỗ chân lông đều giãn nở, tôi không sao ngủ được.

Đêm yêu quý của tôi, là người yêu của tôi, nếu ban đêm phải đi đâu đấy, tôi mong đêm tối của tôi đồng thời có những trường hợp đặc biệt, có tình tiết đầy kịch tính, thậm chí cảm giác kỳ diệu với người nào đấy. Sự thật thì mỗi một đêm tối của tôi không có được ba nội dung trên đây. Tôi biết mình sa vào nơi nào, cho nên mỗi lần về đến nhà là tôi lại mở hòm thư điện tử ra. Hòm thư của tôi tồn tại trong một trình tự cố định, tôi biết chỉ cần mình vào không bị nhầm, chỉ cần tôi nhấn đúng phím, vậy là thư của tôi đến đúng địa chỉ. Với việc ấy thì tôi nắm vững, cảm giác ấy khiến tôi rất thỏa mãn. Cứ viết chừng nửa tiếng đồng hồ là mặt trời lên, mặt trời lên tôi lại đi ngủ. Nửa tiếng đồng hồ vận động giống như viết trong một mối quan hệ cụ thể, giống như biểu diễn ở hiện trường, vừa có cảm hứng lại vừa kịp thời.

Tôi rất thích kể chuyện trên hòm thư điện tử. Nếu là những tình tiết có liên quan đến tôi sẽ không bao giờ hoàn chỉnh, không bao giờ liền mạch, tôi sẽ tiếp tục bịa ra; nếu là câu chuyện có tôi tham dự, sẽ không hoàn mỹ, không gây xúc động, tôi sẽ tiếp tục kể; nếu là người có liên quan đến tôi sẽ không bao giờ đầy đủ, không bao giờ lý tưởng, tôi sẽ không ngừng tìm kiếm, cho dù chỉ là tương tự hay gần như.

Câu chuyện được truyền qua dây điện, tôi dẹt hồi ức qua kẽ tay, nếu đối phương nhập vào tư tưởng tôi, thì người ấy sẽ hiểu được ý nghĩa của mình.

Tuy tôi viết rất tản mạn, nhưng tôi vẫn cho rằng cốt chuyện rất quan trọng. Trong câu chuyện, mỗi tình tiết vì vỡ vụn nên chúng nhảy múa. Hôm nay chưa bắt đầu, điều ấy không thể đánh đổ tôi được.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khốc

Dịch giả: Sơn Lê

Q - 1

1.

Tôi ở trong phòng xem truyền hình. Tiếng của nó ở cạnh tường truyền ra cửa sổ, rồi từ ngoài cửa sổ truyền vào phòng tôi, về sau tôi thấy hình như nó ở trên không trung. Cửa sổ của tôi đóng kín nhưng tôi vẫn thấy mái tóc của người con gái bay bay ở ngoài kia.

Nó là đứa con gái hết sức huênh hoang, nhưng chúng tôi là bạn tốt của nhau, nó làm gì tôi cũng ủng hộ, cho nên bây giờ ngoài việc ở trong phòng, tôi không còn việc gì khác. Xem ra, ngoài tôi, những người mà nó quen biết hình như đều không quen biết nó, những người muốn tiếp xúc với nó, nó lại không tiếp xúc. Cho nên, có lúc nó như con thú cùng đường. Tôi đã đọc một câu chuyện nó viết, câu chuyện hình như thế này: tôi ở phòng nó, đau khổ khóc lóc, anh kia đến gõ cửa phòng tôi, anh ta bảo em đừng mở quạt, mở quạt nguy hiểm lắm. Tôi nói, anh mặc tôi. Lần thứ hai anh ta đến gõ cửa phòng tôi, anh ta bảo em đừng mở quạt. Lần thứ ba anh ta đến gõ cửa phòng tôi, anh ta bảo em đừng mở quạt. Tôi nói, nếu anh còn nói câu ấy nữa thì tôi sẽ nhảy lầu đấy. Lần thứ tư anh đến gõ cửa phòng tôi, anh ta bảo em đừng mở quạt. Kết quả tôi quấn vào cái chăn và nhảy lầu.

Cho nên, ít nhất nó có ý định nhảy lầu. Nếu nó nhảy lầu thật tôi sẽ không vì thế mà buồn, nhưng rất lâu rất lâu sau, tôi vô cùng vô cùng buồn.

Tuy rằng chỉ là điều liên tưởng, nhưng tôi vẫn sang gõ cửa phòng chúng nó. Tôi gõ cửa, tôi gọi tên chúng nó, tôi hỏi các cậu vẫn bình thường đấy chứ? Chúng nó trả lời: chúng tớ vẫn bình thường. Tôi không còn cách nào khác. Tôi nói, La tinh, anh kéo nó xuống đi, như thế nguy hiểm lắm.

2.

Nu Nu gõ cửa phòng tôi, anh ta là nhà thơ mà tôi thích. Năm ngoái tôi đi Bắc Kinh, có người nói với tôi Nu Nu cũng ở Thượng Hải lên Bắc Kinh, tôi

gọi điện cho anh ta, nói tôi rất cần gặp anh. Anh bảo, khỏi phải gặp. Tôi nói, tôi chưa gặp anh bao giờ, cho nên tôi nhất định phải gặp. Anh ta nói: vậy tại sao tôi phải gặp cô? Tôi nói: vì em tuyệt vời.

Tôi rất thích con mắt bên trái của Nu Nu không mở được hết. Nu Nu không bao giờ nhìn thẳng vào mắt tôi, vì thế mà trông anh ta rất đẹp. Nếu tôi nói một người đẹp trai, thì người đó phải rất yên tĩnh, mắt to, môi dày, và ngây thơ như trẻ con. Nhưng cái đẹp của Nu Nu có đặc điểm chua xót.

Nu Nu thường nghiêng đầu, mắt nhìn đi chỗ khác, tôi cảm thấy chúng tôi như anh em. Ăn xong thịt nướng chúng tôi đến phố Tam Lí Đồn đầy quán bar, ở đấy mọi động tác của tôi hết sức chậm chạp. Rồi tôi đòi về.

Tôi nói: Nu Nu, anh ở đâu? Nu Nu nói, anh ta ở nhờ nhà một người bạn tận huyện Thông. Tôi nói: huyện Thông xa lắm, anh có gọi taxi về không? Anh ta bảo: cô khỏi cần quan tâm đến tôi. Tôi nói: anh có đến nhà cô bạn gái nào không? Anh ta nói: không, nhưng cô đừng quan tâm đến tôi. Tôi nói: hay là anh không có tiền đi taxi? Tôi có thể giúp anh tiền xe. Nu Nu nói anh ta có thể ở nhờ nhà một người bạn khác trong thành phố. Tôi đòi tiền anh. Xe đến nơi, tôi nói: em chờ anh, nếu trong vòng mười phút anh không xuống, có nghĩa là anh đã tìm được bạn. Nu Nu xuống xe và lôi tôi xuống theo, ánh trăng chảy tràn khuôn mặt anh. Tôi nói: anh làm gì thế? Em không lên gác với anh đâu. Nu Nu nói: anh không có bạn ở đây, anh không muốn em mất tiền taxi đợi mười phút. Chúng tôi bắt đầu đi bộ dọc phố, tôi nói: những câu thơ của anh làm em buồn, nhưng nó như một thứ vuốt ve dịu êm. Nu Nu cười. Chúng tôi tìm mấy nhà trọ, nhưng tất cả đều đóng cửa, gõ cũng không ai mở. Tôi nói: em đưa anh đến nhà tắm công cộng nhé. Nói xong tôi bật cười, hình như anh không thể qua đêm ở nhà tắm. Tôi lại nói: anh đến rạp chiếu phim nhé. Đến rạp xem phim mua vé xong, tôi nói: thôi nhé, chia tay anh. Về đến cửa tôi mới nhớ ra, mình quên đem theo chìa khóa. Tôi ở nhờ nhà một người bạn, bạn tôi cũng không có nhà. Tôi chờ ở cửa, càng chờ càng lạnh. Mưa. Tôi ho. Tôi quyết định đi tìm Nu Nu. Tôi nhớ, khi vào rạp Nu Nu nói, ở Bắc Kinh có nhiều cửa ô, đây là cửa ô Hòa Bình. Tôi từ trong cửa ô Hòa Bình đi ra ngoài cửa ô, vào rạp xem phim thì gặp Nu Nu, anh ta đang ngheo đầu ngủ. Tôi nói: em không có chìa khóa,

nhà không có người, em đến tìm anh. Hai chúng tôi cùng xem phim. Không phải là phim, mà là băng video mờ nhạt, hình như mọi người cùng ngủ. Tôi mỗi lúc một lạnh hơn, Nu Nu nói: lạnh quá, chúng mình về thôi. Chúng tôi tìm mấy khách sạn, hồi ấy đang họp Quốc hội và Hội nghị Mặt trận, khách sạn nào cũng không còn chỗ. Cuối cùng Nu Nu bảo đi huyện Thông. Taxi vừa lên con đường ra huyện Thông thì tuyết rơi. Trong miệng tôi có vị kem, cảm giác như đi ngoài trời, ngón tay, lòng bàn tay, cổ tay run rẩy nhẩy múa với cơ thể. Chúng tôi dừng xe ở vòng xoay cửa bắc, tôi nói: anh xuống xe hỏi xem khách sạn ở đây còn chỗ trọ không. Nu Nu xuống xe, đi vòng ba vòng bên trái quanh cái nhà nhỏ rồi vòng ba vòng bên phải, anh ta cười hớn hỡ. Cuối cùng thì chúng tôi thuê được một căn phòng. Tôi nói: anh ghi trên chứng minh thư tên là gì? Em sợ họ cho là lũ mèo mả gà đồng thì nguy. Nu Nu ghi cái tên hết sức buồn cười. Tôi vào đi tắm, tắm xong Nu Nu cũng vào tắm. Anh ta chỉ quần cái khăn tắm đi ra, đầu tóc ướt trông rất đẹp. Chúng tôi cùng xem truyền hình, xem được một lúc thì anh nói, chúng mình làm tình nhé. Tôi nói, tùy đấy. Thế rồi anh nằm bên tôi, anh hôn lưng tôi, anh cứ ở phía sau lưng, khiến tôi không làm sao thấy con mắt bên trái của anh. Chúng tôi muốn làm tình, nhưng cả hai cảm thấy nhạt nhẽo, chỉ làm nửa cuộc rồi thôi.

3.

Tôi rất thích quán bar Goya, ánh đèn ở đây làm ai cũng đẹp. Bà chủ quán rất xinh, quán có những sáu chục loại Martin. Tối nay tôi ngồi một mình nghe nhạc, tôi ở những nơi khác nhau nghe những bản nhạc khác nhau mà tôi thích, như vậy tôi có cảm giác âm nhạc thật thân thiết.

Ngồi ở bàn đối diện là một họa sĩ mà tôi rất thích. Bên cạnh anh ta có rất nhiều có rất nhiều bạn trai. Họ vẫy tay về phía tôi. Họ hỏi tôi tại sao chỉ uống rượu một mình, mà uống rượu ở quán bar? Tôi nói, như thế này rất

thoải mái. Họ lại hỏi tôi tại sao lại cần thoải mái. Tôi nói, thoải mái rất dễ chịu. Anh họa sĩ kia hỏi tôi: thông thường em thường thức một bức tranh như thế nào? Tôi nói: lần đầu chỉ xem một bộ phận nào trên bức tranh hấp dẫn thị giác nhất. Lần thứ hai xem màu sắc. Lần thứ ba một mắt nhắm một mắt mở xem tranh. Thứ tư xem tận nơi. Một anh trong số đó hỏi tôi, tại sao buổi tối vẫn đeo kính màu xanh? Tôi nói, có lúc thích như thế. Lại có người bảo tôi nói dối. Anh họa sĩ bắt đầu sờ mó tôi, tôi không muốn để mọi người phải khó xử, vì tôi rất thích tranh của anh ta. Tôi nói, anh bận lắm không? Anh ta bảo, bận lắm. Trước lúc họ ra về, có người nói, cánh này về nhé, hai bạn cũng về đi. Câu nói làm tôi giật mình, tôi bắt đầu cảm thấy chông chênh. Anh họa sĩ đưa biểu tôi một điếu xì gà, anh nói em có thể lấy để làm việc khác. Anh ta nói, tại sao em không hút xì gà? Tôi nói, em không biết hút xì gà, xì gà không phải thứ thuốc dành cho em. Những lúc tôi muốn được vuốt ve, nếu tôi đưa tay ra nhưng không sờ được người con trai, tôi vô cùng thất vọng. Ngay lập tức tôi trở nên lãnh đạm. Tối nay tôi không muốn được vuốt ve, nhưng tối nay tôi lại rất muốn được anh họa sĩ mà tôi yêu thích kia cảm nhận tôi, nhưng lại rất không may, không may, không may gặp trăm lần.

Đi chơi trong đêm tôi mong đêm của tôi có gì thật đặc biệt, có kịch tính, thậm chí có cảm giác tuyệt vời với ai đó. Nhưng sự thật thì, hăng đêm của tôi chưa bao giờ được đồng thời cả ba nội dung ấy. Tôi biết mình phải đến đâu để tìm được khách sạn mà Nu Nu trọ, lúc anh từ trên gác xuống tôi suýt khóc. Chúng tôi cùng đến quán bar Âm Dương. Lúc ngồi xuống tôi phát hiện ở đây có một anh và một chị trông có vẻ không bình thường. Tôi nhìn người con gái, Nu Nu nhìn người con trai. Tôi và Nu Nu cùng đứng lên, đổi chỗ cho nhau. lát sau chúng tôi cùng cười. Nu Nu hỏi tôi cười gì? Tôi bảo lát nữa sẽ nói với anh. Tôi hỏi vừa rồi Nu Nu cười gì? Anh cũng bảo lát nữa sẽ nói. Chúng tôi uống liền mấy ly cà phê rồi về rất sớm. Tôi hỏi vừa rồi Nu Nu cười gì, anh nói, cái mũi cô gái kia rất xấu. Nu Nu hỏi tôi vừa rồi cười gì, tôi nói, vì cái miệng anh kia rất khó coi. Trong siêu thị, chúng tôi mua cà phê đông và một vài thứ khác. Chúng tôi lượn đi lượn lại cuối cùng

đến Groove, anh chàng Cúc áo mở cho tôi nghe Drum ‘n’ bass. Tôi và Nu Nu cứ đi đi lại lại giữa sàn nhảy, khiến cho một đôi nhảy người nước ngoài không nhảy được nữa mới thôi. Cuối cùng, không còn chỗ nào để chơi, chúng tôi tính tối nay xài mất hai trăm hai mươi sáu đồng.

Uống nhiều cà phê không sao ngủ được, biết làm thế nào?

Chúng tôi về nhà Nu Nu, tắm táp xong xuôi, Nu Nu chọn một đĩa hát rồi anh ta ngủ ngay phía sau lưng tôi. Anh nói rất khẽ có lúc anh phải khóc khi nghe bản nhạc này, cảm giác hạnh phúc, nhưng buồn, buồn phát khóc lên được. Chúng tôi nghe lại đoạn độc tấu violon. Tôi nói, anh Nu Nu, nhiều lúc em rất muốn chết vì người mình yêu. Nu Nu nói, anh hy vọng được cùng một người con gái có cảm giác như vậy, hơn nữa là cảm giác dài lâu. Tôi nói, với anh như thế khó khăn lắm sao? Anh ta nói, anh bây giờ không thể tùy tiện lên giường cùng với bất cứ người nào, anh rất biết thế nào là khó xử, thật ra xưa nay anh rất khó xử.

Hình như chúng tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Sáng hôm sau Nu Nu đi làm, công việc của anh là vẽ tranh tường. Tôi tiếp tục ngủ ở nhà anh. Nhớ lại tiếng anh nhai bánh qui buổi sáng và ánh trăng trên rèm cửa sổ đêm hôm qua, nhìn chỗ anh ngủ mà lòng tôi những ngấn ngơ buồn bã, nhưng cũng rất dễ chịu, cảm giác ấy cứ xao động mãi trong tôi. Tôi biết câu hỏi này là ngu ngốc: tại sao văng trăng lại đứng ngay nơi rèm cửa sổ không khép kín và không hiểu tại sao lúc ấy tôi lại nhìn thấy?

4.

Có nhiều chuyện khó hiểu. Vào đêm sinh nhật của bạn tôi, một chân nàng giẫm lên thành cửa sổ, một chân giẫm lên vai tôi, tôi ngược lên nhìn nàng, nàng nhìn bầu trời ngoài kia. Chúng tôi ở trên tầng bảy.

Nàng nói, sáng nay em viết thư cho bố mẹ thế này: cho con cái thế giới mà con thích ngắm nhìn, cho con chiếc thuyền lớn đẹp, quạ đen đã rơi xuống đất, ở đây tối không còn nhìn thấy gì. Hôm nay con vứt hết công cụ đi rồi, con không dùng nó nữa, chai vỡ, nước trái cây đổ ra, gãy cánh, cánh tay không còn. Con cứ nghĩ thường thức những thứ đó sẽ làm con vui cười, con có ngu ngốc không? Đôi cánh của con sẽ trở về, sẽ một lần nữa bột phát cảm xúc, thất bại, mất mát, quay cuồng, con muốn là một đứa trẻ, là cây nấm dưới mái hiên trong mùa mưa, như thế con không phải đối mặt với cái chết, như thế con còn thời gian, rất bằng lòng chết khi còn trẻ, lưu đày trong tan nát, nhanh chóng sống lại, có thể đấy là chặng cuối cùng, ai biết được? Không sao. Vầng trăng như khuôn mặt trẻ thơ.

Thế rồi nàng bắt đầu hát: mùa hè đã đi, mùa hè đã đi, còn chúng ta đi đâu? Nàng hát, hình như không phải hát cho tôi nghe, nàng hát và tôi lo nàng bất ngờ rơi xuống.

Nàng rất thích nói câu: vầng trăng như khuôn mặt trẻ thơ, tôi không hiểu tại sao. Hơn nữa, tôi không tin trong thư nàng viết như thế cho bố mẹ, mà chỉ muốn nói lung tung. Tôi nghĩ, hôm nay nàng điên thật rồi.

5.

Tất cả cảm giác của buổi tối hôm ấy có chút gì đó cố làm ra vẻ, gồm cả cái buổi sinh nhật sợ hãi kia. Ai cũng nói thoải mái, tôi cũng nói thoải mái, nhưng thật ra tôi không thoải mái, nhưng vẫn cứ nói. Yêu quái bỗng ngồi bật dậy đòi đi tiểu, nó chui và bụi rậm rồi quay lại, hình như do dự điều gì. Cuối cùng tôi nói, tớ thấy con người cậu, nhưng không thấy thật chi tiết đâu. Nó nói, được thôi. Nhưng vẫn còn do dự. Cuối cùng nó đi về phía đầu kia của bãi cỏ. Tôi loáng thoáng thấy cái đầu nó ngồi xuống, cảm thấy nó

ngồi khá lâu. Cúc áo bắt đầu xoay vòng ở cái ki-ốt kia, mọi người cùng xoay vòng với nó, hai tay người nọ đặt lên vai người kia, mắt nhìn giày Cúc áo, tiết tấu và nhịp điệu của bảy con người giống nhau.

Cậu ta vặn người tôi cũng vặn người theo, một cảm giác xa lạ. Tiết tấu của Cúc áo không ổn định, cho nên lúc đầu chúng tôi cứ phải thay đổi nhịp đi, tóm lại cứ thay đổi luôn luôn. Về sau cũng quen dần, tốc độ nhanh hơn. Tôi nghe thấy có tiếng người kêu lên: khoái quá!

Trong bóng tối, ít nhất bảy người có bảy nỗi sợ hãi. Vì quá tối. Bọn Thượng Hải chúng tôi không bao giờ phải tiếp xúc với cái tối như thế này, mà chúng tôi thường gặp cái tối có chút ánh sáng, vì chúng tôi chỉ cần đưa tay ra là chạm vào đèn, còn ở đây phải chờ, chờ trời sáng, chúng tôi bất lực. Không phải sợ điều gì cụ thể, những thứ tiếp xúc ở thành phố vẫn còn đấy. Cái gì vẫn là cái gì. Về cơ bản chúng tôi là những người sống về đêm, nhưng ở đây chúng tôi gặp đêm, sống về đêm và đêm không ăn nhập gì với nhau. Lũ chúng tôi ngủ ở đâu cũng đều không thể ngủ trong đêm.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

Q - 2

6.

Đầu tổ chức mừng sinh nhật ở Nam Kinh, mười tám đứa từ Thượng Hải kéo về Nam Kinh mừng sinh nhật, tôi không quen đi đông người đến một nơi xa, nhưng Đầu nói, cậu cứ coi đây là chuyến du xuân.

Yêu quái đi giải trên bãi cỏ, ngồi quay mặt về phía mọi người, tôi rất khó chịu, liền quay đi. Cái ki-ốt này giống như hình bát quái, tôi cứ xoay vòng. Cậu ta là người đầu tiên xoay vòng theo, cậu ta bảo hãy đợi đã. Tôi nói, cứ nhìn vào gót chân tứ đây này.

Mọi người lục tục kéo lên, Minh Minh cũng lên. Tôi cứ đi, muốn đi thế nào thì đi. Sau lưng tôi có ba đứa ngã, chúng reo lên: khoái quá, cây cỏ cũng khoái!

Nghe có người kêu khoái, tôi hết vui. Tôi không muốn vào lúc này phải nghe có người kêu lên như thế, mọi sự cố gắng của tôi đều vô ích. Một mình tôi ngồi ở góc bên kia ki-ốt, không muốn có ai đến quấy rầy, chỉ muốn nghe tiếng chó sủa. Trong bụi cỏ có âm thanh lạ, tôi không dám nói đây là tiếng gì, có những việc biết rồi để đấy, không nói lại với ai. Tôi thấy chỉ âm thanh ấy mới có tiết tấu, giống như một đoạn trong Drum'n'bass tuyệt vời. Cậu ta đi tới, nói: bạn làm mình nhớ lại một bộ phim Pháp. Cậu nói thật ngốc nghếch. Cậu ta nói: nếu quen bạn từ ba năm trước, chắc chắn mình yêu bạn mất. Cậu nói thật ngốc nghếch. Tôi nói, tôi không biết thế nào là yêu, tớ mới mười chín tuổi. Về điều này tôi nói với cậu ta đến mười phút mà cậu ta vẫn không hiểu. Tôi mong cậu ta hiểu, nếu không tôi bỏ đi rồi.

7.

Trở về khách sạn, tôi và Minh Minh về phòng, chợt trông thấy mắt cậu kia đỏ hoe, tôi biết đó là tác dụng của rượu. Đầu làm sinh nhật, sinh nhật sợ hãi, trên sân khấu nó mở loa, dùng roi da quất mạnh sân khấu. Lúc ấy trong quán không còn khách, chỉ còn lại mấy đứa chúng tôi từ Thượng Hải về đây. Lúc này cuộc vui mới thực sự bắt đầu, mọi người cùng hát, uống champagne, vui vẻ uống và rất chóng say. Từ lãng Tôn Trung Sơn về, ai về phòng này đi ngủ. Tôi gọi điện thoại cho Đầu, ở đầu kia đường dây máy vừa nhắc lên liền đặt xuống ngay, tôi nghe thấy tiếng Đầu đang cãi nhau với bạn trai. Bọn chúng có lúc nói tiếng Anh, có lúc nói tiếng Quảng Đông, Đầu vẫn nói tiếng Thượng Hải nghe như tiếng Tây Ban Nha.

Ở Thượng Hải mọi người bàn nhau, sau liên hoan mừng sinh nhật, mọi người kéo đến lãng Tôn Trung Sơn, nhưng cuối cùng chỉ có bảy người đi. Chúng tôi đến một ki-ốt giống như một cái xe buýt, phía trước là thảm cỏ, thảm cỏ dốc thoải, tôi ngồi xuống, rồi nằm lên thảm cỏ. Sương trên thảm cỏ làm ướt lưng, trời âm u, tôi nhìn bầu trời, bên tai văng vẳng một điệu nhạc lạ, tôi phát hiện là tiếng nhạc lấp thể. Trần Tùng bắt đầu dùng vỏ chai bia gõ lên thùng rác, gõ vỡ rất nhiều vỏ chai, gần như mỗi lần gõ là một vỏ chai bị vỡ. Tôi hát theo nhịp gõ của cậu ta. Một thằng bạn ngồi bên tôi nói gì tôi quên mất, hình như nó nói muốn làm tình với tôi thì phải. Tôi cảm thấy được làm tình vào lúc chẳng ý thức được gì thì mới thích. Nhưng tôi cũng không nhớ mình đã trả lời cậu ta thế nào. Đúng là lúc ấy tôi muốn làm với cậu ta, nhưng không còn đủ sức để cởi quần áo, nếu lúc bấy giờ cậu ta cởi quần áo của tôi ra, nhất định tôi sẽ làm với cậu ta. Sau đấy tôi muốn đi tiểu. Tôi tìm một chỗ, chỗ này đây bùn đất nhớp nháp, tôi hơi do dự, cuối cùng không đi. Cậu ta bảo, không ai nhìn bạn đi tiểu đâu mà sợ. Lúc ấy tôi nghĩ, có được câu nói của bạn rồi, ai nhìn cũng mặc.

8.

Tôi yêu Thượng Hải, vì Thượng Hải là mẹ. Tôi rất thích con gái Thượng Hải. Bạn gái bây giờ của tôi là một cô gái Thượng Hải. Nàng rất tốt với tôi,

nhưng thỉnh thoảng thoáng hiện chút yêu ma tà khí. Điều này thật lạ kỳ, tôi nghĩ có thể vì nàng yêu tôi. Tôi rất muốn ngày nào cũng làm tình với nàng rồi ôm nàng ngủ. Lần này nàng đem theo mấy ban nhạc đến Nam Kinh để kỷ niệm sinh nhật, tôi không hiểu tại sao nàng lại chọn Nam Kinh, tôi nghĩ chọn Nam Kinh nàng càng yêu Thượng Hải hơn. Tôi với nàng cùng về khách sạn, tôi chơi guitar gỗ cho nàng nghe, nàng mặc cái váy, quà sinh nhật tôi tặng, đứng múa trên giường cho tôi xem, tôi thấy bầu vú nàng khê rung lên, tôi bắt đầu hôn nàng, sờ cặp mông xinh xắn của nàng. Vào lúc tôi chuẩn bị cởi quần áo thì nàng nói, chưa bao giờ em yêu anh. Tôi tiếp tục hôn nàng, ở trên giường nàng vẫn thường hay nói lung tung, điều này tôi quen rồi.

Tiếng nàng mỗi lúc một xa, nàng vừa nói vừa mở cửa sổ và leo ra ngoài. Tôi vẫn hôn nàng, toàn thân nàng bỗng thoát khỏi cặp môi hôn của tôi và đứng phắt trên thành cửa sổ, nàng đứng hẳn ra ngoài, nắm chặt tay vịn, một chân đứng trên thành cửa sổ, một chân đứng trên vai tôi. Nàng làm thế thật kích thích, tôi muốn đè ngay lên người con gái cao gầy, có hai bầu vú nhô cao này, nhưng chân nàng giẫm lên vai tôi, giẫm thật mạnh, tôi không dám động mạnh, sợ nàng rơi xuống kia. Tôi nói, em yêu của anh, xuống đây với anh!

Nàng nói đứt đứt nối nối, ngón chân vẫn ngo nguậy. Nàng không định xuống, hai chúng tôi như thế này thật ngu ngốc, ngu ngốc như tối nay nàng biểu diễn màn quất roi da trên sân khấu. Tôi không muốn bạn gái tôi như thế. Tôi mệt lắm rồi, cứ muốn lôi cái chân nàng đang giẫm lên vai tôi, nhưng lại cảm thấy động tác ấy không đẹp. Em yêu quý của tôi điên mất rồi, tôi không biết phải làm thế nào, tôi bắt đầu cảm thấy hết hứng thú, vừa hết hứng thú vừa không biết phải làm thế nào

9.

Cơ thể tôi nếu được nhanh chóng tiếp nhận tín hiệu cơ thể con trai, ấy là thể hiện tôi cần người con trai này. Tôi không hiểu “cần” là cần cái gì cụ thể,

tôi chỉ biết tất cả tôi đều rất phấn chấn, cảm giác như lên chiếc ô tô làm bằng kem.

Lần đầu tiên tôi được thấy anh chàng lai Tây Ban Nha này ở nhà ăn 1221, tôi nhìn một bên mặt và sau lưng anh ta. Tôi biết tôi cần người con trai này.

Lần thứ hai thấy anh ta là mấy tháng sau đấy, ở câu lạc bộ 97. Tôi giới thiệu ngắn gọn bản thân với anh, rồi nhìn nhau thông cảm, tuy tổng cộng không quá năm phút. Khi nói lời tạm biệt, tôi biết chúng tôi đã là bạn của nhau rồi.

Lần thứ ba cũng là mấy tháng sau ở Zoobaa, lúc ấy có rất đông bạn bè, anh liên tục mua rượu cho tôi uống, sau đấy chúng tôi lên giường. Đó là nhà mẹ anh ta, nhà rất lớn, có vườn hoa, điều ấy khiến tôi không được tự nhiên. Anh dắt tay tôi lên tầng ba, rồi anh nói nhầm rồi, lại lôi tôi lên tầng bốn. Nhà anh ta giống như nhà của những người nước ngoài, có nhiều cổ vật Trung Quốc. Tôi nằm xuống rất tự nhiên, giống như buổi tối hôm đó uống say và tán chuyện. Anh ta mở to máy điều hòa, thả nệm, rồi cởi áo quần, nằm ôm tôi, không động đậy. Tôi rất thích anh nằm yên không động đậy. Tôi rất sợ cái giường cổ này, tôi cầm ngón tay anh đưa lên miệng ngậm. Anh bắt đầu vuốt ve sờ mó tôi, chúng tôi bắt đầu làm tình. Anh như rất yêu tôi, như một người con trai có thể mãi mãi làm như thế, tôi tận hưởng. Tôi luôn luôn có niềm tin rằng, không để anh ta biết tôi thế nào.

Một tháng sau, tôi nhớ ra anh ta đã trao đổi danh thiếp với cái Huy, tôi bảo nó Fax danh thiếp của anh đến cho tôi. Tôi gửi thư qua mạng cho anh, tôi nói anh đã cho em một tặng phẩm tuyệt vời, bây giờ em cũng tặng lại anh một tặng phẩm, anh hãy bảo địa chỉ của anh cho em biết. Thư trả lời, anh hỏi đây là e-mail của em à? Tháng sau anh sẽ dọn về Thượng Hải, chúng ta sắp được gặp nhau rồi. Đó là một đêm tuyệt diệu! Thế nhé! Anh không gửi địa chỉ cho tôi.

Lại một tháng sau, tôi gọi điện thoại cho anh, tôi nói năm hôm trước tôi nhớ anh, rất muốn được nói chuyện với anh. Anh bảo anh ta là một thằng hư hỏng. Tôi nói, em thích người hư hỏng, đó là cuộc sống của em, em không còn lựa chọn nào khác. Anh ta xin số điện thoại của tôi, tôi nói, cuối tuần có thể gặp nhau ở quán bar. Anh nói, em nhất định phải cho anh số điện thoại, nếu không anh sẽ không bao giờ gặp em nữa.

10.

Nàng nói nàng yêu người con trai hư hỏng làm tôi bức mình, nàng không phải là một cô gái bình thường, điều này không còn nghi ngờ gì nữa, nhưng điều ấy có thể là tốt, có thể là không tốt, chừng như nàng muốn chứng tỏ mình hơn hẳn bọn con trai dững dảm. Nói chung, con trai không thích những người con gái như thế. Đối với tôi thì vô tư, nhưng tôi vẫn hơi bức mình. Cho đến lúc này, tôi chỉ muốn ngủ với nàng, coi nàng là đối tượng để ngủ, để giải quyết cái rất khoái (hai bên hiểu được càng ít thì vấn đề được giải quyết càng khoái), có khoái hay không cũng chẳng làm sao. Tất nhiên tôi thích nàng, có cảm giác với nàng, tôi không muốn vứt bỏ cái dễ dàng rơi vào tay mình. Nhưng tôi chỉ thích một phần cơ thể nàng, không thích toàn bộ nàng. Tôi muốn có nàng chứ không muốn chiếm hữu nàng.

Tất nhiên tôi cũng nhận ra rằng nàng chuẩn bị cho tôi tất cả. Đối với chúng tôi chưa phát triển đến mức độ giải quyết sự việc ấy.

Tôi cũng không biết tại sao tôi lại nói “anh là một thằng hư hỏng”. Phải chăng tôi có bạn gái cố định? Phải chăng cuộc sống tình cảm của tôi rất phong phú? Những điều ấy không liên quan gì đến việc tôi nói ra câu nói kia. Thật ra, trước đó tôi chưa hề nói câu ấy, nhưng người con gái kia vẫn cho tôi là thằng hư đốn. Bây giờ tôi nói rõ ràng thì hình như tôi không phải là đứa hư đốn. Nếu thật tôi là đứa hư đốn, tôi không cần nói câu ấy. Tất nhiên, tôi cũng không cho rằng tôi nói câu ấy là để bảo vệ nàng. Có lẽ tôi nói gì không quan trọng, nàng phải hiểu tôi, nếu nàng là người thông minh,

nàng ngủ với tôi sẽ hiểu được tôi, đó mới là người con gái mà tôi thích. Tôi cảm thấy mình nói câu ấy có nghĩa là giữa chúng tôi bắt đầu hiểu nhau. Không một chàng trai nào lại nhận mình là thằng hư đốn. Không có những đứa con trai tuyệt đối tốt và những đứa con trai tuyệt đối xấu. Có lúc tôi muốn làm một người tốt, có lúc lại muốn làm một người xấu. Nếu tôi nhận mình là thằng con trai tốt, vậy tôi trở thành người tốt hay sao? Điều ấy thật không có sức hấp dẫn! Tôi nói câu ấy chỉ là sự bắt đầu, chẳng khác nào tôi nhận mình là người tốt, và đó là sự mở đầu kết thúc, cũng là bắt đầu yêu cuồng nhiệt. Còn việc tôi muốn tiếp tục hay không hoàn toàn ở tôi, vì tôi nói câu ấy mà tôi nắm quyền chủ động.

Tất nhiên tôi cần số điện thoại của nàng, vì chúng tôi ở trên giường với nhau, tôi hy vọng vào lúc cần, tôi có thể làm một lần nữa. Số điện thoại của con gái là một món trong thực đơn của tôi.

Đúng vậy, tôi bảo với nàng tôi là một thằng hư đốn, nguyên nhân trực tiếp là tôi muốn chơi một cô gái khác ở Thượng Hải, tôi mong đến lúc ấy nàng không gây phiền hà cho tôi.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

Q - 3

11.

Sự thật thì, tôi gọi điện cho anh là để nghe giọng anh nói, mặt khác để tôi nói với anh tôi nhớ anh, tôi nghĩ có thể anh biết điều ấy, mà cũng có thể không biết. Chỉ là cú điện thoại nổi hứng, trong đó không quyết định điều gì. Tôi với anh chỉ là chuyện làm tình thông thường, nhưng anh ta lại nói câu ấy quá là nhanh chóng, một cảm giác lạnh lùng xâm chiếm tôi. Có những cảm giác không cần nói ra, tôi nói với anh tôi thích những thằng con trai hư hỏng chẳng qua là đấu lại anh mà thôi. Tôi cảm thấy anh đúng là khờ khạo, chỉ một chút ấy mà anh cũng muốn chiếm, nếu thoát đầu anh nói câu ấy tôi càng cảm thấy anh khờ khạo, căn bản tôi không thể đến với anh. Tất nhiên có thể đó là lòng tốt của anh, anh đang bảo vệ tôi, nhưng rõ ràng anh đánh giá tôi quá thấp, tôi đâu cần anh phải lo lắng gì.

Chúng tôi làm tình không đến nỗi nào, rất căn bản. Tôi không nhớ rõ những tình tiết với anh. Nhưng thật đáng chết, sau cú điện thoại ấy tôi vẫn nhớ anh, nhớ mỗi lúc một da diết. Có thể vì tôi cô đơn, khi nhớ anh có cảm giác khoảng trống trong lòng được bù đắp. Tôi bắt đầu buồn chán, điều này đem đến phiền toái cho tôi. Sau này Trại Ninh đi Nhật tôi thấy thanh thản nhẹ nhàng vô cùng, tôi được hưởng thụ cuộc sống của một con người, nhưng bây giờ cuộc sống độc thân bình thản và ích kỷ của tôi bị quấy rầy. Nhạc chuông điện thoại cũng chuyển sang nhạc La tinh, tôi cứ ảo tưởng một ngày nào đấy anh gọi điện tôi sẽ nghe thấy, sự thật thì anh không gọi. Tôi nghĩ, anh nhớ đến tôi cũng được, mà không cũng chẳng sao, vấn đề ở chỗ tôi không thể yêu, sợ phải yêu một người nào đấy. Bạn thân của tôi nói, yêu là hạnh phúc, được yêu là đau khổ. Người nói câu này là một bạn trai, điều này chứng tỏ con trai là một loài động vật vô nghĩa đáng ghét. Một người

bạn khác nói, nếu bạn yêu chân lý hơn yêu một người con trai, vậy là bạn đã được cứu rồi. Nói câu này cũng là một bạn trai. Tôi nghĩ, tốt nhất đừng yêu nữa. Tôi phải luyện tập một vài môn nào đó, phải luyện tập, cuộc sống là phòng tập lớn, tôi phải tập cho quen với những ngày không yêu nhưng có bạn trai. Có một điểm có thể khẳng định là, tuyệt đối không lên giường với bạn trai một cách quá nhanh chóng, dù thế nào cũng phải làm bằng được.

Một lần nữa anh xuất hiện trước tôi, tôi đối xử với anh rất tốt. Tôi tự nhủ chỉ cần một người bạn thân là đủ, một người có thể cùng với tôi. Tôi đối xử rất tốt với anh, rồi đột ngột không tốt, rồi bất ngờ tốt. Anh thích cơ thể tôi, anh thích khuôn mặt con gái Trung Quốc tựa như không vương tội lỗi, anh cho rằng vì yêu anh mà tình cảm tôi trở nên thất thường, tất cả đều làm anh vui sướng. Anh cầu khẩn tôi đến sống với anh. Chúng tôi thích cùng một thứ âm nhạc, phim ảnh, thực phẩm, một loại kem tắm, một loài hoa, một màu sắc. Tôi thích khuôn mặt anh, thích bàn tay chơi guitar của anh, anh vuốt ve không gì so sánh nổi, tay guitar tuyệt vời, nhất định là một con người siêu phàm. Anh không có gì sai trái, anh là con người chỉ có một sợi thần kinh không thể hình dung nổi.

Nhưng cảm giác lạnh lùng vẫn ngưng đọng trên cơ thể tôi, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sinh hoạt tình dục của tôi. Chừng như anh không cảm thấy có điều gì không nên không phải, anh coi tôi là người con gái yêu anh thật lòng, điều này càng chứng tỏ cái không đáng yêu, ngu xuẩn và ích kỷ của anh. Anh như đứa trẻ vô tội ngày ngày ngủ cùng giường với tôi. Anh được hưởng tất cả, điều ấy tuyệt nhiên không phải điều quyết định anh có yêu tôi hay không, anh cho rằng quyền quyết định ở trong tay anh. Tôi tạo ra một cảm giác, ấy là anh có tôi, người con trai này cần có cảm giác ấy, tôi cũng cần có cảm giác ấy. Nhưng khi vào phòng của chúng tôi, tôi có thể kể ra các cái tên khác nhau, cái tên những người như anh ta vậy, bọn họ đều muốn bóp nát tôi. Giả thiết tôi yêu, thì cái cảm giác đầy tình cảm kia giống như thật. Một tháng sau, hai tháng sau, ba tháng sau, hình như chúng tôi rất ổn định. Tôi cho đó là thứ luyện tập, tôi cần tập để không yêu ai nhưng có

bạn trai ổn định.

12.

Nếu người con gái này là một ô cửa sổ thì tôi là một áng mây. Quan hệ giữa chúng tôi chỉ có thể như thế. Tôi rất thích để con gái có cảm giác vui, nhưng không muốn con gái đem lại phiền toái cho mình. Điều này không dính dáng gì đến bất cứ quyết định nào. Nàng nói, chúng ta là bạn ngủ với nhau, nàng tự nói ra điều ấy. Cho nên chúng tôi sống chung với nhau. Người tình ngày nghỉ, điều ấy với tôi thật nhẹ nhàng, nếu nàng có nghĩ gì tôi không biết phải làm thế nào. Tôi sống chung với nàng vì chúng tôi sống với nhau thật vui vẻ, chúng tôi không nên lãng phí thời gian, phải không? Nhưng hôm nay nàng như thế nào rồi? Hình như nàng giận tôi. Đó là chuyện của nàng, không phải chuyện của tôi. Tuy vậy tôi không muốn nàng giận, nàng giận làm tôi buồn.

13.

Bạn trai gọi tôi là người ngoài hành tinh, người ngoài hành tinh hãy xuống đây với anh.

Cuối cùng tôi đặt chân trái lên thành cửa sổ, người tôi hoàn toàn ở phía ngoài.

Tôi biết mình tại sao lại ở đây, tôi sợ người khác cắt móng tay cho tôi, tôi sợ trông thấy bức tranh Mona Lisa, tôi sợ cao, nhưng có lúc tôi cũng đứng trên cao.

Anh leo lên, anh leo ra ngoài, anh nhìn tôi, chưa bao giờ anh nhìn tôi nghiêm túc như thế, chợt tôi cảm thấy rất yêu anh. Chỉ cần người thấy mùi trên người anh, tự khắc tôi mê đắm từ trong ra ngoài. Anh nói, em cứ chọn những thời khắc nào đấy để trở thành tiêu chí của em. Ví dụ em thích khuôn mặt anh, em coi khuôn mặt anh là tiêu chí. Cuộc sống có nhiều việc không thể lý giải nổi, cho nên chúng ta phải nắm chặt bàn tay mẹ, lúc này

mẹ không có ở đây, chúng ta phải nắm lấy nhau. Em thân yêu, đưa tay đây cho anh, chúng ta về thôi. Tôi nói, em phải nói chuyện với anh, trong điện thoại anh bảo anh là một thằng con trai hư hỏng, em không thể nào quên câu nói ấy.

Anh nói, chuyện ấy có quan trọng lắm không? Anh không nhớ mình nói câu ấy bao giờ. Anh nghĩ, có thể hôm ấy anh quên sinh nhật của mẹ, anh cảm thấy mình là kẻ hư hỏng, anh muốn nói điều ấy với người khác, mà lúc ấy em gọi điện cho anh.

14.

Chuyến du xuân rất vui vẻ. Lúc này tôi đang nghe nhạc bằng tai nghe.

Sáng tác nhạc điện tử phải xác định hai điểm. Thứ nhất, quá trình trực tuyến, không cần suy nghĩ đến ý đồ và sự nối tiếp với điểm thứ ba hoặc ngoài điểm thứ ba, tạo thành nhiều bên và nhiều bình diện là việc của người nghe, không liên quan gì đến người sáng tác.

Tôi là Cúc áo, tôi là một DJ, Đầu nói tôi là lãnh tụ của đêm tối, Đầu nói tôi không như những đứa trẻ khác.

Tôi là đứa trẻ lớn lên bằng thực phẩm của siêu thị, vì mẹ đi làm, bố không sống với tôi. Trước kia tôi chỉ tin mẹ, vì tôi là đứa trẻ ăn thủy tinh mà lớn lên. Bây giờ, ngoài mẹ ra tôi còn tin Yêu quái, vì Yêu quái cũng là cô gái lớn lên bằng việc ăn thủy tinh, tôi còn tin Đầu, vì cô ta ăn thủy tinh nhiều hơn tôi.

Tôi không hiểu Đầu, nhưng tôi tin nó. Không hiểu kỷ niệm sinh nhật lần này Đầu có vui không. Vì những việc sau đây có phần kỳ lạ.

Trên đường từ Nam Kinh về, Đầu nói nó dọn khỏi nhà La tinh, nó cảm thấy cuộc sống của nó rất đáng thương, rất mơ hồ. Nó bảo, nó không cần yêu ai, cũng không muốn cuộc sống không có tình yêu. Sau đấy nó nói với tôi, nhớ nhé, không được tùy tiện lên giường với bọn con trai đấy, cái trò ấy cánh ta không chơi nổi đâu. Ngay tối hôm ấy Đầu đưa tôi đến mấy tiệm nhảy Disco ở Thượng Hải. Ở đây mọi người đang lắc lư cái đầu theo tiếng nhạc, nét mặt vô cảm, toàn thân trừ cái cổ ngọc ngậy, còn nữa không động đậy, mắt cũng không chớp, giống như kẻ vô hồn, trông ai cũng vậy.

Đầu nói, Cúc áo, đây đúng là văn hóa khiêu vũ của Trung Quốc, tớ hoàn toàn không hiểu nổi bọn người kia đang làm cái trò gì, tớ sợ lắm! Tôi nói, cậu sợ là vì cậu để ý đến bọn họ, ở đây bọn họ là ma quỷ, đây là địa ngục. Đầu nói, không phải là ma quỷ, bọn họ như chúng ta thôi mà. Thành phố này tạo ra cậu, đồng thời cũng tạo ra bọn họ. Trông bọn họ trống rỗng, tớ không hiểu nổi, tớ không có quyền cho là thế. Nhưng tớ cũng không dám tìm hiểu bọn họ, tớ sợ. Tôi nói, chúng ta là những đứa trẻ ngoan, bọn họ là lũ trẻ hư. Đầu nói, mọi đứa trẻ đều ngoan, nhưng chúng ta là những đứa trẻ may mắn. Tôi nói, tớ không có cách nào làm thay đổi mọi chuyện, nếu tớ mở nhạc thì bọn chúng cũng lắc lư ngọc ngậy như thế cả thôi. Bọn chúng cho như thế mới là sành điệu, thật ra bọn họ không đến nỗi đáng sợ.

Tối hôm thứ hai sau sinh nhật, Đầu hết sức yếu mệt và nhợt nhạt, tôi có cảm giác nó đang run lên, nhưng nó vẫn không muốn rời cái nơi xem ra hết sức vô vị kia. Nó nói, cuộc sống của nó thật đáng thương, cứ phải sống với người nước ngoài, cùng người nước ngoài đến quán bar, vì đến đấy làm cho nó thanh thản, nhưng làm một nhà văn rất nên đến những chỗ ấy. Đó là những nơi chân thật nhất. Tôi không hiểu nó nói như thế là vì trách nhiệm hay dục vọng cá nhân. Tôi không hiểu. Tôi chỉ quan tâm đến những sự vật mà tôi thích, tôi khác với Đầu. Hơn nữa, tôi cảm thấy đến các quán bar không phải vì chân thật, văn hóa quán bar ấy là bạn có thể áp đặt ý nghĩ của mình lên cho nó. Bạn nghĩ nó thế nào thì nó như thế. Cũng giống như quan hệ với con trai vậy.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khốc

Dịch giả: Sơn Lê

R - 1

Có thể bạn thấy “phê” là hết sức thời thượng, là quá trình tự hoàn thiện bản thân; nội dung linh hồn ấy phong phú hơn bình thường, yêu cầu duy mỹ càng phải cao hơn. Cho dù biết đó là giả tưởng, nhưng trong quá trình đó bạn sẽ tỉnh ngộ ra nhiều điều, những gì không nghĩ đến thì nghĩ đến. Cái mới của bạn sản sinh và nhanh chóng thay đổi cái cũ, cảm nhận được nó thì nó tốt với bạn. Tính tự bảo vệ của bạn càng được tăng cường, vì bạn có tính thẩm thấu và sự sắc sảo không ai biết được, vì bạn tự hoàn thiện quá tốt, tất cả con người bạn như một tên trộm. Bạn cảm thấy như một lễ vật của Thượng đế ban tặng, nó tuyệt nhiên không làm bạn cảm thấy tội lỗi, vì bạn được nó rất trong sạch, nó là chìa khóa nối thông với thần linh, tất cả những gì ức chế và tự ti của bạn đều mất hết. Bây giờ mình có thể nói với bạn về đạo lý ấy, mình tin bạn cho rằng mình nói đúng, tuy miệng bạn không thừa nhận. Cho nên, bạn tin mình là người có nhận thức về ma túy, không phải thế hay sao? Là người bạn tốt của bạn, là “đội trưởng đội bay”, mình khuyên bạn đừng đụng đến hóa chất, cho dù chỉ ba đồng một lọ. Vì bạn có thể phát hiện ra ngay lượng thuốc bạn cần không ngừng tăng lên, tăng không biết đâu mới dừng, mọi sự bắt đầu vô vị, nhàm chán, cuối cùng toàn thân bạn bị nó đánh cắp bằng hết. Cái thứ bột trắng hóa chất sẽ đưa lại vận đen, điều này thì bạn thừa nhận chứ? Bạn xem mình, không phải thế hay sao? Chúng ta đừng đùa với nó, vì không đùa nổi đâu. Nếu bạn muốn bay lên, có nhiều cách lắm. Bạn là tay guitar, lý trí tương đối yếu, tuy không thể yêu cầu bạn “phê” bằng đầu óc mình, nếu bạn thật tình cần “phê”, bạn có thể ngâm kẹo “báu vật ngư phủ” cùng với cà phê Espresso, đó là phương pháp của những đứa trẻ Trung Quốc nghèo nghĩ ra, nó rất nhanh chóng làm bạn sống trong giả tưởng, có thể giả tưởng bay lên được, có lúc bay lên thật. Giả tưởng, một việc thật sự đã đời.

Đâu có nghiêm trọng đến thế, mình chỉ vào hiệu thuốc một cách ngẫu nhiên thôi mà.

Mình cảm thấy bạn thay đổi từ ngày ở New York về, bạn rất thích “phê”, ngày nào cũng nghĩ đến nó. Hãy tin mình, đừng đùa với thứ ấy, chúng ta nên tìm thấy phương pháp “phê” của riêng chúng ta.

Tỉnh táo, hài hòa là một cảm giác tuyệt vời, mình cần cảm giác ấm áp, trong cảm giác nó thật tự nhiên, lúc nào cũng “phê” với riêng mình.

Mình nói với bạn một việc, nếu bạn cho mình uống thứ thuốc của bạn, nếu chúng ta đang ở trong một tòa cao ốc, nếu trước mắt chúng ta là một cửa sổ kính rất sạch sẽ, nếu bạn nói bạn muốn nhảy xuống, mình sẽ đứng xem bạn nhảy thế nào. Bạn là bạn tốt của mình, nhưng mình rất muốn thấy, vì không thấy cái quá trình ấy mình sẽ không thể có phản ứng. Mình sẽ cảm thấy mình là bạn của bạn nên không giữ bạn lại.

Tôi nhìn Sâu nhỏ, Sâu nhỏ nhìn tôi, nhìn nhau một lúc rồi tôi nói, đúng vậy, bạn thử xem nào?

Đó là bạn, bạn hèn kém, mình cao thượng, chúng ta không giống nhau, bụng dạ bạn đen tối lắm.

Sâu nhỏ đi New York một thời gian lúc về trở thành người thế này đây. Cậu ta phát hiện trong hiệu thuốc có loại thuốc ba đồng một lọ (Vì tôi không muốn người khác cũng thử chon nên tôi không muốn nói rõ tên thuốc), cậu ta phát hiện cảm giác khi dùng thuốc này rất giống cảm giác tốc độ lớn, uống xong cho cậu ta cảm giác mạnh. Ngày đầu uống ba viên, cậu ta thấy vui vẻ, ngày thứ hai không uống, ngày thứ năm uống bảy viên, lúc ấy bộ sinh thực teo lại, cậu ta sợ lắm.

Cho nên cậu ta đến nói với tôi. Cậu ta thế đấy, có chuyện gì lo lắng đều nói

với tôi. Mặt cậu ta như cả năm mãi vui chơi không ngủ, thật ra thì mấy hôm nay cậu ta không ăn, không ngủ được, đuôi mắt sụp xuống, mắt run run, mặt nổi mụn, môi dưới bị lở loét (Tôi ngờ cậu ta dùng ma túy quá liều, răng cần phải môi gây nên).

Cái trò hóa chất là thế, sau khoái cảm sẽ là trạng thái tồi tệ.

Tôi đã nói rồi, không muốn nói lại nữa, chúng tôi là bạn tốt, nếu cậu ta muốn để ma túy làm chủ cuộc sống, tôi nghĩ mình cũng phải tôn trọng sự lựa chọn của cậu ta, giống như bọn lác ở tiệm nhảy Disco vậy, những khuôn mặt đẹp vô hồn. Tôi muốn để mỗi người có một quá trình trưởng thành, Sâu nhỏ cũng không ngoài, không vì cậu ta là một nghệ sĩ mà tôi có gì đặc biệt.

Nhưng cậu ta rất nhanh chóng từ bỏ thứ thuốc kia, cậu ta bảo với tôi trở về cuộc sống trước đây vẫn tốt hơn. Buổi tối hôm cậu ta nói điều ấy tôi thắp sáng tất cả những ngọn nến trong nhà, pha một ấm trà Ô long, tôi nói, bạn thật tuyệt, bây giờ bạn cứ giả thiết đây là ấm ma túy. Tối hôm ấy tôi làm DJ, mở nhạc cho cậu ta nghe, ngồi nhìn ánh nến lung linh trong tiếng nhạc hồi lâu, chúng tôi cùng hứng lên, có lúc lên đến đỉnh điểm. Tôi nghĩ, những người chơi nhạc có thể là người nghiện ma túy, nhưng đó là chuyện của người khác, thế giới này vẫn có người dùng ma túy, nhưng phần lớn không dùng.

Một tháng sau, Sâu nhỏ nói với tôi liên hai tuần nay bị sốt nhẹ, đau bụng đi ngoài ngày càng nghiêm trọng. Tôi nói, cậu sao thế? Cậu ta bảo, đi theo tớ, rồi lôi tôi vào nhà vệ sinh, tụt quần, cậu ta không mặc quần trong. Cậu ta cầm tay tôi, bảo sờ đi. Tôi nói, để làm gì? Cậu ta cầm tay tôi đặt vào phía trong đùi, tôi cảm thấy da thịt đùi cậu ta có một lớp gì ngăn cách, chết cứng.

Tôi nói, hình như hạch, bạn nổi hạch rồi.

Sâu nhỏ vẫn đứng lên, tôi nhìn vào vùng giữa hai đùi rồi nhìn vào mặt cậu ta, cổ cậu ta cứng đờ, đầu vươn cao, ánh mắt lướt qua mặt tôi nhìn về một nơi nào đó. Cậu ta nói, mình nghĩ kỹ rồi, có lẽ mình bị AIDS. Ở Mỹ mình gặp một vài người bạn bị AIDS, mình nghĩ, một ngày nào đó cổ mình sưng lên, ấy là đã đến lúc sắp chết.

Có tin hiệu máy nhắn tin của Sâu nhỏ. Cậu ta tìm một lúc rồi nói, máy của ai thế nhỉ? Không phải của mình, mình không đem theo máy nhắn tin.

Tôi nói, vừa rồi có tiếng gì thế?

Cậu ta suy nghĩ một lúc rồi nói, à phải rồi, để mình tìm lại.

Tôi nói, xem bạn cao sang đến thế là cùng! Suy nghĩ giây lát rồi tôi lại tiếp, không thể, bạn làm thế nào để dính AIDS được? Không thể thế được.

Tại sao không?

Ngay từ đầu bạn đã dùng bao cao su rồi.

Chưa bao giờ mình dùng bao cao su.

Trời đất ơi, hôm trước bạn chả bảo thế là gì! Bạn mặc quần áo vào đi. Không việc gì phải rối lên, có gì chúng mình sẽ bàn sau. Nhưng tại sao bạn không dùng bao cao su?

Không thích.

Mình hỏi bạn, liệu ai thích dùng? Nhưng nếu không dùng, nếu bạn chơi bậy coi như tự chĩa súng vào đầu rồi còn gì?

Mình không chơi bậy.

Bạn ngủ với bao nhiêu người rồi?

Không nhiều.

Người ngủ với bạn đã ngủ với bao nhiêu người nữa.

Đều là con nhà lành.

Càng con nhà lành càng nguy hiểm, con nhà lành của bạn nhiều khi không biết bao nhiêu mà kể, mình nói vậy bạn đừng giận.

Các cô ấy không có vấn đề gì, vấn đề là mình đã ngủ với gái nước ngoài.

Không phải chuyện nước ngoài, mà là bạn đã làm thế nào?

Bạn càng nói mình càng sợ.

Mình nghĩ bạn không bị AIDS đâu, AIDS không liên quan đến bạn.

Tại sao?

Không tại sao, mình cảm thấy thế.

Nhưng mình phải giải thích thế nào? Có lẽ phải đi khám.

Khám ở đâu?

Bệnh viện.

Bệnh viện nào?

Không biết. Nhưng mình sẽ hỏi thăm.

Hỏi ai? Đây không phải là bệnh tình dục thông thường. Mình đã hai lần đi kiểm tra HIV, kiểm tra ở trại cai nghiện.

Sâu nhỏ ngồi ở sofa, miệng nhai kẹo cao su. Cậu ta nói:

Sao mà mình xui xẻo thế nhỉ? Tại sao lại là mình?

Đừng nói thế, dù sao cũng phải đi khám trước đã.

Cậu ta không muốn về, mà ở ngay nhà tôi. Ngày nào tôi cũng cho cậu ta uống thuốc cảm và thuốc đi ngoài, ngày nào cũng sờ trán cậu ta mấy lần, lần nào tôi cũng hy vọng cậu ta hạ sốt, nhưng kết quả làm tôi thêm nóng ruột. Tôi không hiểu tại sao sự việc lại như thế? Lần nào từ trong nhà vệ sinh ra cậu ta cũng đều buồn bã nhìn tôi, rồi nói mình lại đi ngoài nữa rồi. Chúng tôi sống thật hời hợt, phần lớn thời gian xem băng đĩa. Cuối cùng tôi nói, không thể chờ được nữa, tại sao lại không lên mạng thử tìm xem sao.

Chúng tôi tìm ở tất cả các chuyên mục HIV, ở đây ngoài những điều nói về lịch sử HIV và phát triển y học, còn nữa không nói gì cụ thể đến triệu chứng, chỉ nói sốt nhẹ, đi ngoài, nổi hạch, trên da nổi nhiều nốt đỏ, tất cả không nhiều. Mà chúng tôi muốn hiểu biết nhiều hơn. Trên mạng cũng có rất nhiều số điện thoại. Tôi nghĩ, họ không khuyến khích người bệnh ngồi nhà đoán mò. Nhưng những số điện thoại đều là số của nước ngoài, chúng tôi không có cách nào gọi được. Với lại trình độ tiếng Anh của chúng tôi rất kém, ngồi đọc chữ Anh trên mạng đã mất bao nhiêu thời gian rồi.

Chúng tôi báo cho cái Xuân và cái Hoa là hai đứa bạn thân. Cuối cùng tôi nói, tình hình lúc này nghiêm trọng lắm, hai bạn biết đấy, phải làm thế nào?

Cái Xuân nói, đừng đi khám vợ vẫn, nếu phát hiện bệnh người ta sẽ bắt đấy, bắt đày ra một hoang đảo, đừng hòng được tự do. Nó nói làm chúng tôi sợ quá. Xuân là đứ a suốt ngày ngồi trong văn phòng đọc báo, cho nên không thể tin nổi. Cái Hoa bảo, đừng đi khám ở Trung Quốc, khám ở Trung Quốc không tin nổi kết quả đâu. Nó nói, lần trước nó từ nước ngoài về, kiểm tra HIV ở sân bay, máu của rất nhiều người để cùng một khay, rồi đảo lộn lung tung một hồi, tất cả đều OK. Cho nên, nó nói ở Trung Quốc nguy hiểm không phải là người nước ngoài, mà là người Trung Quốc đi nước ngoài về.

Chúng tôi nghĩ đến cái gọi là hoang đảo, không thể hình dung nó như thế nào, vì không nghĩ ra cho nên càng thêm sợ. Chúng tôi lại nghĩ đến những người thường xuyên ra nước ngoài trai gái bậy bạ, những người này về nước lại quan hệ lung tung với người trong nước, thật dễ sợ! Thế giới này là thế giới quan hệ nam nữ bừa bãi!

Sâu nhỏ hát một câu: ta rất mệt, ta không ngủ, ta rất mệt, ta không ngủ,...

Sâu nhỏ cởi tuột áo quần để kiểm tra, trên đùi có hai nốt đỏ, cậu ta nói, bạn thấy chưa nào? Mắt cậu ta chớp chớp. Mấy hôm sau lại phát hiện lười có vết xám đen, vẫn đi ngoài và sốt nhẹ.

Tóm lại ngày nào cũng có diễn biến mới. Ngày nào cũng có, giống như trúng tà ma, bánh xe cuộc sống đang lăn về phía bóng tối, tình huống ấy khiến chúng tôi ngày nào cũng “phê”. Chúng tôi không làm gì, bỗng thèm ăn, năng lực tạo nên những cái mới để thay cái cũ mạnh hơn lên, ngày nào cũng như ma đói, ăn mì ăn liền, chỉ ăn và ngủ, nghĩ đến HIV nhưng không biết phải làm thế nào.

Hoa gọi điện đến, giọng đau khổ như gặp điều bất hạnh, nó bảo nó đã lên mạng, thấy hiện tượng giống với bệnh ấy lắm. Tôi gọi điện cho đứ a bạn đang ở nước ngoài, nó tức tốc gọi điện về, cũng nói với cái giọng ấy, hiện

tượng rất giống AIDS, cuối cùng nó nói, dấu sao thì cũng không được kỳ thị cậu ta, lúc này cậu ta cần được động viên, an ủi.

Nhưng tôi không thể ngờ mọi chuyện lại có thể nhanh chóng đến vậy.

Chúng tôi bắt đầu phân tích từng đứa con gái mà Sâu nhỏ có quan hệ.

Chẳng có gì để nhận ra ngay, trong số con gái mà Sâu nhỏ quan hệ có hai đặc điểm chung: thứ nhất, không kiên trì bắt cậu ta dùng bao cao su; thứ hai: những đứa con gái này quan hệ với những anh con trai khác, trong đó Sâu nhỏ thế nào cũng tìm thấy một anh quen, anh này có quan hệ với một cô khác, Sâu nhỏ lại thấy ít nhất có một cô gái quen. Theo đó suy ra, chúng tôi càng tính toán càng sợ. Cứ suy luận mãi, chúng tôi có cảm giác như mình làm tình với ngàn vạn người (vì tôi và Sâu nhỏ là bạn thân, nên rất nhanh chóng bị lây nhiễm nỗi sợ hãi ấy). Theo đó mà tính thì ai cũng có vấn đề.

Sáng sớm hôm sau tôi gặp Sâu nhỏ trong nhà vệ sinh, cậu ta đang đứng trần truồng trước gương, cậu ta hỏi có thể đánh răng ở đây được không? Ánh mắt dụ dằng của cậu ta làm tôi giật mình. Tôi nói được, nhưng đừng dùng cốc của mình, vì cả hai chúng ta đều bị bệnh chảy máu chân răng. Mặt Sâu nhỏ tái dại, cậu ta nói mình biết, tại sao mình bị cái bệnh này, ở Mỹ ít nhất mình dùng chung dao cạo với ba người khác nhau. Tôi nói, tại sao họ lại cho cậu dùng chung? Cậu ta nói, họ không biết mình dùng của họ.

Chúng tôi theo đó suy ra, thói quen sinh hoạt có thể đưa lại nguy hiểm, Sâu nhỏ dùng chung bàn chải của người khác, nhưng đó là bạn tình, tóm lại cũng rất nguy hiểm. Có lần Sâu nhỏ làm tình xong, hình như cũng bị xây xước da, nhưng không ai biết bị xây xước, tóm lại cậu ta thấy đau, về sau phát hiện trên giấy lau có máu.

Sâu nhỏ là bạn tốt nhất của tôi, cuộc sống riêng tư của cậu ta dần dần lộ rõ chân tướng. Toàn là những chuyện mà tôi không biết. Nghe chuyện của cậu

ta tôi lại nghĩ đến mình, nghĩ đến Trại Ninh quan hệ bừa bãi. Trại Ninh đã đi kiểm tra, tôi cũng đã đi kiểm tra, nhưng cuộc sống thật khó mà lường trước, ai biết được chuyện sẽ thế nào? Không thể tin được ai, cho dù đó là bạn trai tốt với tôi mười một năm nay rồi.

Tôi gọi điện cho Trại Ninh đang ở Nhật, nhắc lại anh quan hệ với ai nhất thiết phải dùng bao cao su. Trại Ninh nói, anh có thể về sớm hơn, anh biết ở Thượng Hải có một bệnh viện dành cho người nước ngoài, anh có thể khám bệnh ở đấy bằng hộ chiếu nước ngoài, sẽ nói nhân viên ở đấy khám giúp Sâu nhỏ, hoặc đồng ý thử máu của Sâu nhỏ nhưng mang tên anh. Tôi nói, sự việc hết sức nghiêm trọng, người ta không đồng ý đâu. Sâu nhỏ ngồi bên tôi, gục đầu, mắt nhìn vào một điểm nào đấy. Tôi nói, hay để cậu ta sang Nhật kiểm tra? Trại Ninh nói, thị thực của Nhật Bản hết sức phiền phức, hay là làm hộ chiếu du lịch sang Hong Kong? Tôi nói, Hong Kong cũng là đấy Trung Quốc, liệu có bị bắt không? Trại Ninh nói, anh đã từng khám, ở đấy ngay cả tên người ta cũng không thêm hỏi. Tôi hỏi, vậy ra anh cũng đã kiểm tra ở Hong Kong rồi à? Anh không việc gì tại sao ở đâu cũng đi kiểm tra AIDS? Tôi với Trại Ninh vẫn sống với nhau, nhưng cả hai từ lâu rồi không quan hệ xác thịt, tôi cũng có bạn trai khác, cho nên tôi không có tư cách gì để trách mắng anh ta, đây là chuyện hết sức nhạy cảm. Cuối cùng, Trại Ninh hỏi tôi, em xác định ở Thượng Hải không thể kiểm tra à? Tôi nói, đừng nói nữa, cái Xuân bảo phát hiện có HIV sẽ bị bắt, nơi giam toàn là người nghiện ma túy và gái bán dâm, không thể để Sâu nhỏ vào đấy được, nhất thiết không thể.

Tôi làm hộ chiếu du lịch cho Sâu nhỏ đi Hong Kong, cậu ta không có tiền, tôi phải chi ra. Tôi nghĩ, không hy vọng cậu ta trả lại tiền, và lập tức cảm nhận được sự thật về AIDS. Sâu nhỏ, bạn thân nhất của tôi nhất định bị AIDS rồi. Đôi mắt ướt của cậu ta rồi sẽ toét, mái tóc dài rất đẹp sẽ bị cạo nhẵn, đầu sẽ trọc, ngón tay chơi guitar của cậu ta sẽ bật máu, tay guitar thiên tài sẽ chết vì AIDS, cậu ta muốn ra album riêng, tôi sẽ không còn sợ cậu ta đến nhà tôi đảo lộn bừa bãi mọi thứ nữa, không sợ cậu ta ăn hết thức

ăn của tôi, lúc tôi đi trên đường nghĩ từ nay về sau Sâu nhỏ không còn đi ngất ngưỡng bên tôi nữa, tôi nghĩ sẽ còn biết bao nhiêu chuyện phải đối mặt, chúng tôi phải đối mặt với những gì nữa? Chúng tôi không có gì. Tôi không có cách nào giữ cho mình khỏi khóc, ở bất cứ đâu, làm bất cứ việc gì, hễ nghĩ đến là khóc, có lúc khóc thãm.

Tôi gọi cái Xuân đến ở chung, tôi sợ đêm tối, sợ ban ngày, tôi sợ mọi ý nghĩ, cứ nghĩ con người bên cạnh tôi đây đang trượt dần vào hố đen tối và không tìm thấy lối ra, trong mỗi hơi thở tôi đều cảm thấy nguy hiểm. Cái Xuân nói, mình chưa lo gì cho Sâu nhỏ mà lo nhất là cậu sẽ mất người yêu mến nhất. Thế rồi cái Xuân ngồi với tôi. Nó nói, ai cũng đối mặt với số phận, nếu ông trời đưa cậu ta đi thì giờ cậu ta đã điem. Có thể cậu ta không muốn già, cậu ta ngây thơ biết chừng nào, đẹp trai biết chừng nào, đã bao giờ cậu ta nghĩ đến già sẽ như thế nào chưa? Chưa. Thật ra cũng chỉ là dự cảm. Cuối cùng nó nói, chúng ta có thể như thế, cứ để cậu ta đi khám bệnh thông thường trước đã, khám nội khoa, khám da liễu. Tôi nói, không được, không thể để cậu ta mạo hiểm như thế được, nếu cậu ta muốn chết chúng mình phải để cậu ấy chết đẹp. Cái Xuân nói, lúc này vẫn không ai xác định cậu ta có bị không, đúng không nào? Nhất định phải đi khám. Tôi nói, thị thực Hong Kong sắp được rồi, cứ để cậu ta sang Hong Kong kiểm tra tốt hơn.

Cái Hoa vẫn không gọi điện đến. Tôi gọi điện cho nó, bảo xảy ra chuyện cực kỳ nghiêm trọng, cậu phải quan tâm đến bạn chứ. Cái Hoa bảo, tớ phải biết kết quả kiểm tra của Sâu nhỏ, một khi chưa biết cậu ta bị bệnh gì tớ hoang mang lắm, không biết phải làm gì cho cậu ta. Các cậu cần bao nhiêu tiền tớ sẽ giúp đầy đủ, nhưng đừng đến nhà tớ, đừng đụng đến bất cứ thứ đồ dùng nào của tớ.

Tôi nói, cứ coi như cậu ta bị, lẽ nào nói chuyện với nhau cũng lây nhiễm à? Lẽ nào đụng đến đồ vật trong nhà cũng bị lây à? Chúng ta là bạn tốt của nhau đấy.

Cái Hoa nói, điều ấy không liên quan gì đến quan hệ bạn bè, quan trọng là các cậu phải đi khám, nếu là AIDS thì triệu chứng đầu tiên là viêm gan. Mà viêm gan thì rất dễ lây nhiễm, mình không muốn bị viêm gan, mình muốn làm việc. Tôi nói, viêm gan? Mẹ kiếp, ai bảo thế? Tại sao bây giờ cậu chỉ nghĩ đến mình thôi? Cậu có nhớ Sâu nhỏ không đấy?

Cái Hoa nói, cậu đừng có mà vận vào mình, chúng ta đâu có từ chối giúp Sâu nhỏ?

Cú điện thoại như bản án tử hình đối với chúng tôi, một lần nữa chúng tôi xác nhận Sâu nhỏ bị AIDS. Đáng chết là, cái Hoa nói những gì Sâu nhỏ đều nghe thấy. Cậu ta ngồi ngẩn ra ở kia, báo với tôi cứ đưa cậu ta đến bệnh viện, khỏi cần phải đi đâu. Cậu ta khóc. Đây là lần đầu tiên tôi thấy Sâu nhỏ khóc, con chim đáng yêu biết hát, lúc khóc trông thật xấu xí. Người cậu ta cứ run lên, mặt nhăn nhúm, tôi vô cùng khổ tâm, chỉ quen thấy vẻ đẹp trai của cậu ta thôi.

Tôi nói, đừng trách, đừng trách, bọn mình cũng không trách bạn đâu mà.

Sâu nhỏ nói, mình không trách ai, tự làm tự chịu, nhưng tại sao lại là mình?

Tôi nói, đừng khóc, nếu bạn chết thì bọn mình cũng không sống được, mình sẽ cùng bạn, xưa nay vẫn cùng với bạn, trừ phi bạn không dùng bao cao su, giữa chúng ta không có gì bí mật cả, dù sao thì mình sống đủ rồi. Với lại mình không quen sống thiếu bạn, chúng ta cùng chết.

Sâu nhỏ nói, bạn đồng ý với mình nhé. Nếu không mình sẽ về tìm.

Tôi nói, mình đồng ý.

Nhưng lại nghĩ, còn mẹ tôi thì sao? Bố tôi rất kiên cường, mẹ tôi thì thế

nào? Bây giờ tôi nghĩ mình sắp mất người bạn thân nên mới buồn như thế này. Nếu mẹ tôi không có tôi? Tôi không dám nghĩ tiếp. Hồi tôi đi cai nghiện, mẹ tôi đã từng nói câu này: mẹ sẵn sàng chết nếu có thể giảm được đau khổ của con. Tôi nghĩ, có thật mình muốn chết vì Sâu nhỏ không? Tôi không biết, chỉ biết không muốn ai bị AIDS, chỉ vậy thôi.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khốc

Dịch giả: Sơn Lê

R- 2

Hoa gọi điện đến bảo chu cấp tiền để tôi đưa Sâu nhỏ đi Hong Kong kiểm tra. Nó nói, cậu thử nghĩ mà xem, chuyện đáng sợ như vậy để một mình cậu ta đi sao được? Rất có thể cậu ta cầm giấy xét nghiệm ra và bị đụng xe. Cái Xuân lại bảo. xin cậu đừng can dự, ý mình là, nếu cậu ta bị thật, chẳng thà như cái Hoa nói. Chúng tôi thảo luận về AIDS nhưng đều không dám đụng đến cái từ ấy, nói đến lại sợ, chúng tôi chỉ nói “bị” hoặc “không bị”.

Sâu nhỏ bảo khỏi cần sự giúp đỡ của cái Hoa, cậu ta không muốn nhìn mặt cái Hoa, vì cái Hoa thấy bạn không gặp may mà cứ như giải một bài toán.

Lúc này cậu ta cần bạn bè và mẹ, vì mỗi tối đi ngủ lại không biết sáng mai tỉnh dậy sẽ ở đâu. Cậu ta biết nghĩ như vậy là ngu ngốc, không thể nhanh như thế được, nhưng cậu ta vẫn nghĩ. Cậu ta nói, cái bệnh AIDS không hiểu thế nào, cuối cùng không có cách nào diễn đạt nổi. Cậu ta nói, bây giờ mình không cần ma túy nữa, ngày nào cũng rất “phê”. Hơn nữa, mình cảm thấy trước đây rất ngốc, không hiểu nhiều chuyện, lúc này mình cảm thấy như một con chó ngu dại ở bên cạnh bạn vậy.

Có lúc Sâu nhỏ quên bệnh, đứng soi gương, hát, đánh đàn, những lúc ấy tôi vô cùng tuyệt vọng. Tôi muốn làm người bạn tốt nhất của cậu ta, ngoài việc thu xếp để cậu ta đi kiểm tra, tôi còn nghĩ nếu cậu ta bị thật thì tôi thế nào? Tôi nghĩ cách giúp cậu ta ra album, cậu ta muốn cái biên Thập diện mai phục thành nhạc rock, thậm chí đã chuẩn bị phổi khí, cậu ta có thể chơi trống, guitar, chơi bass, chỉ cần một người chơi tỳ bà nữa thôi. Sâu nhỏ của tôi là một thiên tài, nhưng vì không có tiền, với lại cũng hay làm mất lòng bạn bè, người ở công ty băng đĩa bảo cậu ta tốt đấy, nhưng không biết phải làm thế nào để vừa lòng cậu ta. Sâu nhỏ nói, mình chỉ muốn làm một nghệ

sĩ, không muốn làm “sao” gì sất. Tôi nghĩ, cậu ta nói vậy không đúng. Cậu ta không muốn tận dụng thời cơ, đầu óc không linh hoạt, chỉ cần chơi thôi. Về mặt này cậu ta giống hệt Trại Ninh, nhưng không có tiền để có một phòng thu, cậu ta phải đến phòng thu của tôi. Trại Ninh làm cái phòng thu ở ngay nhà tôi, nhưng để thu Thập diện mai phục thì không ổn.

Tôi đi tìm Nhị. Nhị có một phòng thu khá lăm, cậu ta là tay thu thanh không có cảm giác, nhưng là người tốt. Khi tôi nghiêm túc nói với Nhị rằng, Sâu nhỏ đang rất tuyệt vọng, phải giúp cậu ta. Câu đầu tiên Nhị hỏi ngay có phải bị AIDS không? Tôi nói, tại sao bạn lại nghĩ thế? Nhị nói, các cậu thuộc nhóm người có nguy cơ lây nhiễm cao, các cậu không biết hay sao? Tôi nói, bạn có giúp Sâu nhỏ hay không thì bảo? Nhị nói, tở thì vô tư, phòng thu để không đấy, nhưng thu nhạc không phải chuyện đơn giản, cậu biết đấy. Tôi nói, ý bạn thế nào? Cuối cùng có giúp không? Nhị nói, ý mình lúc này cậu không nên làm cậu ấy mệt mỏi nữa. Bây giờ còn nghĩ đến nhạc nhĩc làm gì, khẩn trương đưa cậu ta đi điều trị, hoặc ra nước ngoài, hoặc giả kết hôn với một cô gái Tây nào đấy, để cậu ta có được tấm hộ chiếu nước ngoài rồi đi chữa bệnh. Cậu nghĩ cách giúp Sâu nhỏ. Đau ốm rồi còn nghĩ gì đến thu thanh với nhạc nhĩc làm gì, có thần kinh không đấy? Đúng là cái bệnh khốn kiếp! Trước kia mình cũng nghi bị AIDS, hồi ấy mình muốn đến một hòn đảo thật đẹp rồi chờ chết. Về sau biết không phải. Tôi hỏi, tại sao bạn biết không phải? Cậu ta nói, da mình quá nhạy cảm, chẳng vấn đề gì, chỉ xử lý một vài vấn đề, chắc chắn không phải AIDS.

Nhị nói có lý. Tôi nghĩ cách làm thế nào để đưa Sâu nhỏ ra nước ngoài, nhưng không có tiền biết làm thế nào? Chúng tôi không có tiền mua nổi đĩa hát mới, nói chi ra nước ngoài? Có thể phải nghĩ đến tác phẩm, chưa bao giờ tôi nghĩ mình phát tài vì viết sách, nhưng bây giờ là lúc phải nghĩ đến. Tôi nghĩ nhiều cách, một truyện nhiều lăm được một nghìn đồng, viết được một truyện có nghĩa là được một nghìn, cho đến bây giờ tôi mới có được mười truyện. Tôi không thể trong một thời gian ngắn viết được mười truyện nữa để đủ tiền cho Sâu nhỏ chữa bệnh. Cách tốt nhất là đưa ra nước

ngoài xuất bản, nhưng cũng phải chờ đợi, tóm lại chúng tôi không có tiền.

Chúng tôi nghe nhạc nước ngoài, ngồi ăn mì ăn liền ở bếp, suốt ngày nghĩ đến “phê”, trên người thì mắc bệnh. Tóm lại chúng tôi không có tiền, không có tiền. Tôi là đứa con gái hay cười, quần lót thì mười đồng hai cái mua ở phố Hoa Đình, mặc lên người trông như quần năm chục một chiếc, đó là nghề của tôi. Nghĩ vậy tôi trở nên dũng cảm, tôi là đứa không có giày nhưng dũng cảm hơn người có giày, không phải thế hay sao? Chúng tôi say sưa không phải vì chuyện nước ngoài, chúng tôi cần thông qua các biện pháp và vận may để có thể thấy những sự việc tốt đẹp đem lại sức mạnh cho chúng tôi. Cuộc sống của chúng tôi không dễ dàng, nhưng một ngày nào đó chúng tôi đi ra thế giới, dù là nhạc sĩ cũng được, là nhà thơ cũng được, là bệnh nhân AIDS cũng được, là hôn nhân giả cũng được, cho dù Sâu nhỏ không may mắn, nhưng khi đi ra thế giới, chắc chắn cậu ta sẽ là một trong những người nổi nhất, không phải thế hay sao?

Đừng bao giờ quên mình là ai (cho dù một ngày nào đấy chúng ta có nhiều tiền). Điều ấy rất cần. Ít nhất trong chúng ta có thể nhai kẹo cao su để chọn đĩa và chọn được những đĩa hát làm chúng ta phát điên lên. Hãy nhớ điều này, chúng ta là chúng ta. Cứ để cho Trại Ninh thuộc giai cấp tư sản và cái Hoa xa rời chúng ta! Chúng ta không phải là con người như thế.

Tất nhiên tôi phải hỏi vay tiền Trại Ninh, sự thật thì suốt trong mười năm tôi vay tiền anh ta nhưng chưa bao giờ trả. Lần này phải vay nhiều hơn, tôi sẽ không từ một thủ đoạn nào để chạy chữa bệnh AIDS cho Sâu nhỏ.

Tôi cũng sợ mình bị viêm gan, tôi nghĩ mình có thể chết lắm, nhưng không muốn bị viêm gan, tôi bắt đầu sợ và không đến nhà ai, tôi sợ bị viêm gan.

Một người bạn ở nước ngoài gửi Fax về, nó giới thiệu cho tôi một chuyên gia về AIDS ở Bắc Kinh, nó bảo có thể gọi điện cho ông ta trước. Chúng tôi lập tức gọi cho ông, tôi không xưng tên thật, kể bệnh tình của Sâu nhỏ

cho ông ta. Sâu nhỏ ngồi cạnh, mắt nhìn tôi. Bác sĩ nói, nếu có những triệu chứng ấy, ít nhất đã nhiễm từ năm năm trước rồi.

Tôi ghi lên giấy “giang mai hoặc bệnh máu trắng”, tôi đưa cho Sâu nhỏ xem. Sâu nhỏ như bưng bình. Bác sĩ khuyên nên đi bệnh viện kiểm tra. Tôi nói, sợ bị bắt lỗi. Bác sĩ nói, đó chỉ là chuyện đồn nhảm, cô có thể lên Bắc Kinh, đến bệnh viện của tôi, ở đây toàn người bị AIDS, họ như người bình thường, chỉ là bệnh nhân thôi. Tôi hỏi đúng thế không? Bác sĩ bảo đúng như thế, cứ tin tôi, bạn của cô không bị bắt đầu mà sợ.

Gọi điện thoại xong chúng tôi nằm vật ra giường. Tôi nói, Đ.mẹ! Làm gì có chuyện bắt lỗi, cái Xuân chỉ làm hại. Rồi tôi nói với Sâu nhỏ, thưa ngài giang mai, ngài bán thiu thế kia à?

Tôi gọi điện cho cái Xuân, nói cậu thật quá đáng, làm gì có chuyện bắt lỗi, hại người ta quá, biết không? Cái Xuân nói, mình nghĩ như thế cũng có lý do, cứ nhìn xem, chung quanh làm gì có người bị AIDS, tất cả đều bị bắt sạch. Mình nghĩ như vậy cũng là bình thường, bây giờ thì sai rồi!

Chúng tôi vẫn không dám tin cái tốt lành ấy, bệnh máu trắng cũng đáng sợ, ít nhất thì Sâu nhỏ không nên bị nhiều áp lực như vậy. Chúng tôi quyết định đi khám ngay, đến bệnh viện Hoa Sơn, chuyên khoa về bệnh tình dục. Ngay tối hôm ấy, trong nhà vệ sinh một ít nước bắn vào bộ phận ấy của tôi, tôi nghĩ trong nước này thế nào cũng có vi khuẩn, tôi vội đi tìm nước sát trùng để rửa. Tôi ôm quần đi tìm nước sát trùng, vừa tìm vừa chửi cái đồ giang mai, làm hại mình thế này đây! AIDS, viêm gan, giang mai! Sâu nhỏ nói, bạn làm gì thế? Tôi bảo đi tìm nước sát trùng, mình bị nước trong nhà vệ sinh bắn vào chỗ ấy. Sâu nhỏ nói, không được! Dùng nước sát trùng mặt người mười tám tuổi hay bộ phận ấy của người tám mươi đều bị thâm lại, nam nữ như nhau. Cậu ta bảo, một “gà” dạy cậu ta biết điều ấy. Thế nào, bạn còn dính vào cả “gà” nữa kia à? Cậu ta bảo, thì sao? Bọn chúng còn hơn cánh nhà văn các bạn! Tôi nói, thôi đi, nhà văn thì thế nào? Cậu ta nói,

bạn đừng cẩu, mình nói thật lòng, nhưng không chắc đã đúng!

Sáng hôm sau tôi tìm giúp Sâu nhỏ cái áo thể thao, tôi bảo cậu ta mặc vào, tìm cái mũ giấu bộ tóc dài lại, đừng sợ, mình sẽ nói với bác sĩ giúp bạn, bạn không được nói gì nhé!

Chúng tôi đến bệnh viện Hoa Sơn. Ở đây các khoa các phòng cứ ngoằn ngoèo quanh co, trong phòng lớn lại có thêm phòng nhỏ, trong phòng nhỏ lại có thêm lối đi, tôi với Sâu nhỏ cứ luẩn quẩn mãi, hai đứa thỉnh thoảng lại lạc nhau, gọi nhau í ới, càng gọi càng mất tích. Cuối cùng chúng tôi cũng tìm được phòng khám AIDS. Ở đây có mấy cô gái đang lấy máu. Một y tá hỏi tôi, bạn của chị là trai hay gái? Tôi nói, là trai. Cô ta hỏi tôi là anh? Tôi nói, là chị của người bệnh, cậu em tôi hay ra nước ngoài, rất mất vệ sinh, tôi muốn khám cho cậu ta. Tôi cố nói thật to để che đậy sự căng thẳng.

Bác sĩ hỏi cần kiểm tra gì? Tôi nói, cậu ta đi ngoài, sốt nhẹ. Bác sĩ nói, tôi hiểu rồi, định khám HIV phải không? Tôi nói, cho cậu ấy khám giang mai. Bác sĩ nhìn Sâu nhỏ, cậu ta cười khờ khạo với bác sĩ. Bác sĩ viết phiếu, tôi đi thanh toán cứ lo không đủ tiền. Tôi nghĩ, khó khăn lắm mới đến được nơi này, cầu cho không thiếu tiền. Hết bảy mươi hai đồng, tôi nghĩ tại sao ở trại cai nghiện tôi khám mất những tám trăm đồng?

Trước khi lấy máu, Sâu nhỏ phải viết một bản tự khai chi tiết, cô y tá nói, đừng lo, đây chỉ là bản điều tra thôi mà. Trên tờ khai có một chi tiết mà Sâu nhỏ không biết khai thế nào: bạn đã quan hệ tình dục theo cách nào? Sâu nhỏ nhìn tôi, hỏi: phải ghi thế nào nhỉ? Tôi nói, mình cũng không biết. Cậu ta nói, vậy mình ghi không nhé! Tôi nói, tại sao không? Bạn là trai tở à? Bạn như thằng khờ vậy! Có thể tôi nói quá to, cả phòng cùng nhìn tôi rồi nhìn Sâu nhỏ. Sâu nhỏ cúi đầu suy nghĩ, rồi ghi: đồng tính luyện ái, không dùng bao cao su.

Phía trước vẫn đang mờ mịt. Trong khi chờ kết quả, tôi kéo tay Sâu nhỏ và nói, yên tâm đi, nếu có chuyện gì chúng mình còn trẻ, chúng mình đẹp, có chết cũng là chết đẹp, chúng mình sẽ để lại cho đời một bài học. Sâu nhỏ nói, nếu mình có mệnh hệ gì, bạn phải giúp mình một việc. Tôi hỏi, việc gì? Sâu nhỏ nói, mình sẽ kể bạn nghe cuộc đời mình từ nhỏ đến lớn, nói với bạn về tất cả những gì mình biết, bạn viết thành một cuốn sách, rồi lấy tiền bán sách đưa cho mẹ mình, được không? Mình chưa cho mẹ mình một chút gì, bạn cũng đừng buồn vì mình, ít ra mình cũng chết ở nhà, không ra nước ngoài làm gì.

Xét nghiệm có kết quả rất nhanh chóng. Sâu nhỏ không bị giang mai, cũng không bị AIDS. Tôi không tin vào kết quả xét nghiệm, tôi nói, vẫn kiểm tra lại xem sao. Kiểm tra lại! Kiểm tra lại! Bác sĩ nói, được, vào đây với tôi. Tôi vào cùng, cô y tá quát to, chị vào đây làm gì? Tôi nói, tôi là chị của bệnh nhân. Cô y tá nói, chị cũng không được vào, cậu ta đang khám bệnh tình dục.

Bác sĩ và Sâu nhỏ ra rất nhanh, bác sĩ nói, cậu ta rất khỏe, không vấn đề gì.

Tôi vẫn chưa tin, tôi và Sâu nhỏ đứng xem băng hình, xem giới thiệu các loại bệnh tình dục. Chúng tôi thấy bộ phận sinh dục nào vàng, nào đen, nào đỏ, đủ các màu sắc. Tôi nhớ, có một thời gian tôi lãnh cảm tình dục, nhưng vẫn thích xem.

Cuối cùng tôi hỏi bác sĩ, thưa bác sĩ vậy đó là triệu chứng gì? Bác sĩ bảo nên đi khám nội khoa. Chúng tôi tiếp tục làm hóa nghiệm máu, tình hình thế nào ba tuần sau bệnh viện sẽ thông báo.

Chúng tôi đi khám nội khoa, khoa nội lấy máu của Sâu nhỏ, bác sĩ bảo không có bệnh tật gì cả. Chúng tôi ra khỏi bệnh viện mà không hiểu nổi ra sao, thật sự hoang mang. Tôi còn nghĩ, vậy nhà tôi có cần khử trùng không?

Tôi bệnh viện về, chúng tôi gọi điện ngay cho bác sĩ chuyên khoa ở Bắc Kinh để hỏi thăm. Ông nói, ông tuyệt đối tin ở kết quả của bệnh viện Hoa Sơn. Ông cho biết, có một loại thiết bị kiểm tra cho kết quả nhanh. Trung Quốc rất coi trọng bệnh AIDS, tuyệt nhiên không đùa với việc này được.

Hôm sau, hạch của Sâu nhỏ tan dần, cũng không còn sốt. Tôi cảm thấy thật sự khó hiểu, không thể hiểu nổi đó là chuyện gì.

Cái Xuân nói, cậu đã nghĩ đến cái thuốc viên ấy chưa, hoặc là thần kinh thực vật của Sâu nhỏ có vấn đề, thần kinh quá nhạy cảm chẳng?

Chúng tôi ra ngay hiệu thuốc mua thứ thuốc ấy, tôi nói, Sâu nhỏ, bạn thử uống xem sao?

Quả nhiên mọi triệu chứng kia lại xuất hiện.

Vậy là đã rõ. Thế mà chúng tôi không hay biết gì!

Cái Xuân nói, ấy là ông trời thử tình cảm của hai đứa chúng mày đấy, ông trời cho Sâu nhỏ một đòn cảnh cáo, chỉ có thể giải thích như thế.

Tôi nói, hình như có điều gì nguy kịch lắm. Tại sao lúc ấy bọn này chỉ có một sợi thần kinh, tại sao chỉ nghĩ Sâu nhỏ bị AIDS? Cứ nghĩ mấy hôm dùng nước đá chườm mắt bị sưng, đến là khốn khổ, suốt ngày lo chạy đi vay tiền.

Xuân nói, ấy là Sâu nhỏ gây nhiều tội ác cậu ta mới thế đấy mà!

Trận bão AIDS vẫn chưa qua hẳn.

Nhị sợ quá, mách chuyện này với bạn, cậu ta bảo chỉ nói chuyện mình sợ

hãi với bạn thôi. Nhưng cái cậu bạn thân này lại đi lu loa khắp thành phố. Cả thành phố ai cũng biết, nhưng chẳng ai đến hỏi tôi mà cứ thế lan truyền, càng lan truyền càng xa sự thật.

Tôi cứ muốn đưa cái phiếu xét nghiệm cho mọi người xem. Nhưng cuối cùng Sâu nhỏ quyết định dán cái tờ phiếu xét nghiệm bên cạnh giường để luôn luôn nhắc nhở cậu ta.

Có người hỏi tôi, Sâu nhỏ gần đây thế nào? Tôi hỏi lại, tại sao bạn lại hỏi Sâu nhỏ? Bạn nghe thấy chuyện gì phải không?

Cái Hoa vẫn không tin bác sĩ Trung Quốc, nó nói nó sẵn sàng chi tiền để chúng tôi ra Hong Kong kiểm tra. Lần nào gặp tôi nó cũng nói như thế.

Sâu nhỏ thay đổi hẳn. Nhà cậu ta dán mấy chữ: đối với bạn phải ấm áp như mùa xuân, đối với kẻ thù phải lạnh lùng nghiêm khắc như mùa đông – Lôi Phong.

Tôi nói, Lôi Phong thật vĩ đại, câu nói ấy đúng là chân lý. Ở đất Thượng Hải này thật ra chúng tôi không có bạn bè.

Ngay cả tiếng guitar của Sâu nhỏ cũng thay đổi. Cậu ta nói, làm người phức tạp lắm, đến giờ mình mới hiểu, nhưng mình không muốn hiểu, cho nên bây giờ mình cố gắng không đi đâu, cố gắng không tiếp xúc với một ai.

Chúng tôi trả vé máy bay đi Hong Kong, nhưng tôi vẫn không có tiền.

Sâu nhỏ khốn kiếp vì nghĩ mình sắp chết, ở nhà tôi gọi điện cho bạn gái ở nước ngoài hết sáu nghìn đồng. Sâu nhỏ nói sẽ trả tôi, bây giờ cậu ta mới hiểu tiền là quan trọng.

Tôi nghiêm túc nói với Sâu nhỏ, mình hiểu tâm trạng bạn lúc bấy giờ, nhưng tất cả là do phản ứng hóa học. Bệnh tình gây nên sợ hãi, tình bạn

còn có khoảng cách. Chúng ta không phải là tình bạn, chúng ta là người thân. Bạn nhớ lấy tất cả những điều ấy, nhớ sai lầm của bạn.

Tôi tin mình có thể kiếm được tiền, nhưng lúc này thì thế nào? Đây là khoản sinh hoạt phí bố tôi gửi cho. Quần tôi liền trong một tuần hỏng ba cái, một cái rách đít, một cái khóa kéo cứ tuột xuống, một cái nửa hôm khử trùng trong nhà vệ sinh, bị dính thuốc khử trùng, quần bị mục, màu sắc cũng bật ra. Vào lúc không có tiền lại nhớ đến răng, răng rụng mất ba cái, nếu không trồng thì cả hàm sẽ bị lung lay. Sữa rửa mặt hết, lại thêm cái tờ giấy báo tiền điện, tiền điện những nửa năm, nếu không trả tôi sẽ như Mozart thấp nển mà sáng tác.

Tôi ngồi ở giường nghĩ, hãy già nhanh lên! Già không lo gì đến răng, không phải lo quần mới với sữa rửa mặt.

Vừa lúc Trại Ninh trở về. Thật ra tiền của anh cũng không phải tiền của anh, mà là tiền của mẹ. Thật ra tiền của tôi cũng không phải tiền của tôi, là tiền của bố mẹ tôi, tôi nhiều lần xin tiền bố mẹ, nhưng bây giờ bố mẹ tôi cũng không sẵn tiền. Tôi với Trại Ninh sắp ba mươi tuổi, nhưng vẫn dùng tiền của người khác như xưa. Đó là vấn đề của chúng tôi, vấn đề thật dễ sợ! Trại Ninh hứa anh sẽ trả tất cả các khoản tiền, mua quần cho tôi. Cảm ơn ông trời, một lần nữa anh cứu tôi!

Trại Ninh nói, em bảo Sâu nhỏ thường xuyên đi khám sức khỏe, cứ như anh vậy, nửa năm khám một lần. Chúng ta nên như thế, em cũng nên như thế.

Tôi nói, đúng thế! Anh cứ nửa năm đi khám một lần, tại sao anh phải khám bệnh?

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

S

1.

Với tôi, cuối tuần nào cũng như cuối tuần nào, dù có khác địa điểm thì cũng cứt chớ như nhau, nhưng tối cuối tuần nào chúng tôi cũng đi chơi. Đêm cuối tuần giống như một sân khấu, chúng tôi đều là những diễn viên dần dần quên cả đài từ. Lúc này em nói với anh, chúng ta cần phải xa nhau, chúng ta bước lên máy bay riêng của mình.

2.

Chúng tôi đi trên phố Mậu Danh nam, có thể là con phố có những quán bar nối nhau liên tiếp. Nàng mặc áo khoác đỏ đi bên tôi, vẻ mặt nàng có phần không xác định, khi có giá lạnh, thì ô, găng tay và khăn quàng đều không đủ ấm. Tôi nghĩ khi niềm vui lan tỏa, khi không gian dưới chân dần dần mở rộng, có một đường hầm đưa chúng tôi đi xuống đất sâu, cho chúng tôi chút thăng bằng chính xác. Nhưng chính xác vẫn ở miền Nam, bây giờ là lúc mọi người đi ngủ. Chúng tôi vẫn đi trên đường phố này. Chúng tôi có thể mua rượu về nhà uống. Nhưng nàng nói, như vậy sẽ trở thành ma men. Tôi nói, ma men chán lắm. Nàng nói, đúng, cho nên chúng mình đi đâu đấy mà uống.

3.

Ngón tay tôi đặt trên phím đàn, giống như một lần vô vọng kiếm tìm. Mùi quáng bắt đầu dẫn dắt dòng máu tôi, lòng kiên nhẫn của tôi lan tỏa dần. Tôi trở nên hồ đồ, tôi biết bờ bên kia có cỏ xanh, có thể đó là góc phố.

4.

Chúng tôi cần một ký hiệu, ký hiệu từ không đến có. Nàng vẫn không

ngừng đánh máy, cứ nhẹ nhàng gõ lên bàn phím. Những cái lá của hoa bách hợp đáng yêu trôi nổi ở Thượng Hải bị nhái xanh ăn hết. Những dấu chân lõm sâu có trăm ngàn mối quan hệ với nàng. Cuối ngày hôm nay nàng sẽ đi đâu? Cái con nhái xanh này đêm nay điên mất rồi. Nó thoát ra ngoài tầm nhìn, hôm nay là cơ hội tuyệt hảo để giam mình.

5.

Ánh đèn của đường phố này rất ăn chơi. Lá ngô đồng khô ráo biến ánh đèn thành những điểm đen nhảy nhót trước mắt tôi. Thế giới cô lập nhau. Lúc say chỉ còn con mắt là cần thiết. Tôi nghe thấy tiếng thở của anh, anh đến nhưng không đem tất cả đến. Anh không có cách nào để kiểm chế thời tiết, còn tôi không biết hơi thở của mình ở đâu. Bàn tay của đêm kiếm tìm ngực tôi, niềm vui không tên cũng không còn bóng dáng. Còn ý ức như hai mảnh thủy tinh găm trên sống mũi đen tối.

6.

Sợ hãi và sướng vui tạo nên thói quen nguy hiểm trong đời sống. Chúng tôi biết sẽ chết rất kỳ lạ. Nàng nói, chúng tôi còn rất trẻ. Nàng nói, mọi việc sẽ tốt hơn. Tôi thích câu nói ấy của nàng. Nàng muốn đem hy vọng về cho tôi. Phải chăng nàng vẫn làm việc để giải quyết vấn đề “nhà văn”? Tôi biết thay đổi sẽ làm cho đau đầu, chúng tôi không có cách nào để thoát thân. Tôi không hiểu tại sao con người cứ đau khổ vì những chuyện nào đấy. Nên vui vẻ làm việc. Chúng ta nên suy xét những chuyện phía trước. Có thể nàng cho tôi nghĩ quá xa mà không giải quyết nổi vấn đề ở phút chót... Có người nói thế giới này khi cùng đường sẽ tìm được lối ra. Dù sao thì tôi tiếp tục nghiên cứu sự thay đổi để trở thành nhà văn. Nếu có tiến triển nào tôi sẽ nói với nàng.

7.

Ánh trăng làm cho mặt đường nghiêng lệch. Chúng tôi vẫn gặp may như xưa - vẫn có thể thấy ánh trăng – những đứa trẻ thấy ánh trăng sẽ có hy vọng. Có lúc chúng tôi thấy tấm biển quảng cáo lớn. Tấm biển chỉ cho tôi

biết có thể mua Whisky ở quán bar nào – quán bar Manhattan. Cái quán bar nhỏ nhưng ồn ào sôi động, mọi chi tiết như sự hiểu lầm liên tiếp. Tôi muốn đến quán bar Goya, bà chủ quán già tình cảm có phần quá, nhạc và hóa chất đem lại tưởng tượng. Mà bà ta thì sẵn sàng tiếp rượu miễn phí khi bạn đã uống nhiều. Tóm lại bà ta rất muốn thấy bạn rời quán khi đã say xỉn. Say xỉn là chuyện chẳng thú vị gì. Đó là địa chỉ nguy hiểm, mà là sự nguy hiểm được nhắc lại nhiều lần.

8.

Tiếng cười của nàng khàn khàn, rời rạc nhưng ấm áp. Rất muốn tìm một nơi không chết để chúng tôi uống thêm một ly nữa. Chúng tôi chán lắm những thứ đã nếm trải, giống như sống trong những ngày tận thế. Thành phố này không có biển. Tôi muốn cây violon của tôi. Nhưng chúng tôi phải đi qua quán bar Whisky mới về đến nhà. Cây violon của tôi đang chờ tôi ở nhà. Hồi âm của cái đồng hồ Chim bồ câu và mùi nước hoa cứ quẩn quanh. Mọi sự giày vò kết thúc, tôi sẽ cùng với cây violon. Trước đó tôi chúc cô gái mặc áo đỏ một buổi tối tốt lành. Chúng tôi lại qua một ngày.

9.

Một hôm, tôi bắt đầu không tin tôi. Thế xác tôi vui mừng phần nộ thất thường, toàn là những việc tôi gây nên. Cuộc sống có bài học nào? Người con trai này rất nên biến khỏi tim tôi với phương thức đẹp nhất. Mười năm rồi. Lúc này anh ta cần phải thế, mà cũng chỉ có thể như thế. Nhưng không có cách nào để xé tan bầu trời đen tối. Rất khó tìm được phương thức đẹp. Tiêu chuẩn ấy cũng đã thay đổi. Thành phố đang lớn lên. Mà anh ta vẫn nghĩ theo cách của anh ta. Ngoại giới không hề ảnh hưởng tới anh. Anh có phương thức thay đổi riêng. Vẫn hát những bài hát cũ, guitar không còn nôn oẹ. Âm sắc đã thay đổi. Càng ngày anh càng dịu dàng hơn, điều này giống như sự an ủi.

10.

Có thể chúng tôi đang tiến hóa. Có thể sẽ có sự thay đổi nhanh chóng. Hai

chiếc giày to bè đi trên phố giống như hai con sơn dương nhỏ. Tất cả vẫn đang tiến lên, có động vật, có âm nhạc, có bạn bè, có giường, tôi thích cuộc sống hoa lệ. Chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị xong chưa? Nàng nói chúng ta cần phải rời nơi này, phải tìm được con đường khác dẫn đến quán bar Whisky. Mọi mảnh vụn đều dồn lên đầu mọi người, nàng nói đúng vậy chúng mình cùng rời nơi này.

11.

Có thể anh thấy lời lẽ của em có vấn đề, vấn đề rất có giá trị phân tích. Em với anh cùng tìm một ký hiệu, hoặc sẽ tan nát cùng với anh. Cứ để chúng ta cùng tan nát. Câu nói thật sự phẫn chấn lòng người. Mỗi lần về đến phố lại cảm thấy mất mát tất cả. Cảm thấy phải tái sinh. Lúc này chúng tôi đã về đến phố. Tôi là một thanh niên có vấn đề và lớn lên ở thành phố. Nhưng “văn hóa thanh niên” là gì? Bao giờ ngón tay mới bắt đầu cử động lại? Con phố này không trả lời chúng tôi, nó không bao giờ trả lời.

12.

Có những tin tức bay trong gió đêm. Trong tình huống đó luôn làm tôi nghĩ đến tội lỗi của mình. Chỉ có nàng – con chim nhỏ biết hát - từ lâu rồi không còn nói với tôi “em đến”. Cái vẻ ngây thơ lúc ẩn lúc hiện của nàng làm đôi mắt tàn mạn của nàng lộ vẻ căng thẳng, nàng đột ngột nói, em sẽ yêu anh mãi mãi. Nàng nói, nếu em từ bỏ quyền này thì một chút ngọt ngào cũng sẽ không còn. Tôi biết một vài việc làm nàng hồ đồ. Điều này giống như tôi xưa nay vẫn hồ đồ. Một con mèo leo lên thành cửa sổ, mắt ngó nghiêng, trông nó giống một đồng gì đó. Có những người qua lại, chúng tôi không còn trông thấy họ. Cuộc sống vốn là như thế.

13.

Ở đây có một thứ âm nhạc khác, chúng tôi có thể hít thở. Côn trùng, thực vật, không khí, ô tô, nhà cửa, những chuyện trong nhà, tất cả đều câm lặng. Đôi tai nghe nhạc được người con trai này khai mở. Nhưng anh ta đánh cặp đôi giày của tôi. Giày quan trọng hơn hay âm nhạc quan trọng hơn? Anh

căn tôi, tôi sẽ khóc.

14.

Khi vầng trăng tròn xuất hiện trên bầu trời, tôi trói nàng vào giường.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

T

Tôi yêu nhạc Chopin

Nếu bạn quen Trái táo bạn của tôi, xin bạn hãy nghe Chopin; nếu thích cậu ta, xin bạn hãy đốt thuốc bằng nến; nếu bạn yêu cậu ta, xin hãy cùng chung hưởng những đồ chơi của cậu ta; nếu bạn yêu cậu ta, lúc tắm xin bạn hãy mở toang cửa để không khí ulla vào.

Cậu ta đi, vẻ mặt rất bình thản, không sao. Cậu ta rất thích ngâm mình trong bồn tắm, không sao. Cậu ta thường hút thuốc lá rẻ tiền và thường nói, nếu ai biết sẽ chết, không sao. Cậu ta rất thích đi lại trong phòng tắm, không sao. Người yêu ở buồng bên gọi điện thoại, sau lúc nói chuyện một mạch hai tiếng đồng hồ, Trái táo bạn tôi đã sang một thế giới khác.

Một đoạn thơ tình của Trái táo viết thế này: nỗi buồn và hạnh phúc lớn nhất của tôi là đã quá yêu em. Người ấy không phải là người này. Cậu ta yêu người yêu của bạn, chúng tôi chỉ biết có thế, thế là đủ rồi. Cậu ta rất muốn có một cái bồn tắm thật dễ chịu, đây là cái bồn tắm đầu tiên của cậu. Phòng tắm của cậu rất chật, cậu cố đặt vào đấy cái bồn tắm của trẻ con. Cậu ta không chết vì số phận, không chết bất ngờ, mà chết vì chất lượng cuộc sống. Không sao. Đây là bồn tắm cuối cùng của cậu. Nhưng cậu ta có rất nhiều bồn tắm, trong những họa báo mà cậu ta thu thập, trong đầu óc cậu ta. Không sao. Cậu ta đẹp trai, vĩnh viễn đẹp trai, cậu là người biết hưởng thụ cuộc sống. Cậu ta đi bộ mấy tiếng đồng hồ chỉ để mua hàng chất lượng cao, cậu ta vẫn vậy. Không sao, thế giới này rộng lớn lắm, ngay cả Hong Kong cậu ta cũng chưa đến. Cậu ta bảo, muốn ra nước ngoài xem thế nào, chỉ xem thôi. Không sao, thật ra chỗ nào cậu ta cũng đến, đúng vậy, trong đầu óc cậu ta, những nơi cậu ta tìm kiếm thông tin bằng mọi cách, ở trong đầu óc.

Không sao, tôi ôm Trái táo của tôi, cơ thể cậu ta toàn là nước. Không sao, vẻ mặt cậu thật bình thản, nhưng tôi có quá nhiều chuyện khiếm nhã. Tôi

cảm thấy mình không mất quá nhiều thời gian, tôi không hiểu cậu ta. Không sao, cậu ta đưa tôi qua nhiều đường phố, cậu rất thích đường phố Thượng Hải. Không sao, cậu là người đầu tiên đưa tôi đến tiệm cà phê, hồi ấy cà phê ở Thượng Hải năm đồng một ly, quán cà phê ấy gọi là Cầm Giang nhỏ.

Không sao, trong không khí có mùi linh hồn, mùi linh hồn bao giờ cũng ngọt. Không sao, Trái táo nói cuộc sống là một cây cầu đỡ từ trên trụ xuống, tất cả sẽ trở nên quý giá và rõ ràng theo thời gian. Không sao, Trái táo nói, cần tồn tại trong hỗn độn, hãy trông chờ chân lý và sự hoàn mỹ, chúng ta chưa đến nơi chỉ vì thân thể chúng ta.

Không sao, không ai xa nhau vĩnh viễn.

Không sao, rất nhiều áo quần, giày dép, đồ trang sức đẹp chọ về, cậu ta đều không cần hay sao?

Khi nhớ Trái táo, tôi lại nghe nhạc Chopin.

Không biết Trái táo có thích Chopin không? Chúng tôi chưa bao giờ bàn chuyện này.

Tôi yêu Chopin. Bố tôi nói Chopin “rất Trung Quốc”. Tôi không hiểu “rất Trung Quốc” là thế nào, tôi chỉ biết mỗi khi nghe nhạc Chopin, tôi cảm thấy tự hào vì mình là đứa con gái Trung Quốc.

Tôi không đi dự lễ tang Trái táo, chỉ gửi cho cậu ta một mảnh giấy: bạn không có cách nào đổi lại để cùng tồn tại với mình, để cùng chơi những đồ chơi với mình!

Trái táo ơi, mình định trong truyện sẽ để Trại Ninh chết, không ngờ giữa chừng bạn lại đột ngột ra đi, mình sợ quá! Bây giờ mình không dám viết tặng bạn một truyện nào khác, vì bạn hết sức nghiêm cẩn, sâu sắc, không nhất định bạn thích mình viết truyện. Trái táo ơi, mình không mặc đồ đen, mặc đồ đen quá là bình thường, bạn thích mình đẹp.

Trái táo ơi, làm bạn với bạn thật vui!

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

U

Tôi cảm nhận qua mớ tóc gió thổi tung, có một ánh mắt đen đang nhìn vào gáy tôi, đó là hơi thở của cậu ta, hơi thở bệnh hoạn và cố chấp. Khi tôi quay lại, bước chân cuối cùng của cậu ta như hạt bụi rơi ngay trước mắt tôi.

Quả lạ mặc cái quần da màu đen chùng xuống tận đất, giống như cánh cửa của đêm tối.

Tôi ngửi thấy mùi nước hoa trên người cậu ta. Tôi vuốt ve cậu ta, như đau thương vô hạn.

Cậu ta nói, mình rất nhớ, rất nhớ bạn.

Tôi nói, Trái táo của chúng mình đi rồi, mẹ kiếp, Trái táo của chúng mình đi rồi, vầng trăng như khuôn mặt trẻ con. Cậu ta quỳ xuống hôn tôi, tôi khóc, tôi thề không nhìn người con trai ấy nữa, tôi thề không nhìn mặt những bạn trai của Trái táo.

Chúng tôi không gọi điện cho nhau.

Có ai đó bỏ lời nguyện vào rượu của chúng tôi, chúng tôi say, cần phải phẫu thuật.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

V - 1

Từ trong mơ tỉnh lại

lau khô nước mắt

đêm nay chúng ta cùng bỏ trốn hãy thu dọn đồ trước khi cha chàng biết

trước khi địa ngục tan tành

phải sống

chàng phải sống

chàng biết đấy, em không thể cô đơn!

Bỏ trốn

(Trong phim Roméo và Juliet)

Trại Ninh hầm canh gà, trong canh có nhiều vị thuốc bắc. Ăn xong, tôi nói, anh Ninh, chúng mình mở nhạc ra nào.

Trại Ninh bảo, được thôi.

Em ở trên gác, anh ở dưới nhà, anh mở một bản nhạc, em mở theo, chúng mình chơi thể nhé.

Trại Ninh nói, được thôi.

Chúng tôi bắt đầu tranh nhau đĩa nhạc.

Tôi mở nhạc liền năm tiếng đồng hồ, không nghỉ phút nào.

Mở nhạc xong tôi đi tắm. Tắm xong tôi thấy Trại Ninh đang chat với ai đó, tôi nói em cũng tham gia. Trại Ninh giới thiệu tôi với đối phương rồi anh đi tắm. Anh tắm ra, tôi nói tôi không chat nữa. Trại Ninh hỏi, tại sao? Em bảo sẽ chat với bạn kia mà? Tôi nói, em không thích chơi nữa, em muốn xem video.

Trại Ninh xuống nhà ngồi bên tôi. Nhìn vẻ mặt anh tôi biết anh đang giận. Tôi tắt máy, nhìn anh.

Anh nói, tại sao em cho đây là một trò chơi? Em không biết đầu đường dây là người hay sao? Tôi nói, anh đừng có làm ra vẻ nghiêm túc như vậy, em đâu nghĩ đó là trò chơi, chỉ nói thế thôi chứ em đâu nghĩ đây là trò chơi. Em không chơi vì không muốn giao tiếp mà không thấy mặt nhau, không nghe thấy tiếng nhau nói.

Vậy tại sao em lại nói “chơi”?

Em chỉ nói thế thôi.

Anh không nghĩ rằng em chỉ nói.

Em xin lỗi, em xin lỗi!

Anh không cần em xin lỗi, nhưng em phải suy nghĩ về chuyện này.

Trại Ninh đẹp trai, anh cái giận cũng rất đẹp trai. Anh gần ba mươi tuổi rồi, không hiểu tại sao anh cái giận tôi lại buồn, lòng những chua xót.

Anh giận tôi suốt cả buổi tối, lúc đi ngủ tôi nói, anh Ninh đừng giận nữa. Anh chẳng bảo trong truyện em đừng viết về anh là gì? Em bảo đảm với anh, em sẽ viết một truyện tặng anh, em sẽ phải khóc khi viết. Điều này không phải hôm nay em mới nghĩ đến, từ lâu em đã nghĩ đến rồi, em không khóc sẽ không xuất bản, được không? Chuyện như thế có được không?

Trại Ninh nói, viết về anh à?

Viết mỗi đứa trẻ ngoan đều có kẹo ăn.

Em bảo đảm không lấy anh ra để kiếm tiền nhé!

Anh nói thế nghĩa là sao?

Ý anh muốn nói, em đừng lợi dụng anh để tâng bốc bản thân em.

Anh cảm nhận truyện của em như thế à? Thế thì em thất bại rồi.

Đúng là em thất bại. Em không nói thật.

Viết truyện không phải là nói thật hay không.

Vậy em không phải là một nhà văn.

Anh Ninh, anh đừng tàn nhẫn như thế. Nếu em ghi lại chắc chắn sẽ làm tổn hại đến chúng ta. Em chỉ muốn bày tỏ, thật ra không ai muốn xem người khác bày tỏ. Em tuyệt đối không lợi dụng chuyện viết văn để đạt được cái gì ngoài viết văn. Viết văn là sức mạnh để sống, Là hoạt động có cảm giác, là một tình yêu, là việc đơn giản bậc nhất, việc đơn giản có thể cho em tự

do. Mỗi chúng ta đều sống hèn kém, nhưng vẫn có thể yêu người mà tuyệt đối không thể yêu nổi. Viết văn chỉ là một việc, ở đây không có gì tuyệt đối chân thực hay không chân thực, viết văn không thể bảo đảm an toàn cho em, cũng giống như anh chơi nhạc, em không thể vì cái gì để chứng minh cái thành thật của mình mà lúc viết văn phải phụ thêm một ít thành thật vào đấy. Em với anh khác nhau ở chỗ, em thì xuất bản sách còn anh thì không xuất bản nhạc của anh. Giữa chúng ta không có gì khác nhau cả.

Đó là điều khác biệt lớn nhất. Anh không trông mong gì ở âm nhạc của anh, không mong gì ở công chúng, cũng không mong được đền đáp, âm nhạc chỉ là hình bóng trong tim anh. Anh chỉ cần có thể, không cần gì khác hơn, những cái khác cũng không cần anh.

Thôi được! Xem ra anh có quyền nói thế, vì em hiểu anh, nhưng anh là người duy nhất. Em mong ở công chúng, vì em nhiệt tình hơn anh, em yêu con người hơn anh. Nhưng em cũng không mong được đền đáp, em không cảm thấy đấy là sai lầm. Em không xác định “cái này” hiện nay có phải của em không. Em không xác định. Em không như anh. Hình như anh là người sinh ra em, em đến từ nơi anh, nhưng chúng ta lại không giống nhau. Đừng để em nói những chuyện lạnh lùng như thế, đừng bỏ em, đã có nhiều bạn cũ bỏ em, em cũng không rõ là ai sai ai đúng. Nếu nói sự thay đổi để trở thành nhà văn là gì, đấy là em mất hầu hết bạn bè.

Chúng mình sinh một đứa con nhé. Có thể như thế chúng ta sẽ hiểu hơn yêu là gì.

Ai sinh con với anh? Anh đừng nói lảng sang chuyện khác, hãy tiếp tục câu chuyện vừa rồi.

Anh muốn thấy em làm mẹ.

Cái gì anh cũng muốn, anh muốn, muốn sinh cho anh một đứa con à?

Chúng mình đã bao lâu không đến với nhau rồi? Anh nói thế làm em khó nghĩ. Anh có thể làm bố được không? Con chúng ta sẽ đói, vì bố nó có bao nhiêu tiền đều đi sắm quần áo và đĩa hát.

Anh có thể ra phố Hoa Đình mua mười đồng một bộ áo quần cho con.

Anh nghĩ rằng anh hài hước lắm sao? Anh là người không hiểu yêu là gì. Anh đã từng yêu em chưa? Anh quan tâm đến em chưa? Xưa nay anh chỉ nghĩ đến anh. Anh cứ hững hờ làm em điên lên. Anh thích em nói thật, được thôi, anh Ninh, hôm nay em nói với anh, chưa bao giờ anh cho em cao trào, cho em cao trào là người khác.

Em điên rồi.

Thật vậy, em buộc phải nói với anh điều ấy. Nhưng đó là sự thật, em thề đấy.

Người khác là ai?

Là ai không quan trọng, nhưng tuyệt nhiên không phải là anh.

Không thể thế được, anh thấy em càng ngày càng tồi.

Tại sao không thế? Vì anh không để ý đến em. Không bao giờ anh để ý. Anh có bộ sinh thực hoàn chỉnh, nhưng anh là đồ bỏ không biết yêu là gì. Một người chơi nhạc tình cảm, điên cuồng, giàu chất thơ, ích kỷ, em điên lên vì người con trai ấy. Thế giới của em, cơ thể của em, xưa nay là của Trại Ninh, em là đứa con gái ngu ngốc. Bao nhiêu năm nay tại sao không có lấy một buổi tối em với anh cùng tìm kiếm cao trào? Tại sao anh không để ý đến em? Anh tự tin không coi em là người, anh cứ nghĩ rằng đã cho em cao trào ư? Vấn đề ở chỗ sống với anh em không nghĩ đến chuyện đó một cách nghiêm túc. Đó là trách nhiệm của anh hay sự ngu xuẩn của em?

Tại sao em ngu đến vậy? Không biết có bao nhiêu người ngu xuẩn như em?
Em ngu xuẩn nhưng lại xấu hổ, nhiều lúc em muốn chết lắm.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khốc

Dịch giả: Sơn Lê

V -2

Anh không cảm thấy mình không hiểu yêu là gì, tình yêu của anh không mong đợi được đền đáp, cho nên anh cảm thấy tình yêu của mình rất trong sáng, thuần túy, tình yêu của anh rất đơn giản, cho nên anh cảm thấy mình yêu đúng là yêu. Còn em thì không thể. Anh sẽ dùng tình yêu để giải thích, em có nhiều loại tình yêu, em yêu rất phức tạp, với lại em quá là cơ thể hóa tình yêu, cho nên anh không hiểu tình yêu của em là gì. Em bảo em muốn chết, em sẽ không bao giờ chết, cái điên khùng của em sẽ không bao giờ chết. Trái táo đã chết, còne tự sát bao nhiêu lần nhưng cũng không chết. Em uống rượu giả cũng không chết được, em có mua một khẩu súng săn bắn vào mình thì đạn cũng không nổ, dù sao thì em cũng không chết được. Em cao hơn hai thước, là người cao, em không bao giờ thỏa mãn, em lợi dụng mọi người, em là con đĩ tàn bạo, muốn có tất cả, số người ngủ với em có thể tập hợp thành một ban nhạc lớn. Trong rất trình buổi trình diễn nhạc em cố tìm những khuôn mặt giống anh, thậm chí em đem một thằng ngốc chơi rock nặng về nhà ngủ với hẳn ta chỉ vì hẳn giống anh. Mười năm rồi! Em bảo không tìm thấy cao trào ở anh, em nói dối, cho nên em không chết nổi đâu.

Anh muốn em chết à?

Rất nhiều lần anh muốn em chết. Cứ nghĩ đến lúc em chết, anh rất muốn nghĩ như thế.

Em chết thì anh thế nào? Nếu không nghe nhạc của anh thì ai cũng cho anh là đồ bỏ, là ngu ngốc, nhắm mắt lại mà sống. Chơi nhạc biến anh thành con người không chịu nghe ai, biến anh thành con người làm nhạc nhưng không hát, anh không thay đổi để có thể xuất bản nhạc của anh, anh không thể kiếm tiền trong hiệu sách được, sẽ có ngày anh tiêu hết tiền của mẹ anh cho, sẽ có ngày anh chết đói, chết rét, mà em là người bạn duy nhất của anh. Anh không thấy kỳ lạ sao? Bao nhiêu năm nay anh vẫn chỉ có một

mình em làm bạn. Bây giờ anh cũng không coi Tam Mao là bạn, anh bảo anh ấy béo khiến anh khó chịu, anh là người sống không tình cảm, anh giống như Quả lạ, hai người là những tông đồ không sức sống. Quả lạ còn khá hơn anh một chút, có lúc cậu ta là đồ súc sinh, còn anh thì súc sinh cũng không đáng, các anh không yêu thế giới này, không yêu một ai!

Em chết thì anh sẽ vĩnh viễn yêu em.

Anh khóc gì? Roméo của chúng ta khóc rồi. Anh chết đi em cũng sẽ vĩnh viễn yêu anh, chết nhanh đi!

Anh yêu em! Nói để em biết, anh không yêu em nữa. Em giả dối lắm. Anh không yêu em nữa. Em là đứa lừa dối.

Tối hôm ấy nước mắt Trại Ninh dường như chảy không ngừng. Anh nói, em là diễn viên và là đồ lừa đảo hạng nhất, lừa dối anh, có thể em tin ở sự lừa dối ấy của bản thân, em là đồ ưa thích lừa dối.

Anh ta liên tục nói, anh không yêu em, em rất đáng thương, xưa nay em là con người không xác định, chỉ thích lừa dối.

Tôi bắt đầu hối hận và sợ. Có thể chúng tôi rất đơn giản, không phức tạp, mất là mất hết. Những năm gần đây tôi làm gì? Tối hôm nay chúng tôi đã bóp nát những ngày tốt đẹp trước kia của chúng tôi.

Sao lấp lánh trên trời cao, mây có thể là mây trắng, chúng tôi đang đánh mất mình, vì trăng bắt đầu lặn, chiếu sáng nhân loại lúc này là vật thể mà ta vẫn gọi là áng mây hồng.

Tôi cũng khóc.

Trại Ninh nói, anh rất buồn.

Tôi nói, em cũng rất buồn.

Sáng sớm anh ra sân kéo đàn. Tôi nghe tiếng violon của anh, nhìn bóng anh, chợt tin rằng người con trai này yêu tôi, nhưng bây giờ thì không yêu nữa. Tôi nhớ lại khoảnh khắc ban đầu chúng tôi yêu nhau.

Lúc ấy ngoài trời đang mưa to, máy hát đang mở bài gì tôi quên mất. Tôi không biết tại sao mình lại trông thấy một chàng trai đang đi đi lại lại ở kia. Nét mặt anh nở nụ cười vu vơ, mặc cái quần nhung kẻ in hoa, cái quần rộng thùng thình như cái váy, nhưng rõ ràng là quần. Một mình anh quanh quẩn trong quán bar, tay trái cầm ly rượu Whisky, tay phải cứ đung đưa liên tục,

bước chân anh di động về phía tôi ngồi. Tôi không trông rõ mặt anh, chỉ nhìn chân anh. Anh đi đôi giày thể thao màu xanh nhạt, đế giày rất mỏng, điều này khiến bước chân anh không vững chắc. Anh mặc cái áo pull trắng. Anh có mái tóc bóng bẩy để thẳng, ngọn tóc cứ lay động ở khoảng một phần ba người, anh rất trắng, tôi hoàn toàn không nhìn rõ khuôn mặt anh, nhưng tôi tin anh đang nở nụ cười, tôi không biết anh có nhìn tôi hay không.

Tôi tiếp tục ăn kem. Lát sau, bên phải tôi xuất hiện một bàn tay con trai đang cầm ly rượu, bàn tay to, đầu ngón tay mạnh khỏe, thoáng nhìn có thể biết anh có thói quen cắn móng tay. Tôi cũng có thói quen cắn móng tay. Tóc anh buông rủ xuống trước mặt tôi, tôi ngửi thấy mùi thơm trên mái tóc ấy. Tôi ngược lên nhìn anh.

Tôi thề rằng, đấy là khuôn mặt thiên sứ.

Ánh mắt ngây thơ của anh đã mê hoặc tôi. Anh có khuôn mặt nhiều năm đắm nước mưa. Từ phút ấy, ánh mắt tôi không rời khỏi khuôn mặt ấy. Thậm chí tôi cho rằng, tôi sống được đến ngày hôm nay vì tôi tin ở khuôn mặt ấy.

Bồng Trại Ninh nói phải về miền Nam đưa con chó của chúng tôi lên đây.

Tôi nói, đó là con chó, là đứa trẻ không bao giờ lớn, giống như một gã khờ, anh hiểu gã khờ là gì không?

Tôi nói câu ấy trong khi Trại Ninh đang uống thuốc ho. Anh nói, thuốc ho nước này vào họng có cảm giác “chia tay”.

Miên Miên

Tuổi Xuân Tàn Khố

Dịch giả: Sơn Lê

W

Em muốn nói yêu là Roméo và Juliet
Nhưng em lại đang bàn về một cuốn sách
Em muốn nói yêu là thiên sứ nơi thiên đường
Nhưng em lại đang nói về một bức tranh
Em muốn nói yêu là cảm giác của
Maria bên nhà hàng xóm
Nhưng em đang kể một câu chuyện
Vì anh muốn biết
Nếu như
Một hôm nào đó em bị vùi rỗng cuốn
Em sẽ không kịp chạy trốn vào một căn phòng
Động đất
Em sẽ không kịp đem theo hành lý lên xe
Nước lũ
Em sẽ không tìm được áo cứu sinh để cứu em từ trong nước
Vì anh biết
Yêu là chết trong nước ngập
Là đau khổ, là ánh sáng, là sấm sét, là ma thuật, là chuyện đùa
Em đã ở trong tình huống đó chưa?
Vì em viết một câu chuyện về Roméo và Juliet
Vì em muốn vẽ một bức tranh có ngàn thiên sứ màu xanh đang chơi đàn
Vì em muốn chìm vào dòng sông nhỏ
Cùng ướm nước
Cùng khóc
Cùng nắm tay nhau
Lạc lối trong vòng tay em
Còn tôi lúc này đang ở đây
Làm một người nghe

Học hỏi thơ ca phương đông
Và lòng nhẫn nại của ông già đánh cá
Chờ thời cơ đến.

Tôi là con mương tích tụ nước mưa, tên tôi là Miên Miên, trên đây không phải là tự truyện của tôi. Tự truyện của tôi còn phải chờ đến ngày tôi trở thành nhà văn thực thụ. Đó là lý tưởng của tôi.

Bây giờ tôi viết văn chỉ là sự đổ vỡ.

Bây giờ câu chuyện thật của tôi có liên quan đến tác phẩm, có liên quan đến bạn đọc của tôi.

Cái máy hát của tôi quay tròn mãi mãi, như niềm hy vọng bất tận, lỗi tai cho tôi một thế giới hoàn mỹ, hoàn mỹ vốn là hiện tại, cái thế giới được ghi nhận này là của tôi, là của tôi tất cả.

Lúc này buổi sáng của ngày 21 tháng 4 năm 1999, cái rõ ràng duy nhất trong viên kẹo không còn nguyên vẹn là bài thơ tối hôm qua. Dòng lưu bút có cái tên ngọt ngào “Ngày mai sẽ nói chuyện với anh.”

Lần này anh ta không bỏ nhà ra đi, hình như anh thích Thượng Hải lắm. Có lẽ mắt chúng tôi sẽ được chứng kiến tia sáng cuối cùng của thế kỷ.

Nhưng chúng tôi không hiểu mình đang ở đâu. Một mình anh, một mình tôi, điều này chứng minh chúng tôi không cách nhau quá xa.

Bến sinh mệnh tôi thành những tốc độ khác nhau. Cây guitar đang yếu ớt tiến lên ở kia, những mong dùng âm sắc để biểu đạt tất cả.

Cho dù tôi cố gắng đến mấy đi nữa tôi cũng không thể trở thành cây guitar chua xót kia, cho dù tôi có cố gắng sửa chữa sai lầm bao nhiêu đi nữa thì bầu trời cũng không trả lại giọng hát tôi đã bay lên. Tôi thất bại, cho nên tôi viết văn.

Có lúc chúng tôi phải tin vào kỳ tích. Tiếng tăm của việc tôi viết văn như hồi âm của cái chai vỡ vào lúc nửa đêm. Đã bao lần nghe thấy tiếng sóng của chiếc radio mà bạn tôi ăn cắp về, buổi sáng trong lành duy nhất này, viên kẹo lúc hai mươi chín tuổi đã đến W rồi.

Thượng Hải, 1995 - 1999

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Đánh máy: IVy_81

Nguồn: Ivy - VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 30 tháng 8 năm 2007